

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΣ

ΚΗΡΥΞ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Διευθυντής: Ε. Ν. ΠΕΡΔΙΚΕΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΥΣΑ ΥΛΗΝ ΑΥΣΤΗΡΩΣ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΙΚΗΣ II.

ΑΘΗΝΑΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1926

Ο ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΣ ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ

ΥΠΟ J. ΤΟΣΚΕΡΤ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Ίδρυτοῦ τοῦ Προσκοπισμοῦ εἰς Luxembourg ἀπὸ τοῦ 1912 καὶ τῆς Α' ὀμάδος Προσκόπων

Ἡ προσκοπικὴ κίνησις δὲν εὐρίσκεται πλέον εἰς τὸ πειραματικὸν στάδιον. Ἐγκαταστάθη εἰς θέσεις προχωρημένας, ὡς ὁ σκαπανεὺς ἐνὸς συστήματος ἀστικοῦ παιδαγωγικοῦ, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε πρὶν εἶχε τεθῆ εἰς ἐφαρμογὴν.

Baden Powell

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς υἱὸς ἔγραψε: «Ἐὰν ἦμην Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, δὲν θὰ ἐπέτρεπα εἰς κανένα παιδί κάτω τῶν 12 ἐτῶν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν. Μέχρι τῆς ἡλικίας αὐτῆς τὰ παιδιὰ ἔπρεπε νὰ ζοῦν εἰς τὸ ὑπαίθριον, εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ εἰς τὰ δάση, μετὰ τὴν συντροφιά τῶν σκύλων καὶ τῶν ἀλόγων, ἀπέναντι τῆς φύσεως ἢ ὁποία δυναμώνει τὸ σῶμα, ἀναπτύσσει τὴν νοημοσύνην καὶ ἐξυπνᾷ ἐντὸς αὐτῶν μίαν περιέργειαν, ἢ ὁποία τοὺς εἶναι πολὺ χρησιμότερα εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ἀπὸ ὅλας τὰς γραμματικὰς τοῦ κόσμου. Ὁ ἀντελαμβάνοντο τοὺς κρότους ὅσον καὶ τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός, θὰ εἶχον τὴν καλλιτέραν τῶν θρησκείων: δηλαδὴ αὐτὸ τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς μᾶς ἀποκαλύπτει ἀπὸ τὴν ἐνδοξον θέαν τῶν καθημερινῶν του θαυμάτων. Καὶ εἰς ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν, δυνατὰ, μετὰ τὸ πνεῦμα ἀνεπτυγμένον καὶ γεμάτα νοημοσύνην, θὰ ἦσαν ἱκανὰ νὰ λάβουν τὴν μεθοδικὴν ἐκπαίδευσιν τὴν ὁποίαν θὰ ἦτο καλὸν τώρα νὰ τοὺς δώσωμεν, καὶ τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύναντο νὰ ἀποκτήσουν εἰς τέσσαρα ἢ πέντε ἔτη.

Δυστυχῶς διὰ τοὺς νέους, ἄλλ' εὐτυχῶς διὰ τὴν Γαλίαν δὲν εἶμαι βασιλεὺς. Αὐτὸ ποῦ ἠμπορῶ μόνον νὰ κάμω, εἶναι νὰ δώσω μίαν συμβουλὴν καὶ νὰ ἐισηγηθῶ τὴν μέθοδον, καὶ αὐτὴ ἢ μέθοδος εἶναι ἡ

ἐξῆς: Τὸ πρῶτον βῆμα τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ νὰ εἶναι ἡ Φυσικὴ ἀγωγή».

Ἀναφέρων τὰς ὁραίας αὐτὰς λέξεις εἰς ἓνα ἄρθρον «Φυσικὴ Ἀγωγή» τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Jamboree, τὸ Διεθνὲς Προσκοπικὸν περιοδικὸν» (Ἀπρίλιος 1924) ὁ Sir Robert Baden-Powell, ἰδρυτῆς τοῦ Προσκοπισμοῦ καὶ Ἀρχηγὸς τῶν Προσκόπων ὅλου τοῦ κόσμου, προσθέτει: «Ἡ φυσικὴ ἀγωγή εἶνε εἰς τῶν τεσσάρων σκοπῶν, τοὺς ὁποίους συνεπάγεται ὁ Προσκοπισμὸς, μετὰ τὸν χαρακτήρα, τὴν ἐπιδεξιότητα τῶν χειρῶν, καὶ τὴν ἐξυπνητέτην τοῦ πλῆσιον.

Ἴδου λοιπὸν τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ συστήματος τὸ ὁποῖον ὁ συγγραφεὺς τῶν «Scouting for boys», «Wolf Cubbing», «Rowing to success» εἰσήγαγε κατὰ τὸ 1907 καὶ τὸ ὁποῖον ἔκτοτε κατέκτησε τὸν κόσμον ὅλον. Ὁ γηραιὸς στρατηγός, ὁ ὁποῖος διῆλθε τὴν καλλιτέραν περίοδον τῆς ζωῆς του εἰς τὰς ἀποικίας, εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς τὸ Ἀφγανιστάν, εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν, δὲν εἶχε κατὰ νοῦν εἰμὴ νὰ ἰδρῶσῃ ἐν συμπλήρωμα τοῦ σχολείου, μίαν γραμμὴν ποῦ συνδέει τὸ σχολεῖον μετὰ τὸν πραγματικὸν βίον. «Οἱ νέοι μας», γράφει εἰς τὸ πρῶτον τοῦ βιβλίου «ὕφίστανται τὴν ἀλθροίαν ἐπίδρασιν ἐνὸς νεωτεριστικοῦ πολιτισμοῦ ὅστις τείνει νὰ χαννώσῃ πᾶσαν δραστηριότητα καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἀκολουθεῖται ἀπὸ ἀνάλογον ἠθικὴν πρόοδον» στεροῦνται τοῦ πραγματικοῦ χαρακτήρος δὲν παίζουσι πλέον! εὐχριστιοῦνται νὰ ἐμφανίζονται σὰν χάριδες, σπαταλῶντες καὶ καπνίζοντες, εἰς τὰς ἐξ επαγγέλματος ἀθλητικὰς παιδιὰς... Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀνηρῶν νέων οἵτινες ἀποφεύγουσι τὴν ἐργασίαν ἐνῶ θὰ ἠδύναντο, ἐὰν ἦθελον, νὰ ὠφελῶνται ἐξ αὐτῆς αὐτῶν

νει καθημερινῶς... Ἡ πειθαρχία μας, χαλαροῦται τὴν στιγμὴν καθ' ἣν μαῦρα σύνεφα συσσωρεύονται εἰς τὸν ὀρίζοντα....».

Δεκαπέντε ἔτη βραδύτερον ἠδύνατο νὰ πιστοποιήσῃ μὲ ἱκανοποίησιν ὅτι ὁ προσκοπισμὸς δὲν ὑπῆρχε πλέον μόνον πλησίον τοῦ σχολείου, ἀλλ' ὅτι εἶχεν ἰσοδύσει εἰς ὅλον τὸ ἀγγλικὸν σχολικὸν σύστημα, ἀπὸ τὰ μικρότερα ἰδρύματα ἕως εἰς τὰ ἀνώτερα.

Πλείστα προκαταρκτικὰ σχολεῖα λειτουργοῦσι ὡς μία προσκοπικὴ Ὀμάς. Ἐχω πρὸ ὀφθαλμῶν ἕνα κατὰλογον τῶν σχολείων τὰ ὁποῖα ἔχουν Ὀμάδας προσκοπικῶς συντεταγμένας, λειτουργούσας σύμφωνα με τὸν ὁργανισμὸν τοῦ Σώματός μας καὶ ἀνεγνωρισμένους ἀπὸ αὐτό: σχολεῖον ἐνοριακόν, grammar school, blue coat school, College, Ὁρφανοτροφεῖον, maison familiale, σχολεῖον, maison de Comté, ἀνώτερον σχολεῖον, προκαταρκτικὸν βιομηχανικὸν σχολεῖον, Institut technique, Barnado's Home, Ecole secondaire, Ecole du London County Council, Ἐπιστημονικὴ Σχολή, Ἐκκλησιαστικὴ Προπαρασκευαστικὴ Σχολή. Καίεις ἕκαστον τῶν μεγάλων μας Πανεπιστημίων ὑπάρχει ἕνα παράρτημα τοῦ Σώματος Προσκόπων προσορισμὸν ἔχον νὰ καταρτίξῃ τὰ μέλη του διὰ τὸν ὅλον Ἀρχηγῶν Ὀμάδων. (Ἴδε: «Ἡ Ἀγωγή» τοῦ Ἰουλίου 1922) «Πῶς νὰ καταρτίσωμεν τὸ παιδί ἄνδρα», γράφει εἰς ἕνα ἄλλο ἐκ τῶν πολλῶν προπαγανδιστικῶν ἀρθρῶν, «πρέπει νὰ τοῦ πλάσωμεν συγχρόνως τὸ σῶμα του, τὸ πνεῦμα τὸ υἰ καὶ τὴν ψυχὴν του. Ἡ προσπάθειά μας πρέπει νὰ στρέφεται εἰς τὴν ταυτόχρονον ἀνάπτυξιν καὶ τῶν τριῶν ἰδιοτήτων. Ἐὰν δὲ ἀναπτύξετε, παρὰ μόνον τὸ σῶμα, θὰ κάμετε ἕνα θαυμάσιον ζῶον: αὐτὸ τότε θὰ ὀνομάζεται «ἀνατροφὴ ζῶων» καὶ ὄχι ἀνατροφή παιδιῶν. Ἐὰν δὲν καταγέσθε παρὰ μόνον νὰ ἐφοδιάσετε τὸν ἐγκέφαλον, κινδυνεύετε νὰ δημιουργήσετε ἕνα πνεῦμα νοσηρὸν ἢ ἐπικίνδυνον: καὶ ἐὰν ἀξιοῦτε ν' ἀποτείνεσθε εἰς τὴν ψυχὴν μόνον, τότε κατὰ τὰ τρία τέταρτα τῆς διδασκαλικῆς περιόδου τὰ παιδιὰ θὰ μείνουν ἀδιάφορα πρὸς σᾶς. Μία ἀγωγή ἀληθῶς ἐπιστημονικὴ πρέπει λοιπὸν νὰ διευθυνθῇ συγχρόνως εἰς τὴν ψυχὴν, εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὸ σῶμα.

Ὁ Β. Ρ., ὅπως τὸν ὀνομάζει ἡ ἀγάπη τῶν ἐκατομμυρίων προσκόπων, τοὺς ὁποῖους ἐβοήθησε νὰ μορφώσων τὸν χαρακτήρα των καὶ ν' ἀναπτύξων τὴν νοημοσύνην των, διὰ τῆς πλήρους κατανοήσεως τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος. Ἀφοῦ ἔδρασε καὶ ὄργάνωσε τὰς προσκοπικὰς τῶν ἐνομοτίας ἀπὸ 10—18 ἐτῶν εἰς ὅλον τὸ Ἠνωμένον Βασίλειον καὶ κατόπιν εἰς ὅλην τὴν Βρετανικὴν Αὐτοκρατορίαν, τοὺς προσέθεσε ὀλίγον κατ' ὀλίγον les «meutes»=(τὰ κοπάδια λαγωνικῶν), τὰ «wolf cubs» (λυκόπουλα, ἀπὸ 6—10 ἐτῶν, διωργανωμένα σύμφωνα με τὸ «Livre de la zungle» τοῦ Kihling), zungle εἶναι τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον δίδεται εἰς τὰς Ἰνδίας εἰς ἐκτεταμένας περιοχὰς κεκαλυμμένας με δένδρα καὶ ὑψηλὰ χόρτα καὶ καλάμια—κατόπιν τοὺς «rovers» (μεγαλυτέρους προσκόπους, ἄνω τῶν 18 ἐτῶν), τὰς προσκοπικὰς «girl guides» μετὰ τὴν Lady Baden Powell ὡς «Chief guide»=Ἀρχιπροσκοπίαν, καὶ τέλος ὡς συμπλήρωμα τοῦ οἰκοδομήματός του, τὸ σῶμα τῶν «veteran scouts» (παλαιοὶ πρόσκοποι ἐν διαθεσιμότητι) καὶ τὰ «scout clubs» πανεπιστήμια προωρισμένα νὰ καταρτίξουν τοὺς μέλλοντας

Ἀρχηγούς. Μαθήματα προσκοπικὰ ἐνεκαινιάσθησαν εἰς τὰ Ἀγγλικὰ Πανεπιστήμια κατὰ πρῶτον, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας (Κολομβίαν, yale καὶ Χάρβαρθ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, Πράγαν τῆς Τσεχοσλοβακίας, Λούμπλιν τῆς Πολωνίας). Ἐν ἄλλο πρὸς τὰ πρῶτω βῆμα ὑπῆρξεν ἡ ἴδρυσις τοῦ «training centre»=κέντρον προπαιδεύσεως) κατὰ τὸ 1919 εἰς τὸ Gillwell Park. Αὐτὸ εἶνε μία σχολὴ ὑπαίθρου μόνιμος δι' Ἀρχηγούς, εἰς τὴν ὁποῖαν ἕκαστος Ἀρχηγὸς προσκόπων καὶ λυκοπούλων ὀφείλει νὰ φοιτήσῃ ὀρισμένην περίοδον, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας θὰ ὑποβληθῇ εἰς δοκιμασίαν. Ἡ Ὀμάς τοῦ Gillwell ἔχει ὡς Ἀρχηγὸν αὐτὸν τὸν τὸν ἴδιον Baden Powell. Ὅλοι οἱ Ἀρχηγοὶ τοῦ κόσμου εἶναι δεκτοὶ εὐχαρίστως ἢ δύνανται νὰ λαμβάνουν μαθήματα κατὰ συνέχειαν (cours) δι' ἀλληλογραφίας. Καθ' ὅμοιον τρόπον μετὰ τοὺς προσκόπους, αἱ προσκοπικὰς τῆς Ἀγγλίας ἴδρυσαν κέντρον προπαιδεύσεως εἰς τὸ Φόξλιζ τοῦ «New-Forest».

Αὐτὰς τὰς ἐκπαιδευτικὰς κατασκευάσεις τὰς ἀπεμνήθησαν καὶ εἰς ἄλλας χώρας: εἰς τὴν Chamargande διὰ τοὺς Προσκόπους τῆς Γαλλίας, Carry διὰ τὰς τρεῖς ἠνωμένας Γαλλικὰς Ὀμάδας Arville διὰ τοὺς προσκόπους τοῦ Βελγίου Jemina διὰ τὴν Βοεμίαν, Medlovsky διὰ τὴν Σιλεσίαν—Μοραβίαν, κ.τ.λ. Πολλὰ τῶν ἐκπαιδευτικῶν αὐτῶν κατασκευάσεων ἔχουν τὰ μουσεῖα τῶν φυσικῆς ἱστορίας, ἀρχαιολογίας, τῶν ἐπαγγελματίων κτλ. Τὸ ἔτος 1923 ἰδρύθη ὁ Λιθεθὸς Ὀϊκος, καὶ τὸ Club Alpin τῶν Προσκόπων εἰς τὸ Kandersteg.

Ἡ ὄργάνωσις τοῦ παγκοσμίου Προσκοπισμοῦ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ πρῶτον «jamboree» τὸ ὁποῖον συνήλθε εἰς τὸ Λονδίνον τὸ 1920 συνδραστήν μετὰ τὸ Συνέδριον τῆς «Διεθνοῦς Προσκοπικῆς Ἐνώσεως».

Τὸ ἔργον συνεπληρώθη ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Συνέδριον τὸ συνεληθὸν εἰς Παρισίους τὸ 1922, καὶ ἀπὸ τὸ δεύτερον «Jamboree» (Ermelunde · Copenhagen 1924), συνδραστήν μετὰ ἕνα τρίτον παγκόσμιον συνέδριον,

Τὰ τρία συνέδρια ἐπεδοκίμασαν καὶ ἐπεκύρωσαν τὴν παιδαγωγικὴν σημασίαν τοῦ Προσκοπισμοῦ: Οὕτω τὸ τῶν Παρισίου ἐψηφίσεν ὁμοφώνως τὴν ἐξῆς πρότασιν. (Ἄρθρον 6.) «Τὸ συνέδριον ἐκδηλώνει τὴν ἐπιθυμίαν του, νὰ συνεργασθῇ ἁρμονικῶς μετὰ κάθε ἴδρυμα καὶ μετὰ κάθε προσωπικότητα τῶν ὁποίων ὁ σκοπὸς εἶναι ἡ εἰρημία καὶ ἡ μὀρφωσις τοῦ χαρακτήρος τῆς νέας γενεᾶς». Τὸ τῆς Κοπεγχάγης ἐξέφρασε, μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὰς ἀκολούθους εὐχὰς, αἱ ὁποῖαι καταδεικνύουν τὴν ἀξέκλιον σημασίαν τοῦ παγκοσμίου Προσκοπισμοῦ, διὰ τὸν σκοπὸν τῆς συνεννοήσεως τῶν Ἐθνῶν. «14 Τὸ συνέδριον πιστοποιεῖ ὅτι ἡ κίνησις τῶν Προσκόπων ἔχει χαρακτῆρα ἐθνικόν, διεθνή καὶ παγκόσμιον, ὁ ὁποῖος τείνει νὰ δώσῃ εἰς ἕκαστον ἔθνος ἰδιαίτερος καίεις τὸν κόσμον ἐν γενεῇ, μίαν νεότητα φυσικῶς, ἠθικῶς καὶ διανοητικῶς ἰσχυράν.—15 Τὸ συνέδριον, ἀφοῦ ἤκουσε τὸν ἱατρὸν Nitobé, ἀντιπρόσωπον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, παρακαλεῖ τὸ Διεθνὲς γραφεῖον νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τὴν Συμβουλευτικὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Γραμματείας (Comité Consultatif du Secrétariat) τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν διὰ τὴν κίνησιν τῶν Προσκόπων, Προσκοπικῶν καὶ ἄλλων κινήσεων τῆς νεότητος, διὰ νὰ καταρτίσων πρόγραμμα ἀμοιβαίας ἐργασίας.—16. Τὸ Συνέδριον πι-

στοποιεί πάλιν καὶ προκηρύσσει ὅτι σκοπὸς τῆς κινήσεως καὶ ἰδεῶδες εἶναι, ἡ ἀνάπτυξις ἁρμονικοῦ πνεύματος καὶ καλῆς θελήσεως μεταξὺ τῶν ἀτόμων ὄλων τῶν Ἑθνῶν»*)

Οἱ παιδαγωγοὶ ὄλων τῶν χωρῶν συνεφώνησαν μετὰ τοὺς πολιτικούς ἀνδρας, μετὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ λοιποὺς εκπαιδευτικούς λειτουργούς. Μέγας ἀριθμὸς ἐξ αὐτῶν ἀπένευμον βαθὺν σεβασμὸν εἰς τὸν Προσκοπισμὸν, τὸν ὅποιον ἀναγνωρίζουν γενικῶς ὡς μίαν τῶν μεγαλειτέρων παιδαγωγικῶν δυνάμεων τῆς ἐποχῆς μας. Εἰς τὸν ἔπαινον τῆς προσκοπικῆς κινήσεως, προσθέτουν καὶ τὸν ἔπαινον πρὸς τὸν μεγαλοφυᾶ δημιουργὸν του, ὅστις ὅσον καὶ ἂν εὐρίσκειται ἔξω τῆς παιδαγωγικῆς, ἀνεδείχθη πραγματοποιητῆς, ἔκτος συναγωνισμοῦ, καὶ εἶδεν ὑψηλότερα καὶ μακρύτερα ἀπὸ ὄλους τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἀνδρας. «Ὁ Προσκοπισμὸς εἶναι τὸ συμπλήρωμα τῆς Γαλλικῆς ἀγωγῆς», ἀναφωνεῖ ὁ κ. Georges Bertier, διευθυντῆς τῆς ὁραίας ἐπιθεωρήσεως «Ἡ Ἀγωγή». Ἄλλοῦ γράφει: «Ὁ μεγαλοφυῆς δημιουργὸς τοῦ Προσκοπισμοῦ B. Powell, ἔχει τὸ ἴδιον δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἐγνωμοσύνης τῶν λαῶν ὅσον καὶ οἱ δημιουργοὶ νέων σχολῶν. Ἡ μορφή τῆς ἀγωγῆς τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν κόσμον ἔχει ἀκόμη καὶ τὸ μέγα πλεονέκτημα, ὅτι δὲν ὑπάρχει κοινωνία οὔτε ἄτομον ποῦ νὰ μὴ δύναται νὰ τὴν λάβῃ καὶ ὅτι ἐφαρμόζεται τόσον εἰς τὸ χωρίον, ὅσον καὶ εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν πτωχὴν οἰκογένειαν, ὅσον καὶ εἰς τὴν πλουσίαν».

Ἡ μεγάλη ἀμερικανικὴ ἐπιθεώρησις «Χρονικὰ τῶν Καθηγητῶν» γράφει ἐπίσης: «Καθίσταται ὁμημέραι προφανές ὅτι κάθε παιδαγωγικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψει του τὸν Προσκοπισμὸν, παρουσιάζει ἓν σοβαρὸν χάσμα». Ὁ κοσμητὼρ Russel, καθηγητῆς τῆς ἀγωγῆς εἰς τὸ ἱατρικὸν τῆς Κολομβίας (Ἠνωμένα Πολιτεῖαι), προχωρεῖ ἔτι περισσότερο εἰς τὴν ἐκτίμησίν του: «Τὸ πρόγραμμα τοῦ Προσκοπισμοῦ εἶναι οἷτω πῶς ἐπινοημένον ὥστε ὅσον περισσότερο τὸ μελετᾶται καὶ εἰσδύετε εἰς αὐτό, σεῖς ποῦ εἴσθε Παιδαγωγοὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, περισσότερο πείθεσθε ὅτι, ἡ σύνταξις τοῦ ὑπῆρξε μίαν μεγάλη ἀνακάλυψιν. Δὲν εἶναι τὸ πρόγραμμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ σημαντικώτερον εἰς τὸν Προσκοπισμὸν, ἀλλ' ἡ μέθοδος, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχει, δὲν φοβοῦμαι νὰ

τὸ εἶπω, καί τι τὸ ὁποῖον δὲν συναντᾶται οὐδαμοῦ ἄλλοῦ εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Ἐξ ὅσων ἐγὼ γνωρίζω, οὐδὲν δύταται νὰ τοῦ συγκριθῇ κατὰ τοὺς τρεῖς ἢ τέσσαρας τελευταίους αἰῶνας... Τὰ ἀμερικανικά μας σχολεῖα ὑποστηρίζονται ἀπὸ τὸν λαὸν διὰ τὸ δημόσιον καλόν, δὲν θὰ ετοιμάσουν τὴν μέλλουσαν γενεάν εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον θὰ βαρύνῃ ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, ἰὰν δὲν εἰσαγάγωμεν τὸ προσκοπικὸν πνεῦμα καὶ τὴν προσκοπικὴν μέθοδον ὅσον εἶναι δυνατόν, καὶ ἂν προσέτι, δὲν ἀπασχολοῦμεν τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως τῶν παιδιῶν μας μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν ὀλοκληρωτικῶς τοῦ προσκοπικοῦ προγράμματος». Ὁ Michel Bourdellès τελειῶνων μίαν μελέτην του, «Ἀλήθεια καὶ σπουδαιότης τοῦ Προσκοπισμοῦ» («Ἀγωγή», Ἀριθμὸς 4 1923) ὡς ἐξῆς: «Πολυάριθμα παραδείγματα ἠμποροῦν νὰ δοθοῦν ἀπὸ ὄλους τοὺς Ἀρχηγούς Προσκοπῶν, παραδείγματα τὰ ὁποῖα ν' ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ Προσκοπισμὸς αὐξάνει κατὰ 50 ο)ο τὰς ἱκανότητας ἐκάστου παιδιοῦ».

Καὶ ὁ Ἑλβετὸς H. Coeyteaux τελειῶνει τὰς ἐντυπώσεις του ἐπὶ τοῦ πρώτου Jamboree μετὰ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ συμπέρασμα: «Ὅσον περισσότερο προχωρῶ, τόσον περισσότερο ἀντιλαμβάνομαι ὅτι ὁ Προσκοπισμὸς ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι μίαν νεωτεριστικὴν μέθοδος ἀγωγῆς, ἓνα θαυμάσιον παιγνίδι τοῦ ὑπαίθρου, μίαν νέα ἀποκάλυψιν πρὸς τὰ παιδιά διὰ τὰ θαύματα τῆς φύσεως, μίαν σχολὴν διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν χαρακτήρων: ὁ Προσκοπισμὸς εἶναι καὶ μίαν νέα ζωὴν, ζωὴν θυσιῶν καὶ αὐταπαρνήσεως, ζωὴν καθήκοντος, ἀλληλοβοηθείας καὶ εὐπροσηγορίας».

Παραεῖπω πολλὰ παρόμοια, ὡς καὶ τ' ἀνωτέρω. Χωρὶς ἀμφιβολίαν, τὸ σχολεῖον ὄλων τῶν χωρῶν θὰ ἐπηρεασθῇ, ἰὰν δὲν μεταμορφωθῇ, ἀπὸ αὐτὸν τὸν παγκόσμιον συναγεμὸν τῆς γενικῆς ἀγωγῆς, τὴν ὁποίαν ἐναλλάξ ἔχουν ὀνομάσει «Νεώτερος Ἱπποτισμὸς», Σχολὴ τῶν αὐτοῦπηρετημένων», καὶ τὰ ὁποῖα ὅλα μίξυ, καὶ ἄλλα περισσότερα, συνοψίζονται εἰς τὴν λέξιν **Προσκοπισμὸς!**

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Ἀθῆναι—Νοέμβριος 1926

ΘΕΟΔΩΡΑ ΧΡ. Κ. ΜΠΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗ

*) Κατὰ τὸν ἴδιον παιδαγωγόν: («Ὁ Προσκοπισμὸς Πρωτοπόρος τῆς παιδαγωγικῆς προσόδου», «Ἀγωγή» τοῦ Ἰουλίου 1923) ἡ προσκοπικὴ μέθοδος, εἰσαχθεῖσα εἰς τὰ εκπαιδευτικὰ ἰδρύματα, παρήγαγε: α') Γῆν βελτίωσιν τοῦ παιδαγωγοῦ εἰς τὰς διδακτικὰς μεθόδους του. β') Τὴν βελτίωσιν τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως τῶν παιδαγωγικῶν ἰδρυμάτων, καὶ τοιοῦτοτρόπως οἱ τέσσαρες τοῖχοι μεταβάλλονται εἰς ἓνα κέντρον εὐχάριστον, ζωντανόν, καὶ ὅλαι αἱ κατ' ἔξιν καὶ κατ' ἐπιβολὴν πειθαρχαὶ ἀλλάζουσι.

ΟΜΗΡΕΙΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ

Συνοικία Κολωνακίου, ὁδὸς Νεοφύτου Δούκα 12, πλήρες ἰδιωτικὸν Ἐκπαιδευτήριον, μετ' Οἰκοτροφείου διὰ μικροὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας Φοιτητὰς καὶ Σπουδαστὰς διαφόρων Σχολῶν. Ἔργασία εὐσυνείδητος τροφεία λογικὰ.

*) Ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν ἀνεγνώρισε τὴν παγκόσμιον σημασίαν τοῦ Προσκοπισμοῦ, κατόπιν προτάσεως, ἡ ὁποία ἔγινε ὁμοφώνως δεκτὴ τὴν 27 Σεπτεμβρ 1924. Συνιστά θεμελιῶς εἰς τὰ Κράτη τὰ μετεχοντα τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν ὡς μέλη, νὰ παρέχουν ὅλας τὰς δυνατὰς εὐκολίας εἰς τὰ ταξείσια (ἐκδοσὶν διαβατηρίων, σοβαρὰς ἐκπτώσεις τιμῶν) τῶν Προσκοπῶν διὰ ξηρὰς καὶ θαλάσσης. «τῶ ὁποῖων εἰς τὸν σκοπὸν εἶναι νὰ ἐπι ὕχουν ἐγκαρδίους σχέσεις καὶ μίαν μεγαλόφυχον συνεννόησιν μεταξὺ τῶν νέων γενεῶν,» καὶ τῶν ὁμοίων ἢ κινήσεις «προσφέρει πραγματικὰς καὶ πολὺ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἐξαφάμισιν τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου». Ὁ Χριστόφορος Beck πολὺ ὀρθῶς ἔγραψε εἰς τὸν «Ἡμερησίον Τυχερόμον»: «Ἡ ἀλήθειά εἶναι ὅτι ἡ προσκοπικὴ κίνησις εἶναι μίαν νέα Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν. μ' ὄλον τὸ σέβας τὸ ὁποῖον ὀφείλεται εἰς τὴν μεγάλην Κοινωνίαν διὰ τὰς τόσον ἀξιεπαίνοους προσπαθείας τῆς, ἐν τούτοις εἶναι ἡ νεωτέρα, ἡ ὁποία δίδει τὴν μεγαλήτερον ἀπόχρισιν μελλούσῃ παγκόσμιον εἰρήνῃ.»

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ ΤΟΥ 1926 ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΚΟΛΟΣΙΑΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΩΝ ΗΓΗΤΩΡΩΝ

Τὸ λήγον μετὰ πενθήμερον ἔτος 1926, ἀπετέλεσε τῆ ἀληθεία, σταθμὸν ἱστορικώτατον διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἐν Ἑλλάδι προσκοπισμοῦ. Ἐὰν ρίψῃ τις ἐν βλέμμα πρὸς τὰ ἐπίσω καὶ ἐπισκοπήσῃ τὴν γενομένην ἐργασίαν καὶ τὰς τιθεμένας ἀπανταχοῦ βάσεις διὰ τὴν μέλλουσαν τοιαύτην, πληροῦται ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀναμετρῶν τὰ γεγονότα φθάνει ταχέως εἰς συμπεράσματα πλέον ἢ ἐνθουσιώδη διὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνικοῦ προσκοπισμοῦ.

Ἀνεξαρτήτως τῆς πενθημέρου ἐκείνης συγκεντρώσεως τοῦ Ἰουλίου, πενθημέρου ἐνδόξου πορείας τῶν προσκόπων πρὸς τὴν πρόδον τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς προσκοπικῆς ἰδεολογίας, τὸ λήγον ἔτος ὁ προσκοπισμὸς ἐν Ἑλλάδι εἶδε τὴν τερασσιωτέραν προσπάθειαν πρὸς ἐπέκτασιν του, προσπάθειαν ἣ ἔποια καταδεικνύει ὅτι ὁ σπóρος τὸν ἔποιοι ἐκαλλιέργησαν καὶ ἔλοεν καλλιεργεῖν οἱ ἡγήτορες εὔρε γόνιμον ἔδαφος καὶ ἰδοὺ οἱ καρποὶ, λαμπροὶ καρποὶ, γλυκύτατοι, περισυλλέγονται, καὶ ἡ περισυλλογὴ των, γίνεται μὲ μίαν ἐντασιν πλήρη φλογεροῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἐν περιλήψει τὰ γεγονότα τὰ ὅποια σταχυολογοῦμεν ἀπὸ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τῶν ἀπανταχοῦ δρώτων ἡγητόρων τῆς ἰδέας.

Αἱ Ἀθῆναι ἐργάζονται δραστηριότατα καὶ ὁ Πειραιεὺς ἀναδιοργανοῦται ραγδαίως, ὁ Γεν. Ἐφορὸς καὶ οἱ Τοπικοὶ τῶν δύο πόλεων καταβάλλουν τεραστίαις προσπάθειαις. Αἱ ὁμάδες ἀνῆλθον εἰς 30 ἢ ἐξ Ἐσχολῆ τῶν ἀρχηγῶν θὰ μᾶς δώσῃ 40 νέους ἡγήτορας ὁμάδων.

Ἡ Τρίπολις, ὅπου ὁ προσκοπισμὸς εὔρε παιδιῶν μαχητῆν τὸν ἄλλοτε ἐν Κρανιδίῳ δρᾶσαντα ἀνθυπομετράρχην κ. Στ. Χρυσάφτην, ἔκαμε προσκοπικὸν σύνδεσμον, ἠκολούθησεν καὶ τὸν ἐκεῖ Σύνδεσμον τῶν Ἐφέδρων ἀξιωματικῶν σύστασις ὁμάδων καὶ σήμερον δρῶσιν ἐκεῖ τέσσαρες τειαῖται καὶ ἐτοιμάζεται ἡ πέμπτη, ἐργατικὴ αὐτῆ, μέλλουσα νὰ περιυλλέξῃ τα παιδιὰ ἀπὸ τοὺς πολυειδεῖς καὶ πικίλλους κινδύνους τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς ἐξελίξεως. Ἀκολουθοῦν αἱ Πάτραι μετὸν ἀκάματον ἐνθουσιώδη Νομάρχη κ. Μαρκέλλον, ἀνθρωπὸν τῶν γραμμάτων καὶ παντὸς καλοῦ καὶ ὀραίου διαλαλητῆν. Αἱ Πάτραι, τὰ Καλάβρυτα, τὸ Αἴγιον, ἡ Ἀγουλινίτσα, ἡ Ἀκράτα ἔχουν τῶρα τοὺς προσκόπους των, πού τονώνουν σὲ κάθε εὐκαιρίαν τὴν μαρμασμώδη ζωὴν τοῦ σημερινοῦ κουρασμένου ἀνθρώπου.

Ἡ Σύρος μετὸν ἥρωα κ. Ἀλβανὸν ἐξελίσσεται ραγδαίωτα εἰς ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα προσκοπικὰ Ἑλληνικὰ κέντρα, μετὸν τελευταίως ἀγγελθεῖσαν σύστασιν ὁμάδων Ναυτοπροσκόπων καὶ πυροδετῶν.

Ἡ Μιτυλήνη εὔρεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐφόρου κ. Παλαιολόγου καὶ τοῦ Ὑψηλοῦ προστάτου Σου Μητροπολίτου τοὺς θερμότερους ὁπαδοὺς τῆς ἰδέας, καὶ ἔπειτα ἡ Χίος μετὸν κ. Τσάγκαρη κ. ἔπειτα κατὰ τὰ τελευταῖον ἔγγραφον ὑπ' ἀριθ. 204 τῆς

10)12 ἔδρυσεν ὁμάδας εἰς Καλαμωτὴν καὶ Βολισὸν καὶ τρεῖς ἀκόμη ὁμάδας εἰς Βροντάδας ἀναβιδάσας εὖτω τὰς ὁμάδας τῆς Νήσου εἰς 19.

Εἰς τὴν Θράκην, σύμφωνα μὲ τὸ τελευταῖον ὑπ' ἀριθ. 104 ἔγγραφον του, ὁ προπαγαδιστὴς τοῦ προσκοπισμοῦ κ. Λαγουμιτζάκης ἔδρυσεν 4 ὁμάδες εἰς Ξάνθην, εἰς τὴν Κομοτινήν, εἰς τὸ Σουφλί καὶ ἐτοιμάζει τῶρα ἄλλας εἰς διάφορα κέντρα τῆς περιφερείας του.

Εἰς τὴν Μακεδονίαν, σύμφωνα μὲ τὸ τελευταῖον τηλεγράφημα τοῦ περιφερειακοῦ κ. Παναζίδου. ἰδρύνονται ὁμάδες εἰς 26 περίπου κέντρα ἀκόμη καὶ τοιουτρόπως ἡ Μακεδονία, ὅπως εἶναι καὶ ἡ γεωγραφικὴ τῆς θέσις, γίνεται ἀληθὲς προπύργιον τοῦ Ἑλληνικοῦ προσκοπισμοῦ.

Ἐὰν θελήσωμεν νὰ ἐπεκταθῶμεν καὶ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς μικροτέρας προσκοπικὰς περιφερείας θὰ ἐκινδυνεύσωμεν νὰ στερήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας τῆς ὑπολόγου ὕλης τοῦ περιοδικοῦ, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀνωτέρω περιφερειακῶν ἀπολογισμῶν ἄγεται τις εὐκόλως εἰς σκέψεις πολὺ αἰσιόδοξους διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι προσκοπικὴν ἐξέλιξιν.

Καὶ τῶρα μικροὶ καὶ μεγάλοι χρῆστε καὶ δώσατε τὰ χέρια ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον καὶ μὴν ἀναπαυθῆτε ἐπάνω εἰς τὰ ρόδα τῆς ἐργασίας, εἰμεθα ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχήν, ἡ ἐργασία εἶναι ἐγκώδης ὑπολογίσατε ἕκαστος τὰς εὐθύναις σας καὶ ἐργασθῆτε, ἐργασθῆτε, ἐργασθῆτε. Ο «ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ»

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΠΡΟΣ ΜΙΜΗΣΙΝ

Πρὸς ἀπάσας τὰς προσκοπικὰς Ἀρχάς : Ἄνακοινοῦμεν ὑμῖν εὐχαρίστως ὅτι τῆ πρωτοβουλία τοῦ Δημάρχου Ἐρμουπόλεως (Σύρου), κ. Ἐμμ. Παπαδάμ, καὶ τοῦ Ἐφόρου Κυκλάδων κ. Ἀλβανοῦ οἱ προσκοποὶ Ἐρμουπόλεως Σύρου ἠρχισαν προπονοῦμενοι εἰς τὰ πυροσβεστικά, ἵνα ἐν δεδομένη στιγμή ὧσιν ἔτοιμοι νὰ προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως καὶ παροχὴν ἀναλόγου βοήθειας.

Συνδυάζοντες τὴν ὡς ἀνω ἀπασχόλησιν τῶν προσκόπων Ἐρμουπόλεως μὲ τὴν εἰς αὐτοὺς ἀνάθεσιν καὶ τῆς δειροφυτεύσεως τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου, ἐκφράζομεν τὴν ἄκραν ἡμῶν εὐαρέσκειαν πρὸς τὸν Περιφερειακὸν Ἐφορὸν Κυκλάδων καὶ διὰ τούτου πρὸς τοὺς Ἀρχηγούς, Ὑπαρχηγούς καὶ Προσκόπους τῶν ὑπ' αὐτὸν Ὁμάδων.

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς κατὰ τόπους Ἐφόρους ὅπως μιμοῦμενοι τὸ παράδειγμα τοῦ Περιφερειακοῦ Ἐφόρου Κυκλάδων καὶ ἐθίζοντες τοὺς προσκόπους αὐτῶν εἰς ἀσχολίας κοινωφελείς, ὡς αἱ ἀνω ἀναφερόμεναι, αἵτινες δεικνύουσιν εἰς τὸν πολὺν κόσμον τὸν ἀγνοοῦντα τὸν πραγματικὸν σκοπὸν τῆς προσκοπικῆς ἰδεολογίας, ὅτι δηλαδὴ διὰ τοῦ θεσμοῦ ἡμῶν ἐπιδιώκομεν καὶ ἐπιζητοῦμεν νὰ συνηθίσωμεν τοὺς ἑλληνόπαιδας νὰ πράττωσι πάντοτε τὸ καθήκον των πρὸς τὴν κοι-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΜΟΥ ΖΩΗ

Είναι πολλά τώρα χρόνια, πού επιστρέφοντας από το Πανεπιστήμιον, ένα μεσημέρι, είδα κόσμο πολυ συγκεντρωμένον έξω από ένα σπίτι μεγάλο της οδού 'Ακαδημίας. Είχε σχηματισθῆ ένας κύκλος μεγάλος και με περιέργεια ὄλοι κυττούσαν κάποτε σ' ένα παράθυρο ψηλὸ και κάποτε στὰ τηλεφωνικὰ σύρματα πού περνοῦσαν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἦμουν αἰωνομοιτάρχης στὴν 3 ὀμάδα Ναυτοπροσκόπων. Ἐπλησίασα και σήκωσα τὰ μάτια ψηλά. Ἐνα θάμα για μένα φρικτὸ πού τούς ἄλλους τούς διασκέδαζε, παρουσιάστηκε μπρός μου. Ἐνα χαριτωμένο γατάκι εἶχε πηδήσει ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο και εὐρίσκειτο αἰωρούμενον στὰ σύρματα μετ' ἄλλο δύο στύλων τοῦ τηλεφону πού ἦσαν τουλάχιστον δέκα μέτρα ψηλά ἀπὸ τὴν γῆ, και τρία ἔως τέσσερα μέτρα μακρὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ὅλοι με ἀνοικτὸ στόμα ἐχάζευαν τὰ ταλαντεύσεις τοῦ πτωχοῦ ζώου, τοῦ ὁποίου τὸ τρίχωμα ἀνωρθοῦτο κάθε φορά πού περνοῦσε ηλεκτρικὸν ρεῦμα μεσ' ἀπὸ τὰ σύρματα και περιμέναν ν' ἀπολαύσουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, τὸ ἀπαίσιον πέσιμον και ἀναπόφευκτον σκότωμά του. Ἡ πλουσία κυρία πού, ὡς φαίνεται, ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὸ γατάκι της, τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν και οἱ γείτονες ἀκόμη ἐπροσπαθοῦσαν ἄλλοι με σάνιδες και ἄλλοι με κοντάρια νὰ τὸ διασώσουν, ἀλλ' αὐτὸ ἀπὸ τὰ πούδη ψηλότερα σύρματα εἶχε φθάσει στὰ μεσαῖα και ἔπειτα στὰ τελευταῖα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκρατεῖτο με τὰ δύο μόνον ποδαράκια του. Ἀκουσα πὼς εἶχαν τηλεφωνήσῃ στὸ τηλεγραφεῖο νὰ φέρουν τὴν μεγάλη σκάλα με τὴν ῥόδες για νὰ τὸ σώσουν. Δίχως νὰ χάσω καιρὸ και ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐχάζευαν, βρῆ και σὰν προσκόπος, τὴν περὶ πρακτικὴ και συντομώτερη λύση και φώναξαστὴν καταλυπημένη κυρία τοῦ γατοῦ,

«Θέλετε νὰ σωθῆ τὸ γατάκι σας; Δόστε μου γρηγορα μιὰ κουβέρτα.» Τὴν πῆρα και ἀστραπιαίως ἔδωκα τὴν ἀκροὴ νὰ τὴν βαστοῦν τεντωμένες μερικοὶ ἀπὸ τούς περιέργους, πού εἶχαν σχηματίσῃ τὸν κύκλον κάτω ἀπὸ τὸ κρεμασμένο ζῶον. Δὲν εἶχε ἀκόμη τελείως ἀνοικτὴ ἢ κουβέρτα και τὸ γατάκι ἔπεσε μέσα στὰ μαλακὰ σὰν νὰ πῆδησε ἀπὸ τὴν καρέκλα στὸ πάτωμα, ἀνάμεσα σὲ κρημνὸς ἐπιδοκιμασίας και ἀνακουφίσεως.

Και ἐνῶ ἐγὼ ἔφευγα χωρὶς σὲ κανένα νὰ πῶ τὸ νόμα μου, εἶδα ἀπὸ μακρὰ νὰ φέρουν σπρόχωντας οἱ ἄνθρωποι τοῦ τηλεγραφείου, τὴν πελωρία σκάλα τους για νὰ σώσουν τὸ γατάκι, πού εἶχε πιά σωθῆ και ἔδραχετο τὰ χάρδια τῶν καλῶν ἀνθρώπων πού τὸ λάτρευαν. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα διάβαζα σὲ μιὰ πρωϊνὴ ἐφημερίδα τὴν καλὴν πράξιν ἑνὸς προσκόπου τῆς 3ης ὀ-

μάδος Ἀθηνῶν, και στὴ συγκέντρωσί μας τὴν Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας πού με ἀνέφερον εὐφίμως. Ἐως σήμερα ἀκόμη δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω πὼς ἔγινε γνωστὸ ὅτι ἤμουνε πρόσκοπος, ὅτι ἀνῆκα στὴ τρίτη ὀμάδα και πὼς ὁ σεβαστὸς μου Ἀρχηγὸς κ. Μίνδλερ, πρὶν καν νὰ τοῦ τὸ ἀναφέρω, ἔβγαλε τὴν Ἡμερησία Διαταγὴ. Αἱ τελευταῖα αὐταῖ ἀπορῖαι μου μου κρατοῦν ζωηρὰν πάντοτε τὴν εἰκόνα τῆς μικρᾶς αὐτῆς καλῆς πράξεως και με κάμουν νὰ πιστεύω ἀπολύτως στὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας: Οὐδὲν κρυπτόν ὁ μὴ φανερόν γεννήσεται.

ΗΣΑ·Ι·ΑΣ

Ο ΝΕΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

Ἀναλαμβάνων τὰ καθήκοντά μου ὡς Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Σώματος τῶν Ἑλληνικῶν Προσκόπων μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ κ. Ι. Γ.

Ἡλιᾶκη θεωρῶ ὑποχρέωσίν μου νὰ δηλώσω ὅτι ἀντιλαμβανόμενος τὰς εὐθύνας ἃς συνεπάγεται τὸ ἀξίωμα δι' οὗ με περιέβαλεν ἡ ἐμπιστοσύνη ἀγαπητῶν ἐν τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ Συναδέλφων, θέλω καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν νὰ φανῶ ἀντάξιος τῶν εὐθυνῶν τούτων.

Ἡ περίοδος ἀνασυντάξεως, συνεπάγεται πολλὰς εὐθύνας ἐκ μέρους ἐκείνων, οἵτινες ἐτάχθησαν νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ ὑπὸ οἰανδήποτε ἰδιότητα.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ προσκοπισμοῦ, ἱστορία δόξης μέχρι σήμερον και αἱματηρῶν θυσιῶν, διαγράφει πλήρως τὸ καθῆκόν μας, ὅσον ἀφορᾶ τὴν μελλοντικὴν ἐξέλιξιν του.

Ἐχομεν ὑποχρέωσιν πάντες ἀπὸ τοῦ ἐλαχίστου προσκόπου μέχρι τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦχου νὰ συνενώσωμεν τὰς προσπάθειάς μας και με ἐνιαίαν δύναμιν νὰ κατευθύνωμεν αὐτάς, ὅπως ἐμπεδωθῆ ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς κοινωνίας πρὸς τὴν προσκοπικὴν ἰδέαν δίδοντες ἐμπράκτως τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ προσκοπισμὸς τὰ μέγιστα συντελεῖ εἰς τὴν ἐξύψωσιν τῆς φυλῆς και τοῦ ἔθνους. Καὶ τοῦτο ἀφ' οὗ ἔργον αὐτοῦ εἶναι ἡ διάπλασις τῶν μικρῶν τροφίμων του εἰς ἀρίστους πολίτας ἐφ' ὧν νὰ ἐρείδεται τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος μας.

Πρὸς ἐπιτυχίαν ὅμως τοῦ ἔργου μας δὲν ἀρκεῖ μόνη ἡ ἀγαστὴ πρόθεσις τῶν ἐν τῷ Συμβουλίῳ ἐργαζομένων. Ἀπαιτεῖται κοινὴ προσπάθεια πάντων ἡμῶν, και μόνον με τὴν πεποίθησιν ταύτην, ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἀπανταχοῦ τοῦ ἑλληνισμοῦ ὑπὲρ τοῦ προσκοπισμοῦ ἐργαζομένων θὰ εὐρὼ συμπαραστάτας εἰς τὸ βαρὺ ἔργον τῆς διοικήσεως, ἀπεδέχθην τὴν τιμὴν, ἥτις μοι προσεγένετο, ὑποσχόμενος ὅτι μοναδικὴ μου μέριμνα θὰ εἶναι νὰ ἴδω τὸν προσκοπισμὸν κραταιούμενον και ἐπιβαλλόμενον.

Γ. ΛΕΣΤΟΣ

νωμίαν ἀναλόγως πρὸς τὰς δυνάμεις αὐτῶν, μοὶ παρέχετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπω τὰς προσπάθειάς ὄλων μας συγκεντρουσὰς τὰς ἐπιδοκιμασίας τῆς κοινωνίας παρ' ἧς ἀναμένομεν τὴν στοργικὴν παρακολούθησιν τοῦ ἔργου μας.

Ο ΓΕΝ. ΕΦΟΡΟΣ ΧΡ. Κ. ΜΠΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

ΜΑΝΘΑΝΟΜΕΝ ΟΤΙ:

- .. Κατά τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ Σχάουατερ ὁ κ. Πέϊδεν—Πάουελ καὶ ἡ κυρία Πάουελ ἐφθασαν εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικήν.
- .. Ὅταν τὸ ἀτιμόπλοιον ἐπλεύρισεν εἰς τὸ Κεϊπτάουν τοῦ προσήγγισε 1000 πρόσκοποι, ἰθαγενεῖς παρατεταγμένοι ἀπέδωσαν τὰς τιμὰς μὲ ζωηροτάτας ἐπευφημίας.
- .. Ὁ γηραιὸς ἀρχιπρόσκοπος ἐπεθεώρησε τὴν παράταξιν καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐαρεσκίαν του.
- .. Τὴν ἐσπέραν τοῦ παρέθεσαν γεῦμα αἱ προσκοπικαὶ ἀρχαὶ τὴν ἐπομένην δὲ ἀνεχώρησε διὰ τὸ ἐσωτερικὸν.
- .. Ὁ Πέϊδεν Πάουελ ἐτηλεγράφησεν εἰς τὸ κέντρον τοῦ Λονδίνου ὡς ἑξῆς: «Υποκινήσατε τὴν προσκοπικὴν κίνησιν νὰ ὀργανώσῃ πανταχοῦ ἐορτὰς κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων.
- .. Ὁ κ. Πέϊδεν—Πάουελ ἔστειλεν ὠραῖο σκίτσο ἰθαγενεῶν, ἔργον του, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἔγραψε θερμὰς εὐχὰς εἰς τοὺς πρόσκοπους γιὰ τὸ 1927.
- .. Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τοῦ Δ. Σ. Σ. Ε. Π. ἐξελέγη πρόεδρος αὐτοῦ ὁ ὑποστράτηγος κ. Λέστος.
- .. Ἡ Σχολὴ τῶν ἀρχηγῶν τῆς ὁποίας οἱ μαθηταὶ ἐφθασαν ἤδη τοὺς 60, ἐξακολουθεῖ τὰς διαλέξεις της.
- .. Ἐδίδαξαν δὲ τὴν Τετάρτην 23 Ἰβρίου ὁ Γ. Ἐφορος κ. Μπρισμιτζάκης περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ θεσμοῦ τοῦ Προσολοπεσμοῦ καὶ τῆς προόδου αὐτοῦ.
- .. Τὸ Σάββατον 26 Νοεμβρίου ὁ Τοπ. Ἐφορος κ. Ἡσαίας ἔκαμεν ἐπίσης διάλεξιν περὶ ἀνεμολογίου καὶ συγκεντρώσεων ἐν τῇ λέσχῃ.
- .. Τὴν Τετάρτην 3 Ἰβρίου 1) ὁ ἀρχηγὸς κ. Γ. Βλάχος πῶς συνιστᾶται μία Ὁμάς καὶ δὴ εἰς τὰς Ἐπαρχίας. 2) Ὁ κ. Η. Ἡσαίας περὶ καθηκόντων ἀρχηγῶν ἐν γένει.
- .. Τὸ Σάββατον 4 Δεκεμβρίου ὁ κ. Γεν. Ἐφορος περὶ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ πρόσκοπου εἰς τοὺς διαφόρους αὐτοῦ βαθμούς.
- .. Τὴν Τετάρτην 8 Δεκεμβρίου ὁ κ. Οἰκονόμου περὶ τοπογραφίας καὶ ἀναγνώσεως χάρτου, συνεχίσας ἐπίσης καὶ τὴν Τετάρτην 5 Δεκεμβρίου.
- .. Τὸ Σάββατον 11 Δεκεμβρίου ὁ κ. Ἐφορος Ἀθηνῶν περὶ καθηκόντων τῶν ἀρχηγῶν ἔναντι τῶν πρόσκοπων.
- .. Ἡ Σχολὴ τῶν ἀρχηγῶν διέκοψε τὰς διαλέξεις της τὸ Σάββατον 18 Δεκεμβρίου λόγῳ τῶν ἐορτῶν.

.. Ὁλοκληρον τὸ Σῶμα Προσκόπων προσεκλήθη τὴν Κυριακὴν 12 Δεκεμβρίου εἰς τὴν ἐν Πειραιεὶ λιτανίαν τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος, ἐνισχύσαν εἰς τὸ ὑπέροτατον τοῦτο θρησκευτικὸν καθήκον τοὺς πρόσκοπους Πειραιῶς.

.. Ἐπιτυχούσης δὲ πλήρως τῆς παρατάξεως ὁ κ. Γενικός ἔφορος ἐξέδωσε σχετικὴν ἡμερησίαν διαταγὴν διὰ τῆς ὁποίας ἐπήνεσε τὴν πειθορλίαν καὶ τὸ παράστημα τῶν πρόσκοπων.

.. Ἡ πρόσκοποι τοῦ Πειραιῶς ἐπ' εὐκαιρίᾳ παρέσχον θερμὰς περιποιησεις εἰς τοὺς συναδέλφους τῶν τῶν Ἀθηνῶν.

.. Ἡ 21η ὁμ. Ἀθ. ἐξέδραμε τὴν Κυριακὴν 5 τρέχ. εἰς ἁγίαν Βαρβάραν διασχίσασα ἐπὶ τρίτορον τὴν πρὸς δυσμὰς τῶν Ἀθηνῶν πεδιάδα.

.. Ἡ 3η ὁμάς Προσκόπων ἐξανέλαβε τὰς συγκεντρώσεις της ἀπὸ 17 τρέχοντος ἐν τῇ λέσχῃ τῆς 3 ὁμ. Ναυτοπροσκόπων.

.. Νεαὶ ὁμάδες πρόσκοπων συνἔστησαν εἰς τὴν Ἀγυρινίτσαν ὑπαχθεῖσαν προσωρινῶς εἰς τὴν περιφέρειαν Πατρῶν καὶ τὴν Τσερναρέην Φλωρίνης.

.. Ὁ ἐκ Καρτοῦμ τοῦ Σουδᾶν πατήρ τοῦ ἐκεῖ Ἐνωμοτάρχου πρόσκοπων κ. Ν. Ζουμιῆς ἔστειλε εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ περιοδικοῦ δρ. 100, ἵνα δοθῶσι εἰς πτωχὸν τινα, κατὰ τὰ Χριστούγεννα. Ὁ ἀποστολεὺς εἶναι καὶ αὐτὸς ἐργατικὸς καὶ συνοδεύει τὴν ἀποστολὴν μὲ συγκινητικὴν ἐπιστολήν.

.. Εἰς τὸν Πόρον ἐτοιμάζονται δύο ὁμάδες πρόσκοπων πρωτοβουλία τοῦ ὑποστράτηγου κ. Πανουσοπούλου.

.. Εἰς τὸν Πύργον συνέστη καὶ δευτέρας ὁμάς. Ἐτέρα δὲ ὁμάς, Ἐργατικὴ αὐτῇ, συνιστᾶται εἰς τὴν Τρίπολιν.

.. Αἱ προσκοπικαὶ ὁμάδες ὅλαι σχεδὸν ἐτοιμάζουν Χριστουγεννιάτικα δένδρα καὶ χοροὺς διὰ τὴν πρωτοχρονίαν.

.. Ὁ Ἐφορος Πατρῶν κ. Νέρης, τοποθετηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐγκαθίσταται μετὰ τινος ἡμέρας.

.. Ἀγγέλεται ἐκ Καλαβρύτων ὅτι καὶ ἐκεῖ συνέστη καὶ ἕτερα ὁμάς πρόσκοπων.

.. Ὁ Περιφερειακὸς Ἐφορος Μακεδονίας, περιοδεύσας τὴν Μακεδονίαν λόγῳ ὑπηρεσίας, τηλεγραφικῶς ἀνῆγγεϊλε τὴν σύστασιν πολλῶν ὁμάδων καὶ ἀναμένεται ταχυδρομικὴ λεπτομερὴς ἐκθεσις του.

.. Εἰς τὴν Σάμον ἔκαμε ὁμάδα Στρατοπεδεύσεως ὁ κ. Μόσχος ὅστις συνεκέντρωσε παλαιοὺς καὶ νέους πρόσκοπους καὶ ἔκαμε θαυμασίαν ὁμιλίαν.

.. Ἐπειτα ἔγραψε θαυμάσια καὶ ἐνθουσιώδη ἄρθρα εἰς τὴν Ἐφημερίδα «Αἰγαῖον» καὶ ἔτσι ὁ Προσκοπισμὸς ἐν Σάμῳ διαρκῶς τελειοποιεῖται.

.. Μᾶς γράφουν ἀπὸ τὸ Παρίσι ὅτι τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ καλοκαιριοῦ οἱ πρόσκοποι ἐστρατοπέδευσαν στὴ Διέπτη καὶ ἔμειναν δεκα ἡμέρας.

.. Ἐκεῖ ἠσχολήθησαν σὲ Σουηδική, βόλεϋ-μπόλ, ἀνίχνευσι, Μόρς, ἐκδρομὰς.

.. Ἐδέχθησαν δὲ καὶ τὴν ἐπίσκεψιν διαφόρων ἀρχηγῶν καὶ πρόσκοπων Ἀγγλων καὶ Γάλλων· μία Ἀγγλικὴ Ὁμάς ἔστησε τὰς σκηνάς της δίπλα στῆς Ἑλληνικαῖς, ἡ 21 τοῦ Κώνουγκτον. Οἱ πρόσκοποι ἔγιναν φίλοι καὶ τώρα ἔχουν ἀλληλογραφία.

.. Τώρα εἰς τὸ Παρίσι πρωτοβουλία τοῦ κ. Ἀδάμ ξανάρχισαν μαθήματα πρώτων βοηθειῶν καὶ συστηματικὴ ἐπίσκεψι εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον καὶ τὸ Μουσεῖον τῶν Φυσιο-

γοικόν. Τὰς πρώτας βοηθείας διδάσκουν οἱ Ἕλληνες Γ. Ἀργύρης τοῦ Β ρολίνου καὶ Καλομοίρης τῶν Παρισίων.
 Ὁ ἀρχηγὸς Βόλου κ. Β Μεταφραστής ἐβρίσκειται εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ λόγους ὑγείας.

— Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ἐτοιμσίας τοῦ φύλλου ἐλάβομεν πολὺ ἐπιτυχεῖ: φωτογραφίας τῆς προσκοπικῆς κινήσεως Γρεβενῶν τὰς ὁποίας ἐτοίμασεν ὁ ἐρασιτέλης Γ. Γκανέλλας, ἀλλ' ἡ δημοσίευσίς τῶν δὲν ἐπρόλαβεν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΡΟΝ

Σῦρος Ἀπρίλιος 1926: Οἱ ἀριστοὶ μας φίλοι εἶνε ὁ Γυμνασιάρχης μας κ. Α. Γαβρᾶς καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἐμπορικῆς μας Σχολῆς κ. Ι. Ζάνος, τοὺς ὁποίους ἀκολουθοῦν πάντες οἱ κ. Καθηγηταὶ τῆς πόλεως μας ἐνεργοῦντες δραστηρίως ὑπὲρ τῆς προόδου καί τῆς ἐπιτυχίας τοῦ προσκοπισμοῦ.

Ἐνα μεγάλο Εὐγε εἰς ὅλους, καὶ ἕνα εὐχαριστῶ Προσκοπικὸ γεμάτο ἀπὸ εὐγνωμοσύνη.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐγένετο πυρκαϊὰ εἰς τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀγοτοποιεῖον Δ. Γουράρη. Κατ' αὐτὴν ἐθανιάσθησαν πάντες οἱ πρόσκοποι μας, μετέφερον ἅπαντα τὰ ἄλευρα, ἐξεκένωσαν τὴν ἄνωθεν οἰκίαν μετέφερον ὕδωρ, ἐσχημάτισαν δὲ ζώνην αὐστηρὰν περὶ τῆς πυρκαϊᾶς, δεχθέντες οὕτω τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τῶν ἀρχῶν προφορικῶς καὶ ἐγγράφως.

Ὁ ἐν)ης Γρίσπος Ι. ὁ ὕπην)ης Κωνσταντινίδης Α. καὶ ὁ πρόσκοπος Ζουγανέλης Γ., συνήντησαν καθ' ὁδὸν δύο ἐργατικὸς ἀλληλοῦβριζομένους καὶ ἀγρίως συμπλεκομένους κινδυνεύοντας δὲ νὰ τραυματισθοῦν. Ἐσπευσαν ἀμέσως μὲ κίνδυνόν τοὺς μέγαν τοὺς ἐκράτησαν, τοὺς συνεβούλευσαν, τοὺς ἐφιλοτίμησαν, καὶ τέλος τοὺς ἠγάπησαν καὶ ὁ εἰς ἔδωκε χεῖρας εἰς τὸν ἄλλον.

Οἱ πρόσκοποι Κουντούρης Κ. καὶ Δεπάστας Ἄντ. περιπατοῦντες εἰς τὴν παραλίαν, αἰφνιδίως εἶδον πῖπτοντα εἰς τὴν θάλασσαν μικρὸν ποδηλάτην, ὅστις περιπλεχθεὶς εἰς τὸν τροχὸν τοῦ ποδηλάτου τοῦ ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ. Πάραυτα ἀμφοτέρω ἐβίβησαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐξήγαγον τὸν μόλις ἑνδεκαετῆ παῖδα καὶ τὸν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ Ἐφόρος μας ἐξέδωκε ἀμέσως διαταγὴν δι' ὅλους τοὺς συγχαρεῖ καὶ τοὺς φέρει ὡς παραδειγμα πρὸς ὅλους.

Ὁρκίσθησαν ὡς δόκιμοι. Οἱ Μαρινόπουλος Ι., Μιχ. Ροῦσσοσ, Μαρινόπουλος ΙΙ., Μπαγλανέος Θ. Μαρινόπουλος Ἄν., Λιβέριος Δ., Συνωδινός Θ., Δεφράκης Ι., Πρακτικίδης Μ., Φρέρης Γ.

Πτυχία Γραφῆς ἔλαβον.

Σοφιανός Ἑμ., Λυκούρης Ε., Γλυνός Ἀνδρέας.

Πτυχίον χρωματιστοῦ ἐπιδιορθωτοῦ, ἔλαβεν ὁ πρόσκ. Ζίκας Ι.

Τὸ μεσημεριανὸ λουτρὸ στὸν Πόρο

ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ, ΒΟΗΘΗΣΑΤΕ ΤΟΝ ΕΡΑΝΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡ. ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ

Ἐπὶ τῇ Εὐκαιρίᾳ τοῦ Ἐράνου τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρυμάτος ὁ Γεν. Ἐφόρος ἔστειλε πρὸς ἅπασας τὰς προσκοπικὰς Ἀρχὰς τὴν ἑξῆς ἐγκύκλιον:

Ἐγνωσταὶ τυγχάνουσιν εἰς πάντας αἱ προσπάθειαι τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρυμάτος ὑπὲρ τοῦ παιδιοῦ, καὶ αἱ θυσίαι, δι' ὧν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον αὐτοῦ καὶ πολυκλινικὰς καὶ συσσίτια καὶ θερινὰς κατασκήνωσας ὑπὲρ αὐτῶν διοργάνωσε.

Πάντα ταῦτα περιτρώως ἀποδεκνύουν τὴν στοργὴν μεθ' ἧς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρυμάτος περιβάλλει τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ δυστυχῆ ἐκεῖνα παιδιὰ, τὰ ὁποῖα στρουόμενα οἰκογενειακῆς ἕνεκα ἀνεπαρκείας πόρων, φροντίδος, εὐφροσύνης παρὰ τῷ Πατριωτικῷ Ἰδρυματι περὶ θαλασπίνων ἀπολαύσεων καὶ τὰ μέσα καὶ τὴν ὑγίαν των νὰ ἀποκαταστήσουν καὶ τροφὴν ὑγιεινὴν νὰ ἔχουν, ὥστε νὰ ἐπιβάλλεται εἰς πάντας, ἰδίᾳ εἰς τὸ Σῶμα τῶν Προσκόπων, τὸ ὁποῖον ἀπὸ παιδιὰ ἀποτελεῖται, πάσῃ δυνάμει νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ἔργον του καὶ τὴν ἑκκλήσιν

περὶ συμμετοχῆς μας εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἐνεργοῦμενον ἔρανον τὴν 25 Δεκεμβρίου προθυμότητα νὰ ἀποδεχθῶμεν, προσφέροντες τὰς ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐράνου τούτου, ὅστις προώρισται νὰ παραύξησιν εἰς τὸ Πατριωτικὸν Ἰδρυμα τὰ μέσα πρὸς συνέχισιν καὶ ἐπαύξησιν τῶν προσπαθειῶν του.

Ἐντελλόμεθα ὅθεν πρὸς πάντας τοὺς Περιφερειακοὺς καὶ Τοπικοὺς Ἐφόρους ὅπως συνεννοούμενοι μετὰ τῶν εἰς ἐκάστην πόλιν ἀντιπροσώπων τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρυμάτος διαθέσητε τοὺς ὑφ' ὑμᾶς Πρόσκοπους τὴν ἡμέραν τοῦ Ἐράνου πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτοῦ διβιβάζοντες τοὺς πατρικοὺς μου χαιρετισμοὺς καὶ τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὴν ἀγωγὴν, τὴν ὁποίαν θὰ προσφέρωσιν εἰς τὸν Ἐρανον καὶ ἡ ὁποία θὰ δεξῆ εἰς πάντας ὅτι ὁ Πρόσκοπος ἔμαθε νὰ κάμῃ τὸ καθήκον του παντοῦ καὶ πάντοτε.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Δεκεμβρίου 1926

Χρ. Κ. Μπρισιμιτζακης.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Ἐὰν οἱ Ναυτοπρόσκοποι μας θελήσουν νὰ μὴ παρατρέξουν τὴν στήλην ταύτην, ἃς εἶναι βέβαιοι ὅτι ὄχι μόνον δὲν θὰ χάσουν τὸν καιρὸν των, ἀλλ' ὅτι ἔχουν νὰ ὀφελῆθῶσι πολύ, ἀποκτώντες πρακτικὰς ναυτικὰς γνώσεις, ἀπαιρητήτους διὰ τὴν ειδικότητα τὴν ὁποίαν ἐξέλεξαν, καθιστάμενοι οὕτω ἄξιοι τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν.

Ἡ θάλασσα εἶναι τὸ πᾶν! Καλύπτει τὰ ἑπτὰ δέκατα τῆς γῆνης σφαίρας. Ἡ αὔρα αὐτῆς εἶναι καθαρὰ καὶ ὑγιεινὴ. Εἶναι ἡ ἀπειρος ἔρημος εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε εἶναι μόνος διότι αἰσθάνεται τὴν ζωὴν πάλλυσαν πλησίον του. Ἡ θάλασσα εἶναι ὁ ἀγωγὸς ὑπερφυσικῆς καὶ θαυμασίας ὑπάρξεως· εἶναι κίνησις καὶ ἀγάπη· εἶναι τὸ ἀπειρον ζῶν.

Καὶ πράγματι, ἡ φύσις ἐκδηλοῦται εἰς αὐτὴν διὰ τῶν ἀπείρων θελημάτων τὰ ὁποῖα μᾶς χαρίζει. Ἡ θάλασσα εἶναι ἡ μεγάλη, ἀπέραντος δεξαμενὴ τῆς φύσεως.

Σύνθεσις τοῦ Θαλασίου Ὑδατος

Ἐπὶ χιλίων γραμμαρίων εὐρίσκονται ἑνενήντα ἑξ ἑκατοστὰ καὶ ἡμισυ ὕδατος, καὶ δύο ἑκατοστὰ δύο τρίτα περίπου χλωριούχου σοδίου· κατόπιν, εἰς μικρὰν ποσότητα, χλωριούχον μαγνήσιον καὶ ποτάσιον, βρωμιούχον μαγνήσιον, θειούχον μαγνήσιον, θειούχον καὶ ἀνθρακοῦχος ἄσβεστος.

Τὸ χλωριούχον σόδιον εὐρίσκεται εἰς ἀρκοῦσαν ἀναλογίαν.

Ναυτικὰ Ἐργαλεῖα

Θερμόμετρον. Ὅπερ δεικνύει τὴν ἐσωτερικὴν θερμοκρασίαν τοῦ πλοίου.

Βαρόμετρον. Ὅπερ δεικνύει τὴν πίεσιν τοῦ ἀέρος καὶ προλέγει τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ.

Υγρόμετρον: Ὅπερ σημειοῖ τὸν βαθμὸν τῆς ξηρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας.

Καιρόμετρον. Τοῦ ὁποίου τὸ μίγμα ἀποσυντιθέμενον ἀναγγέλλει τὴν ἔλευσιν τῶν τρικυμιῶν.

Πυξίς. Ἡτις κανονίζει τὴν πορείαν τοῦ πλοίου.

Ἐκτόκνηλον. Ὅπερ διὰ τοῦ ὕψους τοῦ ἡλίου δεικνύει τὸ πλάτος.

Χρονόμετρα. Τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ὑπολογίζωμεν τὸ μῆκος.

Τὰ τηλεσκόπια. Τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός. Ὅπως ἐρευνᾶται ὁ ὄριζων.

Μανόμετρον. Τιθέμενον ἐν συγκοινωνίᾳ μετὰ τοῦ ὕδατος, τοῦ ὁποίου δεικνύει τὴν ἐξωτερικὴν πίεσιν.

Αἱ θερμομετρικαὶ βολίδες. Αἵτινες σημειοῦσι τὴν θερμοκρασίαν τῶν διαφόρων στρωμάτων τοῦ ὕδατος.

Δρομόμετρον. Τὰ ὁποῖα χρησιμεύει ὅπως ἐξακριβοῦται ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου.

Διόπτρα. Διὰ νὰ διοπτρεύσωμεν ἐν ἀντικείμενον.

Ταξίμετρον. Διὰ τοῦ ὁποίου δυνάμεθα νὰ λαμβάνωμεν ἀμέσως τὴν ἀληθῆ διόπτεισιν ἑνὸς ἀντικειμένου.

Διαστημόμετρον. Διὰ τοῦ ὁποίου μετροῦμεν τὴν ἀπόστασιν μας ἀπὸ ἑνὸς ἀντικειμένου.

Βολίδες. Ὅργανα τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν πρὸς ἐξακριβώσιν τοῦ βάρους καὶ τῆς ποιότητος τοῦ βυθοῦ.

Πρόγνωσις τοῦ καιροῦ

Αἱ διάφοροι καιρικαὶ μεταβολαὶ ἐπιδρῶσαι ἐπὶ τοῦ βαρομέτρου καὶ τοῦ θερμομέτρου μᾶς παρέχουν τὰς ἐξῆς πρακτικὰς ὁδηγίας εὐρέσεως τοῦ καιροῦ.

Πρόγνωσις τοῦ καιροῦ διὰ τοῦ Βαρομέτρου.

1) Βαρόμετρον σταθερὸν σημαίνει καλοκαιρίαν.

2) Βαρόμετρον τὸ ὁποῖον ἀνέρχεται ἢ πίπτει ἀπὸτόμως προλέγει κακοκαιρίαν. Ἐὰν ἡ πτώσις εἶναι πολὺ ἀπότομος, ἡ κακοκαιρία θὰ εἶναι μεγαλιτέρα.

Γενικῶς ταχεῖα καὶ ἀπότομος μεταβολὴ τοῦ βαρομέτρου δεικνύει μεταβολὴν τοῦ καιροῦ. Τὴν ἀπότομον δὲ ὕψωσιν θὰ διαδεχθῆ ἀπότομος πτώσις.

3) Ἐὰν πνέῃ ἄνεμος καὶ τὸ βαρόμετρον ἐξακολουθεῖ νὰ πίπτῃ, ὁ ἄνεμος θὰ γίνῃ δυνατώτερος. Ἐὰν τὸ βαρόμετρον παραμένει στάσιμον ἢ ἂν ἀρχίσῃ νὰ ἀνέρχεται πινανὸν ὁ ἄνεμος νὰ πέσῃ.

Πρόγνωσις τοῦ καιροῦ ἀπὸ τὸ Θερμόμετρον

Ἐὰν κατὰ τὸν χειμῶνα τὸ θερμομόμετρον πέσῃ ἀπὸτόμως θὰ ἔχωμεν Βοριανατολικούς ἀνέμους, ἐὰν ἀνέρχεται ἴσως ἔχομεν Νοτιοδυτικούς.

Πρόγνωσις τοῦ καιροῦ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῆς καταστάσεως τοῦ οὐρανοῦ.

Δείχνουν καλοκαιρίαν τὰ ἐξῆς φαινόμενα :

1) Στρογγυλὰ καὶ ἐλαφρὰ νέφη εἰς τὸν ὄριζοντα.

2) Ἐλαφρὰ καὶ ὠραία χρώματα κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

3) Οὐρανὸς ἐρυθρὸς κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

4) Ἐὰν ἀποτόμως φυσήσῃ ἄνεμος καὶ κατόπιν πέσῃ βροχὴ, ὁ καιρὸς θὰ μείνῃ στάσιμος.

Δείχνουν κακοκαιρίαν καὶ ἄνεμον τὰ ἐξῆς φαινόμενα :

1) Νέφη ἐπιμήκη τὰ ὁποῖα παρασύρονται ταχέως. Δείχνουν ὅτι θὰ πνεύσῃ ἄνεμος κατὰ τὴν διεύθυνσιν κατὰ τὴν ὁποίαν φεύγουν τὰ νέφη.

2) Οὐρανὸς μὲ χρώματα βαθέα ἐρυθρὰ ἢ κίτρινα κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

3) Ὄταν ὁ ἥλιος ἢ ἡ Σελήνη περιβάλλονται ἀπὸ φωτεινὸν δακτύλιον καὶ συγχρόνως τὸ βαρόμετρον κατέρχεται.

Δείχνουν βροχὴν τὰ ἐξῆς φαινόμενα :

1) Οὐρανὸς κατὰ τὴν δύσιν ὄχρὸς καὶ κίτρινος.

2) Ὄταν ἡ σελήνη ἔχει θαμπὸν καὶ ὄχρὸν χρῶμα.

3) Νέφη μελανὰ καὶ πυκνὰ ἐπικαθήμενα ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν βουνῶν, ἢ κατερχόμενα πρὸς τὰ κάτω.

4) Ὄταν ὁ ἥλιος ἢ ἡ Σελήνη περιβάλλεται ἀπὸ φωτεινὸν δακτύλιον καὶ συγχρόνως τὸ βαρόμετρον μένει στάσιμον,

(Ἔπεται συνέχεια).

ΑΡΘΡΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἡ Πρόσκοπος ἔχει καθήκον νὰ εἶναι χρήσιμος καὶ νὰ βοηθῆ πάντα ἄξιον βοήθειας
νὰ καταβάλλῃ δὲ πᾶσαν προσπάθειαν νὰ κάμῃ μίαν καλὴν πράξιν
καθ' ἡμέραν, σύμφωνα μὲ τὰς δυνάμεις του.

Ἀγαπητέ μου Κώστα,

Πρόκειται νὰ ἰδρυθῆ μία νέα ἐμάς. Προχθὲς τὸ βράδυ ὠμιλοῦσα περὶ προσκοπισμοῦ εἰς τὰ παιδιά.

Ἦταν περὶ τὰ σαράντα παιδιά, ἔλα πολὺ ἐνθουσιώδη.

Τοὺς εἶπα δι' ἓνα μικρὸ παιδί, τὸ ἐποίησεν ἐπιδήσειον ἀπὸ μέσα ἀπὸ ὄμιλον ἀνθρώπων τρομαγμένων διὰ νὰ σταματήσῃ ἓνα ἄλογον ποῦ εἶχε ξεφύγει καὶ κινήσῃ τὸν δρόμον μὲ καλπασιόν. Τοὺς ἔδωκα νὰ ἐννοήσουν τί δύσκολον πράγμα ἦτο αὐτό, καὶ πόσον θάρρος ἐχρειάζεται δι' ἓνα τόσο μικρὸ παιδί.

Καὶ τότε τοὺς ἠρώτησα διατί ἀνέλαβε τόσο δύσκολον ἐπιχειρήσειον «Διότι αὐτὸ ἦτο τὸ καθήκον τοῦ κύριε,» μοῦ ἀπήντησαν.

Τοὺς διηγῆθην καὶ μίαν ἄλλην γενναίαν πράξιν. Κάποτε μία γυναίκα, ἔπεσεν ἀπὸ μίαν προκυμαίαν ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ποῦ ἓνα ὑπερωκέανειον προσήγγιζε διὰ νὰ πλευρίσῃ. Τότε ἓνα παιδί δεκατριῶν ἐτῶν ἀμέσως ὤρμησε καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ἀνέτυρεν ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ποῦ τὸ πλοῖον θὰ τὴν κατεσυνέριβε.

Τοὺς παρήστανα τὴν σκηνὴν ὅπου ἓνα πλῆθος ἀνθρώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο καὶ ἄνδρες πολὺ δυνατοί, ἐκάθηγον εἰς τὴν παραλλαν καὶ ἐφώναζαν χωρὶς ὁμοῦ νὰ ἐπιχειροῦν νὰ βοηθήσουν. Τοὺς ἠρώτησα διατί αὐτὸ τὸ παιδί μόνον ἐσπευτεν εἰς βοήθειαν τῆς κινδυνεύουσας. «Διότι αὐτὸ ἦταν καθήκον τοῦ κύριε,» μοῦ ἀπήντησαν καὶ πάλιν.

Αἱ ἀπαντήσεις ποῦ μοῦ ἔδωσαν τὰ παιδιά αὐτὸ τὸ βράδυ μοῦ ἀπέδειξαν ὅτι εἶχον ἤδη μάθει πάρα πολλὰ πράγματα περὶ προσκοπισμοῦ, καὶ μὲ καλλιτέραν μέθοδον, ἢ μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἀρχηγοῦ.

Τὰ εἶχαν μάθει διαβάζοντες γενναίας πράξεις ποῦ ἔχουν κάμει πρόσκοποι εἰς ὄλον τὸν κόσμον, τὰ εἶχαν μάθει συναναστρεφόμενοι τοὺς Πρόσκοπους τῆς συνοικίας των, οἱ ὅποιοι ἂν καὶ εἶχον ἐλλείψεις προσεπάθουν νὰ κάμουν τὸ καθήκον των κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχῃς συγκέντρωσιν τῆς ἐνωμοτίας σου διὰ νὰ τοὺς ἀναπτύξῃς ποῖον εἶναι τὸ τρίτον ἄρθρον τοῦ Προσκοπικοῦ νόμου, τὸ ἄρθρον περὶ καθήκοντος.

Ἄν ἔχομεν ὅλοι τὰ ἴδια καθήκοντα. Μερικοὶ ἔχουν ἄλλα καθήκοντα νὰ ἐκτελέσουν καὶ ἄλλοι ἄλλα. Ἐντὸς καθήκον θὰ εἶναι ἴσως νὰ μεταναστεύσῃ, ἐνῶ ἐντὸς ἄλλου καθήκον εἶνε νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ περιθάλψῃ τὴν μητέρα του.

Ἡμπορεῖ κάποτε νὰ εἶναι καθήκον ἐνός νὰ ἐργάζεται ὀκτώ καὶ ἐννέα ὥρας τὴν ἡμέραν, ἐνῶ ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ περιπτώσις, κατὰ τὴν ὁποίαν καθήκον ἐνός εἶναι, χάριν τῆς υγείας του, νὰ λαβῇ ἐνός μηνὸς ἀδειαν. Ἀλλὰ ὅλοι οἱ Πρόσκοποι τοῦ κόσμου ἔχουν τὸ ἴδιον καθήκον.

Ἡ Πρόσκοπος καθήκον ἔχει νὰ εἶναι χρήσιμος καὶ νὰ βοηθῆ πάντα ἄξιον βοήθειας, νὰ καταβάλλῃ δὲ

πᾶσαν προσπάθειαν νὰ κάμῃ μίαν καλὴν πράξιν καθ' ἡμέραν».

Καὶ ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς προσθέτει ὅτι ὁ πρόσκοπος πρέπει νὰ κάμῃ πρὸ παντὸς τὸ καθήκον του, καὶ ἐὰν πρόκειται νὰ ἀφίση τὴν εὐχαριστήσιν του, τὴν ἀνεσίαν του, καὶ ἂν ἀκόμη ριψοκινδυνεύσῃ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ. Πρέπει νὰ εἶναι ἐτοιμὸς ἐκάστην στιγμήν νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν ἢ νὰ βοηθήσῃ ἓνα πληγωμένον.

Ἄν πρέπει νὰ ἐρωτᾷς τοὺς πρόσκοπους σου ἐὰν θέλουν νὰ κάμουν τὸ καθήκον των, ἀλλὰ ἡ ἐρώτησις σου πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐξῆς πρὸς ἓνα ἕκαστον : «Ἡμπορεῖς νὰ κάμῃς τὸ καθήκον σου ;».

Ἡ Πρόσκοπος ἔχει καθήκον νὰ εἶναι χρήσιμος ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ καλὴ θέλησις πρὸς τοῦτο. Πρέπει νὰ μάθῃ πῶς ἡμπορεῖ νὰ εἶναι χρήσιμος καὶ πῶς νὰ βοηθῆ ἄλλους.

Μέγα μέρος τοῦ συστήματός μας βασίζεται εἰς τὸ ὅτι ὁ Πρόσκοπος πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι δὲν δύναται νὰ εἶναι πιστὸς εἰς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἔρκου του καὶ νὰ τηρῇ τὸ ἄρθρον τοῦ Προσκοπικοῦ νόμου, ἐὰν δὲν λάβῃ τὴν ἀνάλογον διαπαιδαγωγίαν.

Ἐὰν ἓνας ἔσπασε τὸ πόδι του, δὲν θὰ τὸν βοηθήσῃς βέβαια μὲ τὸ νὰ γνωρίζῃς μόνον πῶς μαγειρεύεται ἡ σουπα ἢ μὲ τὸ νὰ κατασκευάσῃς ἓνα δείγμα ἀεροπλάνου, διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃς εἰς τὸ σπῆτι του.

Ἐὰν ἰδῇς ἓνα ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου Πρόσκοπων νὰ περιπατῇ μὲ τακούνια ἀπὸ πετρί καὶ μὲ σόβλες ἀπὸ κρέας, διότι τὸ μέρος αὐτὸ τῶν παπουτσιῶν του τοῦ λείπει, δὲν θὰ κατορθώσῃς νὰ τὸν βοηθήσῃς μὲ τὸ νὰ γνωρίζῃς νὰ δένης ἕξ διαφόρου; κόμβους μὲ τὰ μάτια δεμένα, οὔτε μὲ τὸ νὰ γνωρίζῃς νὰ παίξῃς τὴν σάλπιγγα, ἀλλὰ μόνον ἐὰν ἔχῃς γνώσεις διορθωτοῦ ὑποδημάτων.

Ἐνας πρόσκοπος γρήγορα θ' ἀντιληφθῇ ὅτι, ἐὰν πραγματικῶς ἐπιθυμῇ νὰ βοηθῆ ἄλλους καὶ νὰ γίνεταί χρήσιμος, πρέπει νὰ μάθῃ ὀλίγον ἀπὸ ὅλα, καὶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο ἀπὸ ὅσον ἡμπορεῖ περισσότερα.

Εἶναι καλὸν οἱ πρόσκοποι νὰ ἐνθουμοῦνται ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζουν ὀλίγον ἀπὸ ὅλα.

Ἡ Πρόσκοπος ποῦ θέλει πραγματικῶς νὰ εἶναι χρήσιμος πρέπει νὰ ἐργασθῇ πολὺ, διὰ ν' ἀποκτήσῃ πτυχία εἰδικότητος. Ἐὰν τὰ ποθῆσῃ πολὺ, θὰ ποθῆσῃ ὁμοῦ ἀκόμη περισσότερον νὰ εἶναι ἀντάξιος αὐτῶν. Ἄν πρέπει καὶ νὰ σκεφθῇ νὰ ξηραθῇ ὅταν τὰ φέρῃ εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονά του.

Ἐνας πρόσκοπος δ' ἀρκεσθῇ μόνον νὰ ἐπιτύχῃ τὰ πτυχία, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπιζητῇ νὰ εὕρῃ εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἱκανότητα τῶν εἰδικότητων του.

Ἡ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἓνας Πρόσκοπος θὰ πηράσῃ τὰς πρώτας βοήθειας, δὲν εἶνε νὰ τρέξῃ νὰ εὕρῃ κανένα δυστυχῆ, ὁ ὅποιος ἔσπασε τὸν μηρὸν του : οὔτε θὰ τοῦ παρουσιάσῃ συχνὰ ἢ εὐκαιρία νὰ ἐπαρμότῃ τὴν «τεχνικὴν ἀναπνοήν.»

Ἡ ἐργασία, τὴν ὁποίαν ἓνας καλὸς νοσοκόμος

Πρόσκοπος οφείλει να κάμνη, είναι να περιποιηθῆ τὰς ἐκδορὰς καὶ τὰς πληγὰς τῶν παιδιῶν τῆς ομάδος του καὶ τῆς Ἐνομοτίας του, καθὼς καὶ τῶν παιδιῶν τοῦ συναντᾶ καθημερινῶς εἰς τὸν δρόμον του.

Ὁ πρόσκοπος ποῦ ζητεῖ νὰ εὕρῃ σπασμένους μηρούς, ὁμοιάζει μὲ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ἐπερίμενε νὰ παύτῃ ὁ ποταμὸς νὰ τρέχῃ διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ διέλθῃ αὐτὸν χωρὶς νὰ βρῆχῃ. Εὕρισκετο ἀκόμη εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὅταν ἀπέθηνεν ἀπὸ τὴν λύπην του, ἀλλὰ δὲν ἐτήκωσε κἄν τὸ παντελόνι του διὰ νὰ βουτήσῃ.

Ἐνας πτυχιούχος τῶν πρώτων βοηθειῶν πρόσκοπος, ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ πάντοτε ἐργασίαν τοιαύτην, ἀρκεῖ νὰ θέλῃ.

Ἐπίσης πρόσκοποι, ἠμποροῦν νὰ συμφωνήσουν νὰ ἐπισκέπτονται τακτικὰ τὰς αἰθούσας τῶν παιδιῶν εἰς μερικὰ ἀπὸ τὰ μεγάλα νοσοκομεῖα, ἢ νὰ ψυχχωγοῦν παραλυτικούς ἀνθρώπους, ἐπισκεπτόμενοι αὐτοὺς εἰς τὰ σπῖτια των καὶ νὰ τοὺς δίδουν βιβλία καὶ ἐφημερίδας.

Ἐνας πτυχιούχος ὑποδηματοποιὸς Πρόσκοπος θὰ φανῆ πιστὸς εἰς τὸ τρίτον ἄρθρον τοῦ προσκοπικοῦ νόμου, ἐὰν ἀφιερῶνῃ μίαν ἐσπέραν κάθε μῆνα διὰ νὰ διορθῶνῃ τὰ παπούτσια τῶν πτωχοτέρων παιδιῶν τῆς ἐνομοτίας του.

Ἐνας ἐπιτήδειος πρόσκοπος, δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ποτὲ εἰς τὸν ἑαυτὸν του νὰ εὕρσκειται εἰς τὸ σπῖτι του μία σπασμένη καρδέκλα, ἢ μία σπασμένη κλειδαριά, ἐπὶ πολλὸν καιρὸν.

Ἐνας μαρκαδόρος πρόσκοπος, πρέπει νὰ εἶναι υπερήφανος διότι ὑπάρχει μία βιβλιοθήκη εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ομάδος του, ὅτι ὑπάρχουν νόστιμα σκαμνάκια διὰ κανένα πρόσκοπον ποῦ θέλει νὰ καθῆσῃ καὶ διὲν ἢ κορνίζα διὰ τὴν φωτογραφίαν τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ δὲν ἦτο ἀνάγκη ν' ἀγορασθῆ ἀπὸ κανένα κατάστημα ἀπ' ἐξῆς.

Ὁ Πρόσκοπος ποῦ ἐπέτυχε τὸ πτυχίον μουσικοῦ διαρκῶς θὰ προσπαθῆ νὰ προοδεύῃ, ὥστε νὰ δύναται νὰ συντελῆ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν συναυλίας, καὶ νὰ διασκεδάξῃ τὴν ομάδα του.

Ὁ φυσιοδίφης πρόσκοπος, δὲν θὰ κάμῃ συλλογὴν ἀπὸ ἐξηντα μόνον ἀγριολούλουδα, ἀλλὰ ἀπὸ 160, ὥστε νὰ εἶναι κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον, διὰ τοὺς γνωστούς του, ὅσοι ἀγαποῦν τὴν φυσικὴν ἱστορίαν.

Εἶνε πολὺ εὐκολὸν νὰ λέγῃ κανεὶς, πῶς θέλει νὰ εἶναι χρήσιμος, ἀλλὰ εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ κάμῃ αὐτὰ τὰ πράγματα εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν.

Δὲν εἶνε ἐν τούτοις, τόσον δύσκολον, δι' ἕνα Πρόσκοπον, διότι οἱ Πρόσκοποι ἐδιδάχθησαν ἕνα θαυμάσιον τρόπον διὰ νὰ ἐνθουμοῦνται τὸ τρίτον ἄρθρον τοῦ Προσκοπικοῦ νόμου.

Ὁ τρόπος εἶνε νὰ δένουν ἕνα κόμβον κάθε πρωτὴ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μανδηλιτοῦ των—ἐὰν δὲν ἔχουν μανδηλί ἕνα παλῆδ κορδόνι πεπουτσιοῦ κάνει τὸ ἴδιον—καὶ δὲν λύουν τὸν κόμβον ἐὰν δὲν ἔκκαμαν μίαν καλὴν πράξιν.

Γνωρίζω ὅτι καὶ σὺ τὸ κάνεις αὐτὸ ἀφ' ὅτου εἶσαι

Πρόσκοπος καὶ τὸ γεγονός ὅτι καὶ ὁ Ἀρχηγός σου κάνει τὸ ἴδιον θὰ ἐνθαρρύνῃ βίβλια νὰ παιδιά.

Μοῦ εἶπες προχθὲς ὅτι κάποτε ἐδυσκολεύθης καθ' ἑλὴν τὴν ἡμέραν νὰ κάμῃς τὴν καλὴν πράξιν καὶ μόλις τὴν νύκτα τὸ κατώρθωσες, καὶ ὅτι καὶ κάποτε ἄλλοτε δὲν τὸ κατώρθωσες καθόλου καὶ συνεπῶς εἶχες νὰ κάμῃς δύο καλὰς πράξεις τὴν ἐπομένην.

Πολλοὶ ποῦ δὲν ἔδεσαν ποτὲ κόμβον εἰς τὸ μα. δῆ. λι των παρὰ μόνον ἵτως καμμιὰ φορὰ διὰ νὰ ἐνθουμοῦν νὰ πάρουν δύο φορὰς γλύκυσμα εἰς τὸ τραπέζι, θὰ γελοῦν μὲ τοὺς προσκόπους καὶ θὰ τοὺς λέγουν ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μὲ καλὴν καρδίαν κάνει πολὺ περισσοτέρως παρὰ μόνον μίαν καλὴν πράξιν τὴν ἡμέραν.

Ἐὰν κανεὶς σοῦ εἶπῃ αὐτὸ, παρκαλέσέ τον νὰ δέσῃ ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας κόμβον εἰς τὸ μανδηλί του καὶ νὰ ἰδοῦμε ἐὰν θὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν λύσῃ.

Ἡ καλὴ πράξις τοῦ προσκόπου δὲν εἶνε ἀπλῆ πράξις εὐγενείας, τὴν ὅποιαν οφείλει νὰ κάμῃ κανεὶς εἰς κάθε περιστάσει, ἀλλ' ἐκεῖνη, διὰ τὴν ἐπέτελει τῆς ὅποιας θὰ κοπιᾶσῃ.

Τὸ νὰ παρχωρήσῃς τὴν θέσιν σου εὐρισκόμενος ἐντὸς τῆς αὐτοκινήτου τούτου δὲν μετᾶται ὡς μία καλὴ πράξις, καὶ σχετικῶς μὲ τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὰ παιδιὰ μιᾶς Ὀμάδος μοῦ ἔλεγαν ὅτι, ἐπεισοδῆποτε παιδί καθὼς πρέπει, οφείλει νὰ κάμῃ αὐτὸ, εἴτε εἶνε εἴτε δὲν εἶναι πρόσκοπος.

Ὁ Μεγάλος Ἀρχηγός παρκαλλεῖ τοὺς Προσκόπους μὲ τοὺς ἱππότες τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς: νὰ ἐνθουμοῦσιν ὅτι αὐτοὶ δὲν ἐφοβοῦντο νὰ κοπιᾶσουν διὰ νὰ κάμουν καλὰς πράξεις.

Διὰ νὰ κάμουν τὴν καλὴν πράξιν των, ἐπήγαιναν ἐπίτηδες εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀνεζήτουν ἀνθρώπους, εἰ ὅποιος εἶχον ἀνάγκην βοηθείας, καὶ τὴν ὅποιαν εἶδαν εὐχαρίστως εἰς αὐτοὺς ὅταν παρουσιάζετο εὐκαιρία.

Οἱ πρόσκοποι κάνουν τὸ ἴδιο, γυρίζουν καὶ ἀναζητοῦν εὐκαιρίας διὰ νὰ κάμουν καλὰς πράξεις.

Κάποτε μία καλὴ πράξις ἠμπορεῖ νὰ συνίσταται εἰς τὸ νὰ σηκώσῃς μίαν φλούδαν πορτοκαλιῶ ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον ἢ ἕνα κομμάτι σπασμένο γυαλί ἀπὸ τὸν δρόμον. Κάποτε ἠμπορεῖ νὰ συνίσταται εἰς τὸ νὰ σώσῃς κανένα ἀπὸ καιόμενον σπῖτι ἢ ν' ἀνασύρῃς ἕνα παιδί ἀπὸ τὴν θάλασσαν κινδυνεῦσον νὰ πνιγῆ.

Ἐὰν ἡ καλὴ πράξις σου εἶνε μεγάλη ἢ μικρά, ἢ ἐὰν χρειάζεται δι' αὐτὴν πολλὴ ὥρα ἢ ὀλίγη διὰ νὰ γίνῃ, ἐὰν εἶναι εὐκολὸς ἢ ἐὰν ἴναι δύσκολος δὲν ἔχει σημασίαν!

Ἐνας εἶνε ὁ σκοπός: ὅτι ὁ Πρόσκοπος πρέπει νὰ ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας καὶ τοῦ καθήκοντος διότι ὁ προορισμός τοῦ Προσκόπου εἶνε νὰ εἶναι χρήσιμος καὶ νὰ ὠφελῆ τοὺς ἄλλους.

Εὐλικρινῆς συνάδελφός σου πρόσκοπος
KIMON

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

Ἀθήναι—Δεκέμβριος 1926.

ΘΕΩΔΩΡΑ ΧΡ. Κ. ΜΠΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΙΞΗΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ

«Νάτοι, νάτοι...έρχονται!...»

Ὁ κόσμος φωνάζοντας μισσογκώνεται ἀπὸ τὶς καρέκλες γιὰ νὰ δῇ τοὺς προσκόπους ποὺ μὲ δῆμα καὶ παράστημα μπαίνουν μέσα στὸ Γυμναστήριον.

Κάτω εἰς τὸ μέσον ὁ Τ. Ἐφορος Μιτυλήνης κ. Κλ. Παλαιολόγος, ὁ ἀρχηγὸς Ἰησ. ὁμ. κ. Ν. Μουτάφης, ὁ ἀρχ. κ. Μ. Γροσμανίδης Εὐελπὶς καὶ ἄνω οἱ ὑπαρχηγοὶ Ν. Κάμφωνας, Ν. Κομνηνὸς καὶ Π. Βουσβούνης.

Οἱ σιλιπγγες καὶ τὰ τύμπανα ἢ σημαία τοῦ σώματος μὲ τοὺς φρουροὺς τῆς, ὁ ρυθμικὸς βηματισμὸς, ὅλα αὐτὰ δίνουνε κατὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς στὴν παρέλασι τῶν τεσσάρων ὁμάδων τῆς Μιτυλήνης ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων διακρίνει ὁ ἀρχηγὸς τῆς πρώτης ὁ-

μάδος κ. Ν. Μουτάφης καὶ κάνουνε, στὸν κόσμον ποὺ παρακολουθεῖ, μεγάλη ἐντύπωση—Διμοιρῖται εἶναι οἱ ὑπαρχηγοὶ Τ. Παλαιολόγος, Π. Βουσβούνης καὶ ὁ ὑπαρχ. ἐνωμοτάχης Π. Ἀντωνίου—Σημαιοφόρος ὁ ὑπαρχ. Ν. Κομνηνός.—Τὸ ἐθνικὸν πρόσταγμα ἔχει ὁ ἔφορός μας καὶ διοργανωτὴς τῆς ἐπιδείξεως αὐτῆς κ. Κλεάνθης Παλαιολόγος.

Πρῶτα περνοῦμε ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους, καὶ ἔπειτα μὲ ἓνα παράγγελμα τοῦ κ. ἔφορου κάνουμε μιὰ παράταξη καθ' ὁμάδας ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξέδραν τῶν ἐπισήμων. Ἐκεῖ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μιτυλήνης, ὁ κ. Νομάρχης, ὁ Τ. Π. Ε. Μιτυλήνης, ὁ Ταξίαρχος Ἀρχιεπελάγου, ὁ ἐπιτελάρχης, ὅλοι τέλος πάντων οἱ ἐπίσημοι καὶ ὀπισθεν αὐτῶν πλήθος ἀξιωματικῶν καὶ κόσμου. Πρόκειται νὰ ἐρκισθοῦμε. Μὲ τὸ χέρι ψηλὰ ἐπαναλαμβάνουμε τὰ λόγια τοῦ Δεσπότη μας, ποὺ μὲ τὸ εὐαγγέλιον στὸ χέρι μᾶς ἐρκρίζει.

Αὐτὴ ἡ στιγμή ἔχει κατὶ τὸ ἱερό, κατὶ ποὺ μᾶς κάνει νὰ σχιροτοῦμε. Δίνουμε αὐτὴ τὴ στιγμή ἓναν ὄρκον ποὺ πρέπει νὰ τὸν κρατήσουμε. Ὅρκιζόμαστε νὰ εἴμεθα πιστοὶ, στὸ Θεό, στὴν πατρίδα καὶ νὰ τηροῦμε τὸν νόμον τῶν προσκόπων. Πόσα πράγματα κλείνουν μέσα τους αὐτὲς αἱ λέξεις. «Πρέπει νὰ εἴσαι πιστὸς στὴν Πατρίδα». Πόσο σπουδαῖο εἶναι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα στὴν ἐποχὴ τούτη ποὺ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα τόσο ἔχει ξεπέσει!..

Ἡ πατρίδα μας, ὁ τόπος μας εἶναι γιὰ μᾶς τὸ πειδὶ ἱερό πρᾶγμα. Γι' αὐτὴν τὴ μικρὴ ἀλλὰ

υπερένδοξη πατρίδα πρέπει ν' ἀγωνιστοῦμε. Γι' αὐτὴ τὴν μεγάλη μας μητέρα πρέπει νὰ πᾶμε νὰ χύσουμε τὸ αἷμα μας πρόθυμοι, δταν αὐτὴ τὸ ζητήσῃ τηρώντας τὸν ὄρκον μας· ὄχι τὸν ὄρκον ποὺ δίνουνε στὸ στρατὸ θέλοντας καὶ μὴ, ἀλλὰ τὸν ὄρκον ποὺ δίνουνε

τώρα, τούτη τὴ στιγμή, χωρὶς νὰ μᾶς διάζει κανεὶς.

Μετὰ τὴν ὁρκομωσία, μιᾶς ὁ κ. Ε. Ἀμπατζῆς ἀντιπρόεδρος τοῦ Τ. Π. Συνδέσμου ὁ ὁποῖος περιγράφει ἐν συντομίᾳ τὴν γενομένην κατὰ τὸ θέρος σιωπηρὰν ἀλλ' ἐντονὸν ἐργασίαν τῶν προσκόπων καὶ εὐχαριστεῖ τὸν κ. Νομάρχην Λέσθου κ. Ι. Θεοκράτην διὰ τὴν τόσο ἀφειδῶς παρεχομένην ὑποστήριξίν του, εἰς τοὺς προσκόπους. Κατόπιν

ἐμλεῖ ὁ κ. Νομάρχης ὁ ὁποῖος ἐξαιρεῖ τὰ καλὰ τοῦ προσκοπισμοῦ καὶ προτρέπει τοὺς Μυτιληναίους νὰ ἐγγράφουν τὰ παιδιά τους προσκόπους.

Μετὰ τὸν λόγον τοῦ κ. Νομάρχου ἀρχίζει ἡ ἐπί δεξις. Καὶ πρῶτα ἐκτελοῦνται Σουηδικαὶ ἀσκήσεις. Πρέπει νὰ ἴδῃ ὁ κόσμος ὅτι οἱ πρόσκοποι ἀσκῶν μ' ἐπιμέλεια τὸ σῶμά τους. Αἱ ἀσκήσεις γίνονται μὲ πολλήν ἀκριβείαν καὶ χάριν ἀπὸ τοὺς προσκόπους οἱ ὅποιοι φερῶν ἄσπρες φανέλλες μὲ κοντὰ μανίχια. Ὁ κόσμος ἐνθουσιάζεται καὶ χειροκροτεῖ. Μὰ ἂν χειροκροτεῖ τώρα ἐπαίτια στὰ καλλίτερα τί θὰ κάμῃ;

Μιά διμοιρία προχωρεῖ γιὰ νὰ στήσῃ τὸ στρατό πεδὸ τῆς. Ἐὰ ἀντίσκηνα ξεδιπλώνονται γρήγορα καὶ τὰκ τὰκ σὲ 3 λεπτά 8 ἐνωμοταὶ ἔχουν ἔτοιμο τὸν καταυλισμὸν τους. Τώρα θ' ἀνεβῇ ἡ σημαία· οἱ πρόσκοποι παρατάσσονται μπρὲς στ' ἀντίσκηνά τους κ' ἐνῶ οἱ οὐλιπυκταὶ παίζουσι, ἡ σημαία ἀνεβαίνει, κυματίζουσα...

Ἐνας πρόσκοπος, τρέχει πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Στέ καται. Χαιρετᾷ. Κάτι τοῦ λέει. Καθὼς μᾶς φαίνεται τὸν ἐρωτᾷ τί θέλει νὰ δώσουσι μὲ σήματα εἰς τὸν ἄλλο σταθμὸν τῶν σηματοληγηγραφετῶν. Χαιρετᾷ πάλι. Φεύγει. Ἀρχίζουν νὰ δίνουσι. Μὰ ποῦ εἶναι ὁ ἄλλος σταθμὸς; Ἀ! ἐκεῖ ψηλὰ στὶς ἐπάλξεις τοῦ παλιῦ ἐνετικῆ φρουρίου. Μόλις φαίνονται.

Ἐνας ἄλλος πρόσκοπος ἔρχεται τρέχοντας μὲ ἕνα χαρτὶ στὸ χέρι. Εἶναι ἡ ἀπάντησις ποῦ πήρανε. Τὸ πάει στὸ κ. Νομάρχην καὶ φεύγει. Ἄχ! τὸν καυμένον ἔπεσε κάτω καὶ θὰ χτύπησε φαίνεται. πολὺ. Οἱ τραυματισφορεῖς τρέχουσι ἐνῶ ὁ ἐνωμοτάρχης περι-

ποιεῖται τὸν πληγωμένον· οἱ ἄλλοι κάνουνε πρόχειρο φορεῖο μὲ σακάκια καὶ κοντούς.

Μὲ βῆμα ἀργὸν τὸν πᾶνε νὰ τὸν δεῖξουσι στὸν Ταξιάρχον κ. Μαυροσκότη ὁ ὁποῖος ἀνησύχει. Τί ἐπαθῆ ρωτᾷ. «Κάταγμα τῆς δεξιᾶς κνήμης» ἀπαντᾷ ὁ ἐνωμοτάρχης τραυματιοφορέων Θάνας Καράλλης. «Τί θὰ τοῦ κάμῃς;» τοῦ κάμῃμε νάρθηκα. «Περαστικὰ στὸν πληγωμένον σου».

Κεῖ κάτω παίζουνε τὸ παιχνίδι τῆς σημαίας. Νὰ αὐτὸς ὁ μικρούλης τὴν πήρε ἄχ τὸν σκάσανε πάλι. Μὰ νὰ τὴν πήρε κείνος ὁ χοντρός.

Πεῖδ πέρα παίζουνε σκυταλοδρομία καὶ παρέκει τὰ δεμένα μάτια Ὡρατὰ παιχνίδια, μὰ τὸ καλλίτερον εἶναι τὸ τελευταῖον, ὁ δρόμος μετ' ἐμποδίων. Ὁ Ἀρχηγὸς δίδει τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως.

Περνοῦν κάτω ἀπὸ τὸ σκινί, περνοῦν μέσα ἀπὸ τὰ τσέρκια. Βγάζουσι τὰ παπούτσια τους καὶ μπαίνουνε σὲ τσουβάλια· θὰ πᾶνε ὡς ἐκεῖνο τὸν τοῖχο καὶ θὰ γυρίσουσι. Προπερῶνται δύο. Νὰ γυρίσανε. Βάλανε τὰ πιπούτσια τους. Τώρα διοῖσι περὰ τῆ πρώτος κάτω ἀπὸ τὰ ἀντίσκηνα θὰ νικήσῃ Περὰσανε ζυὸ μαζύ. Δὲν πειράζει· καὶ οἱ δύο νικηταί. Ἡ ἐπίδειξη πέρνει τέλος καὶ ἐνῶ οἱ πρόσκοποι τραγουδᾶνε τὸν ὕμνον τους, ὁ κόσμος σηκώνεται νὰ φύγῃ. Ἄλλοι εἶναι εὐχαριμένοι. Γιατί; Γιατί ἔχουσι παιδιά προσκόπους. Ἄλλοι εἶναι λυπημένοι. Γιατί; εἴτε γιατί δὲν ἔχουσι παιδιά, εἴτε γιατί ἔχουσι καὶ δὲν τὰ κάμῃν προσκόπους.

10]10]26.

ΑΛΕΞ ΑΜΠΑΤΖΗΣ

Ἐνωμ. Α'. τάξεως 3ης Ο. Α.

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ ΤΗΣ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗΣ ΣΑΙΖΟΝ

Τὸ πρόγραμμα.—Ἀπονομή βραβείων.—Λαχεῖα.—Μεγάλῃ Ἴπποδρομία.

Πολὺ ἐπιτυχεῖς καὶ ἐνδιαφέρουσαι ἀπὸ κοινωνικῆς καὶ ἀθλητικῆς ἀπόψεως προμηνύονται αἱ δύο τελευταῖαι Reunion τῶν Ἴπποδρομιῶν αἱ ὁποῖαι θὰ συγκεντρώσουσι τὴν ἐκλεκτοτέραν μερίδα τῆς κοινωνίας μας τὴν ἐπομένην τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἤτοι τὰς Κυριακὰς 26 Δεκεμβρίου καὶ 2 Ἰανουαρίου ὥρα 2 μ. μ. εἰς τὸν Ἴπποδρομὸν Φαλήρου. Αἱ συγκεντρώσεις ἐπισήμων καὶ μὴ, ἐκ τῆς ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως εἶναι πάντοτε ζωηρόταται, τὸ ὅποσον ἀποδεικνύει ὅτι τὸ κοινὸν ἀψηφᾷ τὸ χειμωνιάτικο κρῖον, μιμούμενον τὰς Εὐρωπαϊκὰς συνηθείας, διότι εἰς Ἑλλάκα καὶ τὰ μεγαλειότερα κέντρα τῆς Εὐρώπης, αἱ Ἴπποδρομίαι καὶ συγκεντρῶνται τὸ ἀνθος τῆς ἀριστοκρατίας παρ' Ἑλλάς τὰς χιόνας καὶ διεξάγεται ἕως καὶ ἐδῶ μὲ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον.

Αἱ δύο τελευταῖαι τῆς ἐφετεινῆς χειμερινῆς σαιζὸν προμηνύονται ἐκτάκτως πανηγυρικαὶ καὶ ἐνδιαφέρουσαι. Ἡ τῆς 2ας Ἰανουαρίου θὰ εἶναι ἡ Reunion de cloture μεταξὺ τῆς χειμερινῆς καὶ τῆς ἐαρινῆς σαιζόν. Κατὰ τὴν Reunion ταύτην ἡ ὁποία εἶναι ἡ 14η κατὰ σειρὰν θὰ γίνῃ σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ κλήρωσις τοῦ λαχείου κατὰ τὸ ἀγγλικὸν σύστημα τοῦ Darby.

Ἐπίσης τὴν Κυριακὴν 2 Ἰανουαρίου ἐτοιμάζεται

πανηγυρικὴ καὶ ἡ ἀπονομή τοῦ κυπέλλου τῶν ἰδιοκτητῶν ἵππων εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ νικητοῦ.

Καὶ εἰς τὰς δύο τελευταίας Reunion θὰ λάβουσι μέρος ἐκλεκτοὶ ἵπποι ἀγγλοκεῖναι δὲ τόσον ζωηρόντο ἐνδιαφέρον ὥστε στοιχίματα ἐτοιμάζονται σοβαρώτατα μεταξὺ τῶν Φιλίππων, εἰ ἐπεισοὶ χάρις εἰς τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὅποσον ἐδημιούργησεν ἡ ἐταιρία Ἴπποδρομιῶν διαρκῶς αὐξάνονται καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὰς δύο μεγαλειότερας πόλεις τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχει μέγας ἀριθμὸς φιλίππων πρᾶγμα τὸ ὅποσον ἐγγυᾶται τὴν εἰς ἕλαν προσεχῆς μέλλον ἐδημιουργίαν εὐρέων κύκλων φιλίππων εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Ἐπίσης ἐνδιαφέρον εἶναι νὰ γνωσθῇ ὅτι, κατὰ τὴν Reunion de cloture τῆς 2 Ἰανουαρίου, πλὴν τῶν ἄλλων ἐνδιαφερόντων μερῶν τοῦ προγράμματος θὰ γίνῃ μεγάλη Ἴπποδρομία μὲ ἵππους Ἀγγλικούς Α' καὶ Β' κλάσεως ἐπὶ ἀποστάσεως 1600 μέτρων, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ λάβουσι μέρος οἱ καλλίτεροι τῶν καθαροαίμων τοῦ Φαληρικοῦ Ἴπποδρομίου.

Ἐξ ἄλλου πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ προγράμματος Ἴπποδρομιῶν ἐπελήφθη ἤδη τῆς συντάξεως προγράμματος τῶν Ἴπποδρομιῶν τῆς ἐαρινῆς σαιζόν ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι θὰ ὀρισθῇ διὰ τὴν Κυριακὴν 7 Μαρτίου.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

≡ Η ΠΕΤΡΑ ≡

Τῆς κ. 'Ιουλίας Φ. Δραγούμη.

Μιά φορά σὲ μιὰ Ἑλληνικὴ πόλη ποὺ ἦταν ἀκόμα οἱ Τούρκοι ἀφέντηδες κττοικούσε ὁ Χρῆστος, ἕνα παιδί δέκα χρόνων, μὲ τὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του.

Ὁ πατέρας του εἶχε ἕνα περιβόλι καὶ καλλιεργούσε χορταρικά καὶ φρούτα. Ὅταν ἦταν πιὸ νέος ἦταν δάσκαλος μὰ οἱ Τούρκοι τοῦ εἶχαν κλείσει τὸ σχολεῖο καὶ σκορπίσει τοὺς μαθητάς, καὶ τότε ποὺ ἔμεινε χωρὶς δουλειά, ἔτυχε ν' ἀποθάνῃ ἕνας γέρος θεὸς του καὶ νὰ τοῦ ἀφήσῃ τὸ περιβόλι, καὶ ὁ δάσκαλος ποὺ ἦταν ἔξυπνος καὶ ἐργατικός, θάλληκε μὲ τὰ σωστά του στὴν καινουργία τέχνην καὶ ἔγινε λαμπρὸς περιβολάτης. Κάθε πρωτὶ ἔταν φέρτιμος τὸ γαῖθάρό του μὲ τὰ πρώιμα χορταρικά καὶ φρούτα καὶ τὰ πήγαινε στὴν ἀγορά, τίποτα δὲν τοῦ ἔμεινε ἀπούλιτο καὶ γύριζε μὲ ἀδειανὰ κοφίνια.

Καμμιά φορά δὲν πρόφθανε νὰ φθάσῃ ὡς τὴν ἀγορά, γιὰτὶ τὸν σταματοῦσαν οἱ Τούρκοι στὸ δρόμο καὶ τοῦ ἄρπαζαν, ἢ ἔλα του τὰ πράγματα, ἢ τὰ πιὸ ἐκλεκτά. Κάποτε τοῦ διναν τὴ μισὴ τμῆ κάποτε τὰ πατρῶνα μὲ τὸ «ἔτσι θέλω», καὶ ἂν παραπονούνταν τὸν ἔσυλοφόντωναν καὶ ἔλας.

Μὰ ὁ Κυρ Πέτρος θυμοῦνταν ἀπ' τὰ δασκαλικά του χρόνια τὸ ρητό, «Τὰ παθήματα, μαθήματα» καὶ δὲν πήγαινε πιὰ ἀπ' τὸ μεγάλο δρόμο μόνό ἔκανε τὸ γύρο ἀπὸ ἕνα τσιφλίκι, καὶ ἔπειτα τραβοῦσε ἀπὸ κάτω σοκκάκια καὶ ἔτσι τῆς περισσότερες φορές ἔφθανε στὴν ἀγορὰ χωρὶς νὰ τὸν κλέψουν.

Μιά μέρα χρειάσθηκε νὰ πάῃ σ' ἕνα χωριό, λίγο μακρὸν ἀπὸ τὴν πόλη γιὰ νὰ πάρῃ κάτι σπόρους, καὶ ξεκίνησε ἀπ' τὰ ξημερώματα.

Ἀργότερα ἔταν βγῆκε ὁ Χρῆστος στὸ περιβόλι βρῆκε τὴ μητέρα του ποὺ πότιζε.

— «Κύταξε, καυμένη Χρῆστο,» τοῦ εἶπε· «πὼς ὠρίμασαν μὲ τὸ χθεσινὸ ἤλιον αὐτὰ τὰ βερούκοκα τῆς καλῆς τῆς βερυκοκιάς. Τί κρῖμα ποὺ δὲν τοὺς ἔρριξε τὸ πρωτὶ μιὰ ματιὰ ὁ πατέρας σου πρὶν ξεκινήσει, γιὰτὶ σ' ἔγινε θὰ τὰ κοβε γιὰ τὴν ἀγορὰ καὶ θ' ἀφῆνε ἄλλῃ μέρα νὰ πάῃ στὸ χωριό. Πολὺ φοβοῦμαι πὼς θὰ παραγίνουσι ὡς αὔριο.»

Αὐτὰ ἦταν κάτι ξακουστά βερούκοκα μεγάλα σὰ ροδάκινα.

- «Καὶ δὲν τὰ πάω ἐγώ;» εἶπε ὁ Χρῆστος.
- «Ἐσύ; Μπορεῖς;»
- «Πὼς δὲν μπορῶ;»
- «Μὰ τὸ ζῶο τὸ καβαλίκεψε ὁ πατέρας σου.»
- «Τί τὸ θέλω τὸ ζῶο; Βάλε μου τὰ πιὸ γινομένα, στὸ μικρὸ κοφίνι· τὸ παίρνω στὸ χέρι καὶ πάω.»
- «Ἡ μητέρα του λοιπόν, ἀφοῦ τὸ ἔντυσε τὸ κοφίνι μὲ φύλλα στοίβαξε μερικὲς ὀκάδες ἀπ' τὰ πιὸ γινομένα βερούκοκα, τὰ σκέπασε πάλι μὲ φύλλα ἀπὸ πάνω καὶ τοῦ τὰ ὄωσε.
- «Κάλλια νὰ μὴν πᾶς ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο.
- «Ἐννοία σου. Ἐέρω 'γώ.»
- Τράβηξε λοιπόν ὁ Χρῆστος σὰν τὸν πατέρα του, πρὶν ἀπ' τὸ τσιφλίκι σὲ κάτι ἔρημα χωράφια, καὶ ὅ-

στερὰ βγήκε σ' ἕνα μακρινὸ σοκκάκι ποὺ θὰ τὸν ἔβγαζε κοντὰ στὴν ἀγορὰ. Τὸ σοκκάκι αὐτὸ εἶχε ἕνα ψηλὸ τοῖχο, ποὺ περιτριγύριζε τὸ μεγάλο σπίτι καὶ τὸ περιβόλι τοῦ Τουρκοῦ, Ἀλῆ Μπέη. Αὐτὸς ἦταν πρῶτος φίλος καὶ εὐνοούμενος τοῦ Διοικητῆ τῆς πόλης, τοῦ «Καϊμακάμη» ὅπως ἔλεγαν οἱ Τούρκοι. Ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ τόσους δούλους καὶ παραδούλους εἶχε, ποὺ οὔτε μποροῦσε νὰ τοὺς μετρήσῃ. Ὁ Καϊμακάμης χωρὶς αὐτὸν τίποτα δὲν ἀποφάσιζε καὶ ἔλα νέες τιμὲς καὶ νέα δῶρα τοῦ ἔδινε.

Περνώντας λοιπόν ὁ Χρῆστος κοντὰ στὸ περιβόλι, εἶδε, σκαρφαλωμένα στὸν τοῖχο ἀπάνω, πέντε ἢ ἕξι Τουρκόπουλα μεγαλύτερά του, ποὺ γέμιζαν τὶς τσέπες του μὲ δαμάσκηνα ἀπὸ ἕνα δένδρο ποὺ τὰ κλαδιά του κρεμόνταν ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ περιβόλι. Χώθηκε πιὸ πολὺ στὴ σκιά τοῦ τοίχου γιὰ νὰ μὴ τὸν πάρουν χαμπάρι, γιὰ κακὴ του τύχη τὸν μάτιασαν, καὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον πὼς κάτω ἀπ' τὸν τοῖχο περνούν πιὸ καλά πράγματα παρὰ αὐτὰ ποὺ βρίσκουν ἀπάνω.

Μία καὶ δύο πήδησαν στὸ στενὸ σοκκάκι καὶ τὸν τριγύρισαν. Πρῶτα τόβαλε στὰ πόδια ὁ Χρῆστος μὰ γρήγορα τὸν τράκωσαν· ἔπειτα προσπάθησε νὰ σκεπάσῃ τὸ κοφίνι μὲ τὸ σῶμα του, μὰ μόνον πιὸ πολλές γροθιὲς ἔφαγε, καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ὀρισκόταν μακρὸς πλατῆς χάρμω, καταχτυπημένος καὶ ματωμένος. Τὰ Τουρκόπουλα ἔφευγαν μὲ τὴ φιάκα τους, μὲ τὸ γεμάτο κοφίνι καὶ μόνον δύο τρία πατημένα βερούκοκα ἔμειναν τριγύρω του.

Ὁ καμμένος ὁ χρῆστος ἔτριβε τὸ κεφάλι του, καὶ συλλογιζόταν πὼς νὰ σώσῃ τοῦλάχιστο τὸ κοφίνι. Ἦξερε δυὸ τρία ἀπ' τὰ Τουρκόπουλα καὶ ἤξερε καὶ τὰ ὀνόματά τους, καὶ ποὺ καθόνταν, μὰ πὼς νὰ τοὺς τὸ πάρῃ.

Σήκωσε τὰ μάτια -ου καὶ στὴν πόρτα τοῦ περιβολιοῦ εἶδε ἕναν σεῖχη τοῦ Ἀλῆ Μπέη ποὺ στέκονταν καὶ τὸν κύταζε μὲ ἀδιαφορία.

— «Ἰὰ εἶδες τὰ παληόπαιδα τί μούκαναν;» τὸν ρώτησε ὁ Χρῆστος.

— «Τὰ εἶδα.»

— «Ἀμάν, σεῖχη μου, δὲ μὲ βοηθᾶς νὰ τοὺς πιᾶσω γιὰ νὰ γλυτώσω τοῦλάχιστο τὸ κοφίνι.»

Ὁ σεῖχης σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— «Τί μοῦ τὸ λὲς ἐμένα; ἸΝά, ὁ ἀφέντης εἶνε στὸ μπαζὲ μέσα. Ἄν θέλῃς ἔλα μέσα νὰ τοῦ τὰ πῆς, καὶ ἂν μὲ διατάξῃ αὐτός, τότε ὀρισμός σου νὰ τρέξω ἀμέσως νὰ τοὺς πιᾶσω.»

Σὰν καλὴ τοῦ φάνηκε τοῦ Χρῆστου ἡ ἰδέα. Δὲν τὸν εἶχε δεῖ ποτὲ τὸν Ἀλῆ Μπέη, ποὺ τὸν ἔλεγαν ἔτσι μεγάλο καὶ τρανὸ, ποῖός ἔβρει μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν καὶ κακὸς ἄσθρωνος· ἴσως ἀφοῦ ὁ σεῖχης εἶχε δεῖ τί ἔπαθε ἀπ' τὰ Τουρκόπουλα θὰ θελήσῃ ὁ Ἀλῆ Μπέης νὰ τὸν βοηθήσῃ τὸ Χρῆστο;

Μπήκε λοιπόν σὲ μιὰ μεγάλη ἀλλεῖα ἀπὸ ψηλὰ κυπαρίσσια καὶ εἶδε νᾶρχεται ἀργά-ἀργά ἕνα ψηλὸ, παχὺν ἄνθρωπο μὲ μεγάλα κόκκινα γένεια, ὀλόχρυσον ροῦχα, καὶ ἕνα πράσινο σαρίκι στὸ κεφάλι. Γύρω του ἦταν διάφοροι φίλοι καὶ παιδιὰ, καὶ πίσω του δυὸ δούλοι μὲ χρυσὰ σκαμνιά ἂν τύχαινε νὰ κουραστῇ ὁ ἀφέντης καὶ νὰ θελήσῃ νὰ καθῆσῃ. Φαίνονταν καλοθρεμμένος, χορτάτος καὶ γελαστός, ἔταν εἶδε ἕμως νὰ προβάλλῃ στὴ μέση τῆς ἀλλεῖας ἕνα ματωμένο καὶ λασπωμένο φτωχόπαιδο ποὺ ἔμοιαζε σὰν νὰ πᾶλευε ὅλη μέρα στοὺς δρόμους, θύμωσε πολὺ ὁ Ἀλῆ Μπέης

καὶ πρὸς ταῦτε τοὺς δούλους του νὰ τὸν πετάξουν ἀμέ-
 ἴσως ἔξω ἀπ' τὸ περιβόλι.

Μὰ ὁ Χρῆστος πάλευε καὶ φώναζε.

— «Ἀφέντη νὰ σοῦ πῶ. Ἀφέντη ἄφησε νὰ σοῦ
 ἐξηγήσω. Φώναξε τὸ σεῖζι σου, αὐτὸς θὰ σοῦ πῆ τι
 ἔπαθα, καὶ πῶς μ' ἔκλεψαν καὶ πῶς μὲ πῆραν καὶ
 τὸ κοφίνι ἀκόμα. Ἄφησέ τον νὰ σοῦ πῆ...»

Μὰ αὐτὴ ἡ ἐπιμονὴ θύμωνε ἀκόμα περισσότερο
 τὸν Ἀλῆ Μπέη.

— «Ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ αὐθάδης; ρώτησε, «ποῦ μι-
 λεῖ ἔταν τοῦ προστάξω γὼ νὰ σωπάσῃ;

Κι' ἔταν τοῦ ἐξήγησε ὁ σεῖζις πῶς εἶν' ὁ γυιὸς
 τοῦ κύρ Πέτρου τοῦ περιβολάρη, ἔγινε κατακόκκινος
 ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

— «Θὰ φύγῃς παλιο-Γκιαούρ», εἶπε, «ἢ θὰ θάλω
 νὰ σὲ τσακίσουν στὸ ξύλο;» καὶ σχύθοντας ἔπιασε
 μιὰ πέτρα ἀπὸ χάμω καὶ τοῦ τὴν πέταξε μὲ ὄλη του
 τὴ δύναμη.

Γιὰ καλὴ του τύχη τοῦ Χρήστου, ὁ Ἀλῆ Μπέης
 ἦταν παχὺς καὶ ἀγύμναστος καὶ ἡ πέτρα δὲν τὸν πέ-
 τυχε στὸ κεφάλι, μὰ τὸν χτύπησε τόσο δυνατὰ στὸν
 ὦμο ποῦ γιὰ μέρες δὲν μποροῦσε νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι
 του. Κατάλεθε πῶς δὲν κάνει τίποτα μόνον κινδυνεύει
 καὶ χειρότερα νὰ πάθῃ, καὶ γύρισε νὰ φύγῃ.

Ἐσκυψε μόνον πρῶτα, μάζεψε τὴν πέτρα ποῦ τοῦ-
 ριξε ὁ Ἀλῆ Μπέης καὶ τὴν ἔχωσε στὴ τσέπη του.

Σὰν ἔφθασε στὸ σπίτι, ἡ μητέρα του τὸν ἔπλυνε
 τοῦ ἔβαλε ἀλοιφὴ στὶς πληγές του καὶ τὸν παρηγό-
 ρησε, μὰ δὲν ἀγανάκτησε πολὺ, γιατί ἦταν συνηθι-
 σμένοι οἱ κακόμοιροι οἱ Ἕλληνες, σὲ τέτοιες ἀδι-
 κλίες.

Τὸ βράδυ ποῦ γύρισε ὁ πατέρας του, τᾶμαθε ὄλα,
 καὶ τοῦδειξε ὁ Χρῆστος τὴν πέτρα.

— «Τί τὴν φυλάς;» — «Γιατί θάρθη ἡ ἡμέρα ποῦ
 θὰ τοῦ τὴν πετάξω γὼ, τοῦ Ἀλῆ Μπέη».

Ὁ πατέρας του κούνησε τὸ κεφάλι του.

— «Δὲ θάρθη γυιὲ μου». — «Νὰ δῆς πῶς θάρθη,
 πατέρα. Ἐγὼ θὰ τὴν βαστάξω». — «Τὸ κέφι σου, παι-
 δὶ μου».

Πέρασαν, μέρες, πέρασαν μῆνες, ἔχασε τὰ φύλλα
 τῆς ἡμεροκοκιά, ξανάθισε, ξαναβγήκαν βερούκια,
 καὶ ξεχασθῆκαν τὰ χαμένα. Μὰ ὁ Χρῆστος πάντα τὴν
 εἶχε κρυμμένη τὴν πέτρα, καὶ πολλὰ φορὰς ἔλεγε
 στοὺς φίλους του πῶς «ἐγὼ τοῦ τὴν φυλάω τοῦ Ἀλῆ
 Μπέη».

Μὰ αὐτοὶ τὸν γελοῦσαν.

Μιὰ μέρα ποῦ ἦταν ὁ Χρῆστος μὲ τὸν πατέρα του
 στὴν ἀγορά, γύρισε πρωτίτερα στὸ σπίτι γιὰ νὰ πῆ
 τῆς μητέρας του νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ φαί. Στὸ δρόμο ἄ-
 κουσε μεγάλη ὀχλαγωγὴ καὶ φωνές καὶ κακὸ, καὶ
 στὸ βάθος, μακριά, εἶδε πολλοὺς ἀνθρώπους μαζί ποῦ
 κάτι τραβούσαν.

— «Τί τρέχει;» ρώτησε ἕναν περαστικό. — «Μπᾶ!
 Δὲν τὸ μάθεις;» — «Ὅχι. Τί;».

— «Νά, δὲ ξέρω τί ἔκανε ὁ Ἀλῆ Μπέης καὶ θύ-
 μωσε ὁ Καϊμκκάμης μαζί του, μὰ θύμωσε μὲ τὰ
 σωστά του. Τοῦ πῆρε ὄλα του τὰ παλάτια, κι' ὄλα
 τ' ἀγαθὰ του, κι' ἔβαλε καὶ τὸν δέσανε καὶ τὸν κα-
 θήσανε ἀνάποδα σ' ἕνα γαῖδαρο, καὶ τὸν γυρίζουν
 στοὺς δρόμους γιὰ ρεζίλι τοῦ κόσμου. Κι' ὅπως δὲν
 ἔχει πρὸς ἐχθροὺς, καταλαβαίνεις τί παθαίνει. Νά,
 ρακουσέ τους!».

Μιὰ ἄγρια χαρὰ γέμισε τὴ καρδιὰ τοῦ Χρήστου.

Ὁ Ἀλῆ Μπέης ὁ ἴδιος!

Ἄ! Τώρα θὰ δῆ κι' αὐτὸς τί θὰ πῆ νὰ παρακαλῆς
 καὶ νὰ μὴ σ' ἀκούη κανένας.

Σὰν ἀτραπή ἔτρεξε στὸ σπίτι, ἔρπαξε τὴν πέτρα,
 ποῦ περιμένε τόσοις μῆνες ἀπάνω στὸ τζάκι, καὶ γύ-
 ρισε σὰν τρελλός.

Καθὼς βγήκε στὸ μεγάλο δρόμο ἀπάντησε τὸν
 κόσμον.

Ὁ Ἀλῆ Μπέης καθόταν ἀνάποδα σ' ἕνα μίσερο
 γαῖδοῦρι. Μόνον ἀπ' τὰ γένεια του τὰ κόκκινα τὸν
 γνῶρισε ὁ Χρῆστος. Τὰ μάτια του ἦταν γουρλωμένα,
 τὸ πρόσωπό του χλωμό, κατατρομαγμένο καὶ κατα-
 ματωμένο, κι' ἀντὶ τὰ δλόχρυσα ρούχα καὶ τὸ πρά-
 σινο σαρίκι φοροῦσε ἕνα σάκκο μόνον, δεμένο μ' ἕνα
 οχοινὶ στὴ μέση. Ἐκατοντάδες ἀγριεμένοι ἀνθρωποὶ
 καὶ παιδιὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν. Ἄλλοι τὸν ἔφτυναν,
 ἄλλοι τοῦ πετούσαν λάσπες, βρῶμες καὶ πέτρες. καὶ
 σὲ κάθε μιὰ ἀφοῦ δὲν εἶχε χέρι νὰ σηκώσῃ ἔσκυβε
 πρὸ κάτω τὸ κεφάλι του.

Διάφοροι γνωστοὶ τοῦ Χρήστου ποῦ δρέθηκαν
 μέσα στὸν ὄχλο, τοῦ φώναζαν.

— «Ἐλα Χρῆστο! Ἐλα! Ἐρθ' ἡ ὥρα σου! Ποῦ
 εἶν' ἡ πέτρα σου!»

Ὁ Χρῆστος δὲν ἀπάντησε. Οὔτε σήκωσε τὸ χέρι
 ποῦ βαστούσε τὴν πέτρα. Τοῦ εἶχε κοπεῖ ἡ διάθεση
 νὰ τὴ ρίξῃ, καὶ δὲν ἤξερε γιατί.

— «Τώρα θὰ τὴν πετάξω», ἔλεγε μέσα του. «Τώ-
 ρα σὰν ἔρθῃ πρὸ κοντά».

Μὰ ἔταν σὲ λίγα βήματα ἀπόσταση εἶδε τὸ μα-
 τωμένο κι' ἀπελπισμένο πρόσωπο τοῦ Ἀλῆ Μπέη, ἀ-
 νοιξε σιγὰ, σιγὰ τὸ χέρι του κι' ἄφησε τὴν πέτρα
 ποῦ φύλαγε τόσο καιρὸ, νὰ πέσῃ χάμω καὶ νὰ χαθῇ
 μέσα στὶς πολλὰς πέτρες τοῦ δρόμου.

Ἦστερα μὲ σκυμμένο κεφάλι πῆρε τὸ δρόμο τοῦ
 σπιτιοῦ του.

Στὴν πόρτα στέκονταν ὁ πατέρας του καὶ τὸν κύ-
 ταξε μὲ περιέργεια.

— «Ποῦ ἦσαν Χρῆστο!» — «Νά, ἐκεῖ στὸ μεγά-
 λο δρόμο». — Δὲν ἀπάντησες τὸν ὄχλο ποῦ γιουχάϊ-
 ζαν τὸν Ἀλῆ Μπέη». — «Τοὺς ἀπάντησα». — «Αἰ λοι-
 πὸν τί ἔγινε;» — «Τίποτα». — «Πῶς τίποτα; Δὲν τοῦ
 τὴν πέταξες τὴν πέτρα, αὐτὴ ποῦ φύλαγες τόσο
 καιρὸ;» — «Ὅχι». — «Μπᾶ! Καὶ γιατί;»

Ὁ Χρῆστος σιώπησε μιὰ στιγμὴ ἔπειτα εἶπε
 μὲ χαμηλὴ φωνή.

— «Δὲ ξέρω... μὰ ντράπηκα».

Ὁ πατέρας του χαμογέλασε καὶ τοῦ ἔβαλε τὸ
 χέρι στὸν ὦμο.

— «Γι' αὐτὸ σοῦ λεγα πῶς δὲ θάρθη ἡμέρα νὰ
 τὴν πετάξῃς. Γιατί ἔταν ὁ ἐχθρὸς σου εἶναι μεγάλος
 καὶ δυνατός, τοῦ κάκου γυρεύεις νὰ ξεπλύνῃς τὴν
 προσβολὴ ποῦ σοῦ ἔκανε, κι' ἔταν εἶναι στὴ δυστυ-
 χία καὶ περιφρονημένος ἀπ' ὄλους, τότε δὲν τὸ κα-
 ταδέχεται πιά».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΥ

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Ἡ ἱστορία τοῦ Προσκοπισμοῦ τῆς Θράκης εἶνε πρωτύτερη ἀπὸ τὴν Ἐλευθερίαν της; Οἱ Πρόσκοποι διὰ τὴν Θράκην ὑπῆρξαν τὰ χελιδύνια τοῦ ἔφερον τὴν ὠρίαν ἀνοιξιν; Ἀὐτοὶ ἔψαλλον τὰ πρῶτα τραγούδια

Ο Περιφ. Ἐφορος Θράκης κ. Κ. Λαγουμιτζάκης

τῆς Ἐλευθερίας, αὐτοὶ ὕψωσαν πρῶτοι τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν στὰς πόλεις καὶ στὰ χωριά καὶ αὐτοὶ, σὲ στιγμὰς κρίσιμες γιὰ τὴν Θράκην, διελάλησαν τὴν ἑλληνικότητά της: Φιλίνεται ἕως, ἀστείο, καὶ ὅμως εἶνε ἀλήθεια, πῶς οἱ Πρόσκοποι πολὺ συνετέλεσαν νὰ πιστέψουν καὶ νὰ παραδεχθοῦν οἱ κριταὶ τῆς Θράκης πῶς ἡ χώρα αὐτὴ εἶνε ἑλληνική: Πολλοὺς μῆνας πρὶν νὰ τὴν καταλάβῃ ὁ ἑλληνικὸς Στρατός, ἐπὶ τῆς κατοχῆς τῶν Γάλλων, ὀργανωθήκανε Ὀμάδες εἰς ὅλας τὰς πόλεις. Ἡ διαρκὴς κίνησις των, ἡ συστηματικὴ ἔργασία των, αἱ παρελάσεις των καὶ αἱ ἐφορῶν των, ἔδιναν στὰς πόλεις μιὰ ἑλληνικὴ μορφή, ἐνῶ ἐκυριάρχει τότε, ἐπειδὴ δὲν εἶχανε παλιννοστήσει ἀκόμη ὅλοι οἱ Πρόσκοποι, τὸ Τουρκικὸ καὶ τὸ Βουλγαρικὸ στοιχείο: Τὸς πρώτους μῆνας τῆς ξένης κατοχῆς, (τέλος τοῦ 1919) δὲν ἐπετρέπετο νὰ παρουσιάσωνται ἑλληνικαὶ Σημαῖαι στὴν Θράκην. Καὶ ἔμως οἱ Πρόσκοποι περιέφερον πικροῦ τὴν Κυανόλευκον, μὲ τὸ τρίφυλλον κρῖνον εἰς τὸ μέσον χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν οἱ Γάλλοι, ὡς ἐζήτησαν οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Τούρκοι, διότι ἦτο Σημαία Προσκοπικὴ καὶ οἱ Τούρκοι, διότι ἦτο Σημαία Προσκοπικὴ μὲ τὸ Διεθνὲς Προσκοπικὸ Σήμα: Οἱ Πρόσκο-

ποι ὑπῆρξαν οἱ πρόδρομοι τοῦ ἑλληνικοῦ Στρατοῦ διὰ τὴν Θράκην.

Στὴν πρόελαση δὲ τοῦ ἔγεινε θαυμάσιον, αἱ προσκοπικαὶ ὀμάδες βεβήθησαν ὅσον μπόρουν τὸν Στρατόν. Στὴν ἐπίθεσιν τῆς Ἀδριανουπόλεως πρόσκοποι τοῦ Καρχαίτης μετέφεραν τοὺς τραυματίας, ἐνῶ ἄλλοι ἐπήγαιναν ὀδύβες σὲ μιὰ ὀρεινὴ πυροβολαρχία καὶ εἶχε στηθῆ μέσῃ στὸ Καρχαίτης. Μετὰ τὴν κατοχὴν ἔγεινε μιὰ γενικὴ συγκέντρωσις τῶν προσκόπων τῆς Θράκης στὴν Κομοτινή, ὅπου τοὺς ἐπιθεώρησε καὶ τοὺς συνεχάρη ὁ μακαρίτης Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τὸ Σύστημα ἀπλώθηκε καὶ στὴν Ἀνατολικὴν Θράκην. Ὀμάδες ἰδρυθήκανε εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ μιὰ ἐντονη προσκοπικὴ κίνησις ὑπῆρχε παντοῦ Ἡ καταστροφὴ τὰ χάλασε κατόπιν ὅλα: Οἱ πρόσκοποι τῆς Θράκης σκορπίσθησαν σὰν διωγμένα πουλιά: Ἡ προσκοπικὴ των ὁμῶς ψυχὴ τοὺς ἔκαμε νὰ μαζευθοῦν πάλιν: Καὶ τῶρα μὲ δὴ τὴ δυστυχία τοῦ δέρνει τοὺς πρόσφυγας, μὲ ὅλας τὰς δυσκολίας, ὑπάρχουν Προσκοπικαὶ ὀμάδες εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Θράκης, καὶ τὰ μεγάλα χωριά. Τὰ Ὀρχήκοντα πιστεύουν εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ Προσκοπισμοῦ. Ὀργανωτὴς καὶ ἐμπνευστὴς τῆς προσκοπικῆς δράσεως στὴν Θράκην ἦταν καὶ εἶναι ὁ Περιφ. Ἐφορος κ. Κωνστ. Λαγουμιτζάκης, Ἐπιθεωρητὴς τῶν Σχολείων καὶ Ἐφ. Ἀξιωματικός.

ΘΡΑΚΙΚΟΣ

Πῶς μᾶς βλέπουν

Καλησπέρα Γιώργο, τί γίνεσαι;

Ὁ καλῶς τὸ Νίκο. Ποῦ εἶσουν;

Στὸν κινηματογράφον καὶ ξέρεις τί εἶχε, τὸν... ἀλλὰ τί ἀκούω σάλπιγγες! Ἄ, ναί! εἶχε τὸ Σῶμα ἐκδρομῆ καὶ γυρίζει... νάτοι. Πάμε λίγο μαζύ τους; Πάμε...

Καθὼς ἀνεβλίναμε ἕνα γέρον ἀκουμπησμένοι σὲ μιὰ κολόνα, ἔλεγε στὸ ἐγκονάκι: Ὀλέπεις παιδί μου τί γερὰ παιδιά! τέλειοι στρατιῶται, σ' αὐτοὺς ἡ πατριδὰ στηρίζεται.

Μιὰ γριὰ μονολογοῦσε καὶ ἔλεγε, τὰ καίμενα ἀπὸ τῶρα στρατιῶτες, πῶς τὰ πεδεύουνε.

Πάρα πάνω ἕνα ἀντρόγυνο μὲ τὰ παιδιὰ τους σταμάτησε γιὰ νὰ ἴδῃ τοὺς προσκόπους, βλέπει Τάκη λέγει ὁ μπαμπᾶς θέλεις νὰ γίνης καὶ σὺ πρόσκοπος ὅταν μεγαλώσης. Θέλω, θέλω μπαμπᾶ, καὶ γιατί ὄχι τῶρα, ὄχι εἶσαι μικρὸς δὲν κάνει.

Ἡ μπαμὰ ἐπεμβλίνει μὲ θυμὸν τί λές, θὰ ἀφίσω ἐγὼ τὸν Τάκη νὰ πηγαίνει μόνος του ἐκδρομῆ καὶ νὰ κουράζεται.

Τῶρα ἡ παράταξις περνάει ἔξω ἀπὸ ἕνα κινηματογράφον, ἕνας νέος συνοδεύει μιὰ νέα, ὁ νέος σταμάτησε γιὰ νὰ ἴδῃ, πάμε καλέ, τί θὰ ἴδῃς καὶ αὐτὸς τὴν ἀκολούθησε σὰν πιστὸ σκυλάκι.

Φθάταμε σ' ἕνα γκαράζ ἀπέξω, μὰ παρέα ὅλοι μὲ λαδομένους μπλούζες πήρανε ἕνα γέρον, μόλις εἶδανε τοὺς προσκόπους ἀφίσανε τὸ γέρον καὶ ἀρχίσανε νὰ δίχνη κατ' ἕνα τὴν ἐφυλάν του. ὁ ἕνας ἔλεγε «ἴσια τὰ κορμιά σας», ὁ ἄλλος ταῦτο, ὁ ἄλλος ἐκείνου.

Σ' ἕνα στενὸν καμιὰ δεκαριά παιδιὰ παίζανε βόλους μόλις εἶδανε τοὺς προσκόπους ἀφίσανε τὸ παιχνίδι καὶ τρέξαν: μὲ γέλια καὶ πειράγματα.

ΑΝΔΡ. ΓΚΑΤΣΙΑΝΗΣ, ἐν)ρχης 9ης Ο. ΝΑ. Β. Σ.

Η ΕΚΤΗ ΟΜΑΣ ΑΘΗΝΩΝ ΕΝ ΕΚΔΡΟΜΗ

Εἰς τὸ μέσον φαίνεται ὁ Ἀρχηγὸς αὐτῆς—Γενικὸς Ἐφορὸς κ. Νρ. Μπρισιμιτζάκης μετὰ τῶν ὑπαρχηγῶν
Προδρόμου Ἀποστολίδου καὶ Εὐαγγ. Λαλαμβέλλα

Α'. ΟΜΑΔΑ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ

- 1) αρχηγός Προσκόπων Καλαμών κ. Σαββόπουλος Γ. 2) αρχηγός Προσκόπων Α'. ομάδος κ. Πολυχρονόπουλος Γεωρ. 3) Τοπικός Έφορος κ. Παρασκευόπουλος, 4) ο Πρόεδρος του Συνδέσμου κ. Κουδούνης Θεόδωρος Δικηγόρος, 5) ο αρχηγός της Β'. ομάδος Γυμναστής κ. Σωτηρακόπουλος Δημήτριος και 6) ο επόπτης των ομάδων Άνθυπομοίραρχος κ. Χρυσάφτης Σιάμος.

“ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ ,”

Χριστούγεννα του 1914. Δώδεκα χρόνια ακριβώς από την ημέρα που με την 9ην ομ. την οποίαν ίδρυσα και ήμουν αρχηγός της εστρατοπεδείσαμεν στού Κατασίμαλη τού δάσος, δέκα λεπτά υπερθεν τού Άμουρουσίου. Με τί λαχτάρα που περιμέναν τὰ παιδιά την ημέρα που θά φεύγαμε για να μείνουμε τρεις μέρας στο ύπαιθρο, κάτω από τής σκηναίς! Και είχα τότε έναν αριθμόν καλὰ παιδιά που είναι σήμερα πειά μεγάλοι, κι' έχουν κοινωνικά θέσεις, άλλοι οικογενειάρχαι και άλλοι δὲν υπάρχουν πειά... Ο Φουφόπουλος, τότε ενωμοτάρχης κ' έπειτα υπαρχηγός είναι σήμερα ιδιωτικός υπάλληλος, ο Καραγιαννόπουλος τραπεζικός, ο Στεμπέλλος δικηγόρος, ο Φωτόπουλος χειματιστής, ο Κοτζάμπασης τραπεζικός, ο Άντωνόπουλος, ο Βενιαμίν τής ομάδος μας, σήμερα υποπλοίαρχος τού Ναυτικού, ο Μαχαίρας αστυνομικός, και άλλοι άλλοι, άλλοι. Θυμάμαι ότι ο Άντωνόπουλος ο πειό μικρός μόλις είχε βαπτισθῆ στή ζωῆ τού υπαίθρου, ήτανε μόλις 12 χρόνων και ή γιαγιά του ετρόμαζε να τὸν αφήρη να κοιμηθῆ στο ύπαιθρο, κάτω από τή σκηνή, και επειδή εκείνος επέμενε τρομερὰ ανέλαβα

την υποχρέωσι να τὸν επιβλέπω ιδιαιτέρως. Έτσι τὸν πήρα μαζί μου, ἀλλὰ την ἄλλη μέρα Χριστούγεννα, ή γιαγιά του, έφθασε πρωί πρωί στο στρατόπεδο να μάθῃ πὼς πέρασε τή νύχτα ο βενιαμίν μας, και πόση χαρά έδοκίμασε όταν τὸν ήψε ζωηρό και ροδοκόκκινο ἀπὸ τὸ τσουχτερό, Χριστουγεννιάτιο κρύο. Υπαρχηγὸ είχα τὸν Περίδη, ένα παιδι αξιοθαυμάστου τάξεως, που ή μοῖρα του μολαταῦτα δὲν τὸν ἄφησε να ζήση και κοιμάται τώρα ήσυχα κάπου εκεί σὲ μιὰ γωνιά τής Έλβετίας... .

**

Η σκηνὲς ἐστήθησαν ὠραία, σὰν ένα τετράγωνο κι' είχανε στή μέση τὸ Άρχηγείο. Είχαμε τότε καλὰς σκηναίς, μεγάλας, κωνικαίς. Σὲ κάθε μιὰ ἐπῆρε θέσι και ἀπὸ μιὰ Ένωμοία. Η τοποθεσία είναι καλή, ἀπὸ εκεί ψηλὰ βλέπει κανείς πέρα μέχρι και τού Φαληρικού κόλπου. Τότε ή ομάς μου είχε και τηλεφωνα καλὰ και ἀσκετὸ σύγμα δῶρα τού τότε Υπουργοῦ ἀειμνήστου Διαμαντίδη και έτσι συνεδέσαμε τὸ στρατόπεδο με τὸν σταθμόν τού χωριοῦ τηλεφωνι-

κῶς καὶ ὁ τηλεφωνητὴς μποροῦσε νὰ μᾶς εἰδοποιῆ ἂν ἤρχετο κανένας ἐπισκέπτης, ἢ μᾶς ἐπρομήθευε ὅτι εἶχαμε ἀνάγκη μὲ ἓνα τηλεφώνημα. Ἡ νύχτα τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μᾶς εὐθῆκε ὅλους ἐν συναγερωμῷ. Μόλις χτύπησαν οἱ καμπάναις τοῦ δροσεροῦ προαστείου ὅλοι στὸ πόδι καὶ στὴ γραμμὴ γιὰ τὴν Ἐκκλησίᾳ ὅπου ἀκούσαμε τὸ κατανυκτικώτατον «Χριστὸς γεννᾶται δσξάσατε» πλὴν τῶν μαγεῖρων καὶ τῶν νυκτοφρουρῶν ποὺ εἶχαν ὑπηρεσία...

Αὐτὴ εἶναι μία ἀπὸ τὰς λίγας πολὺ ἐπιτυχημένας ἐκδρομὰς ποὺ θυμοῦμαι πάντα μὲ συγκίνησι. Γιατὶ εἶχα στὴν ὀμάδα μου ὅλο καλοῦς προσκόπους κατηρητισμένους τέλεια καὶ ἔτσι ἐφαρμόσαμε τὸν Προσκοπισμὸ στὸ ὑπαιθρον μὲ ὄλην τὴν δυνατὴ τελειότητα. Τὸ πρῶτὸ ἐκάναμε πάντα ἓνα δῶρον περιπάτου, ἄλλοτε μέχρι τῶν ὑπωρειῶν τῆς Πεντέλης καὶ ἄλλοτε πρὸς τὴν γραφικὴν Λυκόβρουση. Ἐπειτα ἡ ὥρα τοῦ συσσιτίου, ἀνάπαυσις, λήψις τῆς ἀναφορᾶς καὶ ἄδεια μέχρι τὰς δύο τὸ ἀπόγευμα. Καὶ κατόπιν θεωρία στῆς σκηνές, σήματα, ὑποδοχὴ τῶν ξένων, — μᾶς ἤρθε καὶ ἡ ὀμάς τὴν ὁποίαν εἶχε τότε ὁ Ζαλοκώστας, ὁ τότε Ἐφορος κ. Μίνδλερ, ὁ κ. Λαμπράκης ποὺ ἔγραφε τότε στὴν «Πατρίδα» καὶ μᾶς πῆρε φωτογραφία γιὰ τὴν περιγραφή ποὺ ἔκαμε καὶ ἄλλοι, ἄλλοι, πολλοί. Ἐκαθίσαμε τρεῖς ἡμέρες καὶ ἡ ζωὴ ποὺ ἐπεράσαμε μένει πραγματικὰ ἀλησιμόνητη στὴ μνήμη μας καὶ θὰ τὴν θυμοῦμαι σ' ὄλη μου τὴ ζωὴ τὴν Χριστουγεννιάτικη ἐκεῖνη τριήμερη ἐκδρομὴ μας καὶ τὸ στρατόπεδό μας.

Ε. Ν. ΠΕΡΔΙΚΕΑΣ

ΝΑ ΖΗΣΗ, ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ Ο ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ

Ἄπ' αὐτὰ ποὺ θὰ διαβάσετε πάρα κάτω θὰ καταλάβετε πῶς δὲν θέλω νὰ παρουσιάσω κανένα καινούργιο πρᾶγμα ἀλλὰ ἀπλῶς συνδράζω ὅλα ὅσα πραγματοποιούμενα μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν γιὰ τὴν ἐπίτευξιν ἑνὸς ὠρισμένου σκοποῦ καὶ κοινῶν μᾶς πόθων.

Εἶναι γνωστὸ σὲ ποία κατάστασις ἔχει περιέλθει ἡ σημερινὴ κοινωνία ὑπὸ ἐποψιν ἠθικὴν. Τὰ αἴτια τὰ ὁποῖα ἠνάγκασαν τὴ σημερινὴ κοινωνία νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν τόσο ἠθικὴν κατάπτωσι δὲν τὰ ἀναφέρομεν ἐδῶ μόνον καθ' αὐτοὺς τὰ ἐξετάζομεν καὶ βγάζομεν τὸ συμπέρασμα πῶς πρέπει νὰ τὴν ἀναδημιουργήσωμε, νὰ τῆς δώσωμε νέαν ζωὴν, νέαν κατεύθυνσι καὶ πρέπει γιὰ τὸ κίνδυνος εἶναι ἄμεσος στρεφόμενος ἐναντίον αὐτῆς τῆς ὑποστάσεως τοῦ Ἐθνους μας.

Τὸ νὰ κατορθώσωμε τ' ἀνωτέρω δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐκόλο διότι τὰ κακὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ὑπεισήλθον σ' αὐτὴν εἶναι δυστυχῶς πάρα πολλά· ἐπομένως πρέπει, ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργήσωμε ἐκ τοῦ μηδενὸς νέαν τοιαύτην ἀμίαντον παντὸς φθοροποιοῦ στοιχείου, θὰ προσπαθῆσωμε ὕπως μία ὠρισμένη μάζα ἐκ τῆς ἤδη καταπεσούσης κοινωνίας μορφουμένη ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερον διὰ καταλλήλων μέσων νὰ δώσῃ, προπαγανδίζουσα, διαφορτικῶν κατεῦθυνσι τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς τοιαύτης. Αἱρετοὶ εἶναι οἱ Πρό-

σκοποὶ αὐτὸς ὁ σκοπὸς τῶν.

Ἄφοῦ λοιπὸν ὁ σκοπὸς τῶν Προσκόπων εἶναι ἱερὸς διατι νὰ μὴ φροντίσωμε νὰ τοὺς δώσωμεν πραγματικὰ τὰ κατάλληλα μέσα νὰ ἐπιτύχουν τοῦ σκοποῦ τῶν χωρὶς ἐπίδειξι ;

Διατὶ αὐτὴ ἡ πολιτεία νὰ μὴ ἔρχεται ἄρωγὸς τῆς τοιαύτης ἐξαιρετικῆς μάξης συντρέχουσα αὐτὴν μὲ ὅτι εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ τῆς ἐφ' ὅσον διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῆς καὶ μόνον ἐργάζεται;

Ἄφοῦ τώρα ἐκάμαμεν αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν μας πρὸς τὴν Πολιτείαν καὶ δὲν ἀνησυχοῦμεν γιὰ τὴν εὐμενῆ τῆς ἀπήχησί, ἀπομένει σὲ μᾶς νὰ ρυθμίσωμε μὲ σοβαρότητα τὴν ἐκπαίδευσιν αὐτῆς τῆς μάξης. δηλαδή σὲ τί πρέπει νὰ περιστρέφεται αὐτὴ διὰ νὰ ἔχωμεν ἀποτελέσματα.

Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ δώσωμεν μεγάλην προσοχήν, πρέπει στὸ νέο ἐγκόλπιο ποὺ θὰ τυπωθῆ καὶ ποὺ θὰ καθοδηγῆ τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτὸ στὴν ἐργασία τους νὰ περιέχῃ ὕλην σοβαρὰν καὶ βάσεις ἐντελῶς διαφορτικῆς τοῦ παλαιοῦ ἐγκολπίου.

Διότι τὸ πρῶτον γράφτηκε πρὸ εἴκοσι σχεδὸν χρόνων ποὺ τότε αἱ κοινωνικαὶ συνθηκαὶ, ἡ μόρφωσις καὶ ἡ ἐν γένει νοοτροπία τοῦ παιδιοῦ ἦσαν ἐντελῶς διαφορτικαὶ τῶν σημερινῶν.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι γνωστὸν προικισμένος μὲ διαφορτικὰς ψυχικὰς ἀρετὰς ἐκ φύσεως δηλαδή μὲ θάρρος, αὐτοπεποίθησι, τόλμη, ἀντοχὴ κ.λ.π. Αὐταὶ ὅμως ἀπονεκρῶνται ἅμα δὲν τοὺς δοθῆ εὐκαιρία πρὸς ἐκδήλωσιν αὐτῶν. Ὅσον δὲ συχνότερα ἐπαναλαμβάνονται ἐκδηλοῦμεθα τόσον καὶ ὁ ψυχικὸς ὀργανισμὸς ἀποκτᾶ ἔξιν τῆς ἐκδηλώσεως τῶν διαφορτικῶν ψυχικῶν αὐτῶν ἀρετῶν ἐν καιρῷ.

ἸΑπεδείχθηκε ὅμως καὶ ἐπιστημονικῶς καὶ ἐκ τῶν καθ' ἡμέραν παρατηρήσεων ὅτι ἀποτελεσματικώτερον ἐπιτυγχάνεται ἡ ἔξις τῆς διαδηλώσεως αὐτῶν καὶ ἡ μόρφωσις καλοῦ χαρακτῆρος ἀτόμου τινὸς ὅταν τοῦτο ζῆ στὸ ὑπαιθρον δηλαδή ὅταν ἀσκεῖται σὲ διαδρομὲς παιδιὰ καὶ ἀθλητικά.

Δυνάμεθα ἄρα νὰ εἴπωμεν· ἀφοῦ τὰ τελευταῖα αὐτὰ συντελοῦν στὴν τόνωσι τοῦ νευρικοῦ συστήματος στὴν εὐστάθεια τοῦ χαρακτῆρος στὴν κραταίωσι τῆς υγιείας καὶ στὴν ἐν γένει ἐνίσχυσι τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν ἀρετῶν πρέπει νὰ εἶναι αἱ βάσεις τοῦ νέου μας ἐγκολπίου ποὺ πρόκειται νὰ ἐκδοθῆ.

Καὶ ἂς ποῦμε πῶς ἓνα τέτοιο βιβλίον μ' αὐτὴ τὴν διαιλεκτὴ ὕλη καὶ καλὴ γράφτηκε, αὐτὸ ὅμως εἶναι ἓνα ἄψυχο χαρτὶ ποὺ θέλει τὸ κατάλληλον ἄνθρωπον νὰ τοῦ δώσῃ τὴν δύναμι τῆς ζωῆς. Αὐτὸς εἶναι καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ πρὸ πάντων ὁ Ἄρχηγός. Μὰ αὐτὸς ποὺ λέγεται ἀρχηγός θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ δημιουργήσῃ τὸ πολὺπλοκον οἰκοδόμημα ἀπάνω στὰ ὠρισμένα σχέδια ; Σ' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέξουν πολὺ ἐκεῖνοι ποὺ δίδουν τὰ διπλώματα.

Χρειαίεται μεγάλη προσοχὴ στὸ ζήτημα τῆς διαλογῆς Ἄρχηγοῦ μίαν καὶ εἶναι τόσο δύσκολον τὸ ἔργο του πρέπει αὐτὸς νὰ συγκεντρώη τὰ κατάλληλα προσόντα καὶ νὰ εἶναι δοκιμασμένου ἠθικοῦ χαρακτῆρος. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ τὸ κατορθώσῃ καὶ θὰ ἰδοῦμε ἀποτελέσματα.

Καὶ ἂπ' ἐδῶ μακρὰ ποὺ εἶμαι βγάξω μὲ δυνατὴ φωνὴ μίαν εὐχή : Νὰ ζήσῃ, γιὰτὶ πρέπει, ὁ Προσκοπισμός ! ΣΕΡΡΑΙΟΣ Σέρραι Δ)βριος.

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1927

ΦΤΩΧΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΜΠΑΡΚΟΥ

Εύχομαι ολοψύχως όπως μή παραλείπουν οι πρόσκοποι να κάμνουν χρήσιν των τριών υποσχέσεων τας οποίας έδωσαν, διότι τριουτοτρόπως θα αποκτήσωσι την έκταμην προς τας αρετάς των και την πεποιθήσιν εις τα προτερήματά των, ώστε να εκδηλοῦται αίσθημα γενικόν ότι οι πρόσκοποι είναι άξιοι τής φήμης την οποίαν χαιρουν.

Θεοδώρα Χρ. Κ. Μαρσιμιτζάκη

Ἐπειδή ἀπό πολὺν καιρὸν τώρα, θ' ἀκούσατε και σεις οἱ Πρόσκοποι γύρω σας—ὅπως ὅλοι μας—πῶς ὅλα εἶναι στραβά και ἀνάποδα στὸν τόπο μας, και διὰ τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν στὴν ὁποία κατήντησε τὸ Ἔθνος μας, και πολλὰς ἄλλας μεμημοιρίας, σὰς εὐχομαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά νὰ ἐνθυμείσθε πάντοτε ὅτι ἀπὸ σὰς ὄλους, τῆς νέας γενεᾶς, ἐξαργάται μὲ τὴν μόρφωσιν τοῦ ἑαυτοῦ σας, πρωτίστως και τὴν ἐπιρροὴν ποῦ θ' ἀποκτήσετε σὲ ὄλους τοὺς γύρω σας, νὰ διαψεύσετε ἐντελῶς αὐτὴν τὴν σχεδὸν γενικὴν ἀπιστοδοξίαν.

Κηρησιὰ. 1926 *Ἰουλία Δ. Δραγούμη*

Ἐφ' ὅσον ἔφορος τῶν Ἑλλήνων Πρόσκόπων κ. Χρ. Κ. Μαρσιμιτζάκης εὐχεται : Νὰ διατελῶσιν ὅλοι οἱ ἀγαπητοὶ Πρόσκοποι ἐν ὑγείᾳ, ν' αὐξήθῃ ἡ εὐτυχία των, νὰ θριαμβεύουν και εἰς τὰς εὐτυχεῖς και εἰς τὰς δυστυχεῖς περιστάσεις, ν' ἀναδεικνύονται παντοῦ και πάντοτε πρῶτοι ἐν τοῖς πρῶτοις, νὰ στέφῃ τὸ μέτωπόν των πάντοτε ἡ δάφνη τῆς νίκης, και νὰ εἶναι εἰς αὐτοὺς βοηθὸς ὁ Θεός.

Ἐφ' ὅσον ἔφορος τοῦ α'. Τοπ. Προσκοπικοῦ Συνδέσμου Ἀθηνῶν και Πρόεδρος τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου Ἀθηναίων κ. Ἰω. Βλαβιανὸς εὐχεται εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς προσκόπους Ἀθηνῶν εὐτυχίαν και προκοπὴν προσκοπικὴν.

Ἐφ' ὅσον ἔφορος Ἀθηνῶν κ. Ἡσαΐας, εὐχεται τὸ 1927 νὰ μᾶς φέρῃ μιὰ προσκοπικὴ συγκέντρωσι καλύτερη ἀπὸ τοῦ 1926.

Ἐφ' ὅσον κ. Μίνδλερ, εὐχεται : Νὰ πειθαρχοῦν οἱ πρόσκοποι και νὰ συμμορφῶνται μὲ τὸν ὀργανισμὸν και τοὺς κανονισμοὺς.

Ἐφ' ὅσον «Προσκοπικὸς Κῆρυξ», εὐχεται: Ἐργασία, ἐργασία, ἐργασία.

Ἐφ' ὅσον ἀρχηγὸς Βόλου κ. Β. Μεταφωτῆς εὐχεται ὅπως οἱ συνάδελφοί του ἀρχηγοὶ κατανοήσουν ὅτι οἱ πρόσκοποι τῶν ὁποίων ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ ἡγοῦνται, δὲν ἀνήκουν εἰς αὐτοὺς ἀλλ' εἰς τὸ Σῶμα Ἑλλ. Προσκόπων και τὴν προσκοπικὴν ἰεολογίαν.

Ἐφ' ὅσον ἔφορος τῶν Πρόσκόπων Τριπόλεως, εὐχεται πρὸς ἀπάσας τὰς ὑφισταμένας Προσκοπικὰς ὁμοσπονδίας τοῦ Σώματος τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων, νὰ εὐχόμεθα ὡς ἀφ' ἑστέρας τῶν νέων Προσκοπικῶν ἑστέρας ὁμοσπονδίας, νὰ διαδοῦνται ἡ ἀρετὴ και ἡ εὐτυχία τῶν Προσκόπων.

Ἦσαν τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων· μόλις εἶχε θαμπώσῃ ὁ κόσμος στὸ Μαραθόκαμπο ἔτρεχε διὰ νὰ ἀποτελειώσῃ τὰς ἐτοιμασίας του νὰ ἐορτάσῃ τὰ Χριστούγεννα. Κάπου-κάπου ἐξεμύτιζε κανένα φαναράκι ἢ καμμιά ἐκκλησία καμωμένη ἀπὸ κόλλας, και μαζὺ τους παιδάκια ζωηρὰ τράχανε νὰ ποῦν πῶς ὁ Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῆ πόλει. Στὸ Γαλατᾶ—ἔτσι ὀνομάζεται μιὰ γειτονιά—ὅλα τὰ σπιτάκια ἦσαν εἰς κίνησιν γιὰ τὴν Χριστουγεννιάτικὴν προετοιμασίαν. Μόνον ἓνα σπιτάκι ἐστέκειο ἀνάμεσα βουβὸ κ' ἀκίνητο, ἐφαίνετο σὰν ἄψυχο· τὸ μόνο σημεῖο μέσα ἀπὸ τὰ ἄλλα σημεῖα τῆς ψυχῆς ποῦ ἔδινε ἦτο ἡ δυνατὴ λάμψις τοῦ κανδηλιοῦ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ γυαλιὰ ἐνὸς παραθύρου. Αὐτὸ τὸ σπῆτι ἦταν τοῦ Καπετὰν Μπαρκοῦ κ' εἶχε ἴδιον ἄλλοτε ἡμέρας μεγαλῆς εὐτυχίας. Μὰ ἓνα ναυάγιο, ὁ ξεπεσμὸς τοῦ ναυτικοῦ και πρὸ πάντων ἡ πλεονεξία τοῦ Γιάννη Φαλάρη τοῦ τελευταίου μετόχου στὴν γολέτα τοῦ Καπετὰν Μπαρκοῦ, και ἄλλα περιστατικὰ ἔφερον αὐτὸ τὸ σπῆτι σὲ μεγάλη στενοχώρια. Τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1890, καθὼς μοῦ εἶχεν διηγηθεῖ ἓνας φίλος τοῦ Προσκοπισμοῦ, ὁ καπετὰν Μπαρκοῦς ἔκειτο ἄρρωστος. Ἐνας πόνος δυνατὸς ποῦ τὸν ἔλιασε μιὰ φορὰ ὅταν ἐκλείσθηκε τὸ καράβι του στὸν ποταμό, τοῦ ἤρχετο κατὰ καιρὸν και τὸν ἔφερον στὴ πόρτα τοῦ χάρου, τὸν εἶχεν ρίξῃ βαρεῖα. Στὸ στρώμα ποῦ ἦταν ξαπλωμένος ὁ ἄρρωστος, ἐκάθητο ἡ κόρη του ἢ Μαριῶ, κορίτσι σὲν τὸ κρῦο νερὸ, λυπημένη μὲ δάκρυα στὰ μάτια και μὲ ἀντάρα στὴν καρδιά. Κοντὰ στὴν πυροσιὰ ποῦ ἦσαν ἀναμένα ὀλίγα ξύλα και ληόπηττες ἦταν ξαπλωμένα δύο ἀγοράκια ὁ Μανώλης δεκά χρονῶν και ὁ Δημήτρης—τὸ μικρότερον τοῦ Καπετὰν Μπαρκοῦ—ὀκτὼ χρονῶν και ἐκρυφομιλοῦσαν.

Μαριῶ μὲ ἀδύνατη φωνὴ εἶπεν ὁ Καπετὰν Μπαρκοῦς, δὲν ἐγύρισε ἀκόμη ἢ μάνα σου; Ὁχι πατέρα εἶπεν ἡ κόρη. Τάχα θὰ πιτύχῃ; Δὲν μοῦ φαίνεται καλὸ και εὐκολο, αὐτὸς ὁ ἀθεόφοβος ὁ Φαλάρης ἔχει καρδιά ἀπὸ πέτρα. Ποιὸς ξέρει πατέρα; Ἴσως ὁ Χριστὸς τὸν φωτίσῃ και μᾶς συνδράμῃ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνη ἀκούσθηκε ποδοβολητὸ στὴν σκάλα, ἀνοίξε ἢ πόρτα και ἐμβήκε ἡ γυναῖκα τοῦ καπετὰν Μπαρκοῦ. Ἀπὸ τὸ πρόσωπό της τὸ περίλυπο καταλάβε κανεὶς ὅτι δὲν εἶχε πιτύχη. Τίποτε μάνα; ρώτησε ἢ κόρη της ἢ Μαριῶ. Τίποτε κόρη μου εἶπε μὲ βαθὺ ἀναστεναγμὸ ὁ ἄλλοτε εὐτυχὴς καπετάνιος, αὐτὸς ὁ ἀνδρῶπος ἔχει καρδιά ἀπὸ πέτρα. Πεντάρα δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω μοῦ εἶπε· σεις μ' ἀφανίστατε... δὲν σὰς φτάνει ποῦ δὲν σὰς βγαίνω και ἀπὸ τὸ σπῆτι μόνο γυρεῦτε και ἄλλα. Φωτιά νὰ σὲ κάψῃ πρωτοκλέφτη, ἀκούσθηκε νὰ λέῃ μὲ σιγανὴ φωνὴ ὁ ἄρρωστος, μὲ κατὰστρεψες και τώρα μοῦ κάνεις τὸν εὐεργέτη. Τώρα, Δεσποινιῶ, τί θὰ κάμωμε; Χριστοῦ εἶναι αὐριον ἔπειτα στὴν γυναῖκά σου. Θὰ κλείσωμε τὰ μάτια και θὰ πεθάνομε. Καλὸ τί λές μάνα; ἀφίνει ὁ Χριστὸς κανέναν νὰ πεθίνη; Μάννα πεινῶ, ἐφώναξε ὁ μικρὸς Δημήτρης. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἢ καπετάνιος σὴν ἔπειτα στὴν γυναῖκά σου.

≡ ΟΙ ΧΑΡΕΣ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ ≡

(Χριστουγεννιάτικο διήγημα).

Ὁ Μίμης ἦταν ὀκτώ χρονῶν καὶ ἡ μικρὴ ἀδελφὴ του Λίτσα ἕξι. Κατοικοῦσαν μὲ τοὺς γονεῖς τους σ' ἓνα μικρὸ σπιτάκι, στὴ μέση τοῦ δάσους, γιατί ὁ πατέρας τους ὁ κὺρ Θωμᾶς ἦταν δάσφυλακας.

Σήμερα, π. φραμονὴ Χριστουγέννων, τὰ δυὸ παιδιὰ

τα. Ὁ Μίμης πῆγε ν' ἀνοίξῃ νομίζοντας πῶς ἦταν οἱ γονεῖς τους. Ἄλλὰ ὄχι· μόλις ἀνοιξε ἡ πόρτα μπῆκε ἓνας γέρος, πὸν τὰ μακρὰ ἄσπρα γένεια του ἦταν σκεπασμένα μὲ πᾶχνη· στὰ μαλλιά του, ἄσπρα σὰν τὸ χιόνι, κρέμονταν μικρὸς πάγο, καὶ τὸ πρόσωπό του ἔμοιαζε μὲ τὴ γῆ, τὴν ξεραμένη ἀπ' τὴν παγωνιά.

— Τί κάνετε παιδιά μου; τοὺς ρώτησε. Τὰ παιδιά λίγο τρομαγμένα ζάροναν τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο. Ὁ Μίμης ὁμως πῆρε σιγὰ σιγὰ θάρρος καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴν προσευχὴ ποῦ ἔκαναν στὸν Θεόν.

— Ἄ! ἄ! λέει ὁ ἄγνωστος χαμογελῶντας, θέλατε νὰ καταστρέψετε τὸν καλὸ χειμῶνα; Λοιπὸν! αὐτὸ θὰ ἦταν μεγάλο κακὸ. Ἐγὼ εἶμαι ὁ γεροχειμῶνας. Ἄκουσα ἔνφ' περνοῦσα, αὐτὰ ποῦ λέγατε καὶ ἤρθα γὰρ νὰ σᾶς κάνω νὰ καταλάβετε ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταριέστε τὸν χειμῶνα, γιατί χωρὶς αὐτὸν οἱ ἄλλες ἐποχὲς δὲν θὰ σᾶς ἔφεραν οὔτε πρασινάδα, οὔτε φροῦτα, οὔτε λουλούδια.

— Γιατί; ρώτησε ὁ Μίμης, βάζοντας ξύλα στὴ φωτιά, γιατί ἀπ' τὴν ὥρα ποῦ ἦρθε ὁ χειμῶνας ἔκανε ἀκόμη πιὸ πολὺ κρύο.

— Γιατί; λέει ὁ γέρος· γιατί τὶς ἄλλες ἐποχὲς, παιδιά μου, ἐγὼ τὶς περιποιῶμαι, ἐγὼ τρέφω, ἐγὼ τὶς προστατεύω· χωρὶς ἐμένα δὲν

Ἐξ ἀριστερῶν: ὑπαρχηγὸς Βλάσιος Μεταφισῆς, ἐπόπτης Πέτρος Βασιλείου, ὑπαρχηγὸς Ἰωάν. Σπανὸς ἄπαντες Βόλου.

βρισκόντανε μονάχα στὸ σπίτι, γιατί ὁ κὺρ Θωμᾶς καὶ ἡ γυναίκα του πῆγαν στὴν ἀγορά, στὴν πόλι. Ὁ καιρὸς εἶναι πολὺ κρύος καὶ ἡ γῆ σκεπασμένη μὲ χιόνια.

— Τόσο κρύο κάνει! λέει ὁ Μίμης, βάζοντας μιὰ ἀγκαλιὰ ξύλα στὸ τζάκι, δὲν ἀγαπῶ τὸν χειμῶνα.

— Κι' ἐγὼ τὸν μισῶ! εἶπε κι' ἡ Λίτσα.

— Πρέπει νὰ παρακαλέσουμε τὸν καλὸ Θεό, νὰ μὴ εἶναι στὸ ἐξῆς χειμῶνας.

— Ὁραῖα! Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ἐγονάτισαν ζητῶντας ἀπὸ τὸν καλὸ Θεὸ νὰ καταστρέψῃ τὸν κακὸ χειμῶνα, καὶ ν' ἀφίση μόνο τὶς ἄλλες ἐποχὲς.

Μόλις τελείωσαν τὴν προσευχὴ τους κτύπησε ἡ πόρ-

τὰ ὑπῆρχαν.

Μά, ἀπήντησε τὸ ἀγοράκι, ποιὸς μὲ βεβαιώνει ὅτι λέτε τὴν ἀλήθεια; Οἱ ἄλλες ἐποχὲς δὲν θὰ μιλοῦν ἴσως ὅπως ἐσὺ.

— Ἀὖ καλὰ! πηγαίνετε νὰ τὶς μυμβουλεύητε φεύγω καὶ θὰ σᾶς τὶς στείλω μιὰ-μιὰ,

Ὁ γέρος ἔφυγε καὶ ἀμέσως λαμπρὸς ἥλιος φώτισε τὴν κερασιά ποῦ ἦταν μπρὸς στὸ παράθυρο γεμάτη ἄσπρα λουλούδια. Ἐνα ἀγοράκι μπῆκε. Ἦταν ντυμένο πράσινα καὶ φοροῦσε στὸ κεφάλι ἓνα στεφάνι ἀπὸ τριαντάφυλλα. Ἦταν ἡ Ἄνοιξη. Χαμογέλασε στὰ παιδιὰ καὶ τὰ ρώτησε τί θέλανε. Ὁ Μίμης καὶ ἡ Λίτσα τοῦ εἶπαν γὰρ τὴν προσευχὴ ποῦ ἔκαναν στὸν Θεόν.

— Ἄ! νὰ μὴ ζητήσετε ποτὲ τίποτα τέτοιο, φώναξε τὸ παιδί. Ἡ γῆ ἡσυχάζει κατὰ τὴν κρῦα ἐποχὴ· χωρὶς τὸν χειμῶνα δὲν θὰ μπορέσουν νὰ γίνουν τὰ λουλούδια ποῦ μὲ στολίζουν χωρὶς τὸ χιόνι, μὲ τὸ ὁποῖον μὲ σκεπάζει σὰν παλτὸ ὁ καλὸς χειμῶνας, δὲν θὰ εἶχα τὴν δύναμη νὰ περπατῶ στὴ γῆ καὶ νὰ σκορπίσω τὴ χαρὰ στοὺς ἀνθρώπους. Μὴν παρακαλεῖτε λοιπὸν τὸν καλὸ Θεὸ νὰ πεθάνῃ ὁ γέρω χειμῶνας.

— Ἔτσι σκέπτεται καὶ τὸ θέρος; ρώτησε ὁ Μίμης.

σὰν βράχο κ' ἔκοψε εἰς δύο κομμάτια καὶ τὸ ἔμοιρασε στὰ δύο παιδιὰ. Ἐπέρασε καμμιά ὥρα τὰ μικρὰ ἀφροῦ ἔφαγαν ἐκοιμήθησαν. Ἐνῶ ἡ κόρη ἦταν ἀκουμπισμένη στὰ γόνατα κ' ἡ γυναίκα κοντὰ στὸν ἄρρωστον καὶ συλλογόνταν τὴν φτώχεια καὶ τὴν κακομοιριά τους.

Σάμος

Ἐνωμοτάχης
Λυκοῦργος Βασμανώλης

— Πηγαίνω να σάς τὸ στείλω, λέει ἡ "Ανοιξη καὶ φεύγει.

Ἐξήγησε τί ζητοῦσαν. Ὁ νέος σούφρωσε τὰ φρούδια του: «Δὲν ξέρετε τί ζητάτε» λέει. Ἄν ὁ Χειμῶνας δὲν ὑπῆρχε, δὲν θὰ ὑπῆρχαν οὔτε φρούτα, οὔτε θερισμός, γιατί ὁ Χειμῶνας διατηρεῖ τὸ στάρι μέσα στὴ γῆ ὡς τὴ στιγμή πού πρέπει νὰ φυτρώσῃ γιὰ νὰ γίνῃ στάχυ. Ὁ Χειμῶνας ἀνανεώνει μὲ τὶς βροχές του καὶ τὰ χιόνια του τὸ νερὸ τῶν ποταμῶν ἐκεῖνος ἐπιτρέπει στὰ καρποφόρα δένδρα νὰ ἡσυχάζουν, γιὰ νὰ κάνουν περισσότερα φρούτα. Ἄ! παιδιὰ μου, μὴ κάνετε προσευχές τόσο ἀσυλόγιστες.

— Τὸ Φθινόπωρο συμφωνεῖ μὲ τὴ γνώμη σου; ρώτησε ἡ Λίτσα.
— Πηγαίνετε νὰ μάθετε. εἶπε τὸ Θέρος καὶ γύρισε στὸν πύργο του.
Ἐξήγησε τὸ Φθινόπωρο. Ὁ νέος σούφρωσε τὰ φρούδια του: «Δὲν ξέρετε τί ζητάτε» λέει. Ἄν ὁ Χειμῶνας δὲν ὑπῆρχε, δὲν θὰ ὑπῆρχαν οὔτε φρούτα, οὔτε θερισμός, γιατί ὁ Χειμῶνας διατηρεῖ τὸ στάρι μέσα στὴ γῆ ὡς τὴ στιγμή πού πρέπει νὰ φυτρώσῃ γιὰ νὰ γίνῃ στάχυ. Ὁ Χειμῶνας ἀνανεώνει μὲ τὶς βροχές του καὶ τὰ χιόνια του τὸ νερὸ τῶν ποταμῶν ἐκεῖνος ἐπιτρέπει στὰ καρποφόρα δένδρα νὰ ἡσυχάζουν, γιὰ νὰ κάνουν περισσότερα φρούτα. Ἄ! παιδιὰ μου, μὴ κάνετε προσευχές τόσο ἀσυλόγιστες.

— Τὸ Φθινόπωρο συμφωνεῖ μὲ τὴ γνώμη σου; ρώτησε ἡ Λίτσα.

— Πηγαίνετε νὰ μάθετε. εἶπε τὸ Θέρος καὶ γύρισε στὸν πύργο του.

Ἐξήγησε τὸ Φθινόπωρο. Ὁ νέος σούφρωσε τὰ φρούδια του: «Δὲν ξέρετε τί ζητάτε» λέει. Ἄν ὁ Χειμῶνας δὲν ὑπῆρχε, δὲν θὰ ὑπῆρχαν οὔτε φρούτα, οὔτε θερισμός, γιατί ὁ Χειμῶνας διατηρεῖ τὸ στάρι μέσα στὴ γῆ ὡς τὴ στιγμή πού πρέπει νὰ φυτρώσῃ γιὰ νὰ γίνῃ στάχυ. Ὁ Χειμῶνας ἀνανεώνει μὲ τὶς βροχές του καὶ τὰ χιόνια του τὸ νερὸ τῶν ποταμῶν ἐκεῖνος ἐπιτρέπει στὰ καρποφόρα δένδρα νὰ ἡσυχάζουν, γιὰ νὰ κάνουν περισσότερα φρούτα. Ἄ! παιδιὰ μου, μὴ κάνετε προσευχές τόσο ἀσυλόγιστες.

— Τί θέλετε ἀπὸ μένα; τοὺς ρώτησε;

Ἐξήγησε τὸ Φθινόπωρο. Ὁ νέος σούφρωσε τὰ φρούδια του: «Δὲν ξέρετε τί ζητάτε» λέει. Ἄν ὁ Χειμῶνας δὲν ὑπῆρχε, δὲν θὰ ὑπῆρχαν οὔτε φρούτα, οὔτε θερισμός, γιατί ὁ Χειμῶνας διατηρεῖ τὸ στάρι μέσα στὴ γῆ ὡς τὴ στιγμή πού πρέπει νὰ φυτρώσῃ γιὰ νὰ γίνῃ στάχυ. Ὁ Χειμῶνας ἀνανεώνει μὲ τὶς βροχές του καὶ τὰ χιόνια του τὸ νερὸ τῶν ποταμῶν ἐκεῖνος ἐπιτρέπει στὰ καρποφόρα δένδρα νὰ ἡσυχάζουν, γιὰ νὰ κάνουν περισσότερα φρούτα. Ἄ! παιδιὰ μου, μὴ κάνετε προσευχές τόσο ἀσυλόγιστες.

— Μικρὸς τρελλός! φώναξε τὸ Φθινόπωρο σηκώνοντας τοὺς ὄμους. Ὁ Χειμῶνας δὲν διατηρεῖ ὅλα τὰ φρούτα καὶ τὰ κάνει νὰ ὠριμαίνουν; Δὲν ξέρετε ὅτι ὁ Χειμῶνας εἶναι μιὰ ἀνάπανσις ὀρισμένη ἀπὸ τὸ Δημιουργὸ στὰ δημιουργήματά του καὶ ὅτι δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ὑποφέρουμε ἕνα καλὸ καιρὸ ἀτελείωτο, ὅπως καὶ μιὰ μέρα πού θὰ διαρκούσε ὅλο τὸ χρόνον, καθὼς στὸ νότον; Σὰς παρακαλῶ, μὴ κάνετε πιά προσευχές τόσο ἀπερίσκεπτες.

— Ὁχι, ὄχι, δὲν θὰ ξανακάνουμε φώναξαν τὰ δύο παιδιὰ γονατίζοντας. Ἄπ' ἐναντίας θὰ προσευχηθοῦμε στὸν καλὸ Θεὸ νὰ φυλάξῃ τὸν Χειμῶνα.

Τὸ Φθινόπωρο ἔφυγε μέσα σὲ μιὰ θύελλα πού ἔκανε τὴν πόρτα νὰ τρέξῃ καὶ στὴ θέση του μπήκε ὁ γεροχειμῶνας. Στάθηκε χαμογελῶντας μπρὸς στὸν Μίμη καὶ τὴ Λίτσα.

— Λοιπὸν! λέει, βλέπετε ὅτι ὁ φτωχὸς χειμῶνας εἶναι καλὸς σὲ μερικὰ πράγματα.

— Ναι, ναι, συγχώρησέ μας, λέν τὰ παιδιὰ ἐνώνουντας τὰ χέρια.

— Σὰ συγχωρῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, εἶπε ὁ χειμῶνας. Νὰ ξέρετε ὅμως ὅτι ἂν οἱ ἄλλες ἐποχὲς σὰς φέρνουν μεγάλες εὐχαριστήσεις καὶ ὁ γεροχειμῶνας ἔχει καὶ αὐτὸς ἐπίσης τὶς χαρούμενες μέρες του. Σχεπὼντε λοιπὸν ὅτι αὔριο εἶναι μιὰ μεγάλη γιορτή. πού προξενεῖ μεγάλη εὐχαρίστησι στὰ παιδιὰ;

— Χριστούγεννα! λέει ὁ Μίμης, εἶναι ἀλήθεια.

— Χριστούγεννα! ἐπανελάβε κι' ἡ Λίτσα κτυπώντας

τὰ χέρια της· ἀλήθεια ὁ χειμῶνας μᾶς φέρνει τὰ Χριστούγεννα.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, σὰς ἀφίνω μὲ χαρὰ, λέει ὁ γεροχειμῶνας, γιατί νομίζω ὅτι οἱ γονεῖς σας δὲν θ' ἀργήσουν νὰ γυρίσουν. Χαίρετε παιδιὰ, καὶ νὰ μὴ λέτε πιά καλὸ γιὰ μένα.

— Σοὺ τὸ ὑποσχόμεθα, λέν τὰ δύο ἀδελφάκια.

Ἐξήγησε τὸ Φθινόπωρο. Ὁ νέος σούφρωσε τὰ φρούδια του: «Δὲν ξέρετε τί ζητάτε» λέει. Ἄν ὁ Χειμῶνας δὲν ὑπῆρχε, δὲν θὰ ὑπῆρχαν οὔτε φρούτα, οὔτε θερισμός, γιατί ὁ Χειμῶνας διατηρεῖ τὸ στάρι μέσα στὴ γῆ ὡς τὴ στιγμή πού πρέπει νὰ φυτρώσῃ γιὰ νὰ γίνῃ στάχυ. Ὁ Χειμῶνας ἀνανεώνει μὲ τὶς βροχές του καὶ τὰ χιόνια του τὸ νερὸ τῶν ποταμῶν ἐκεῖνος ἐπιτρέπει στὰ καρποφόρα δένδρα νὰ ἡσυχάζουν, γιὰ νὰ κάνουν περισσότερα φρούτα. Ἄ! παιδιὰ μου, μὴ κάνετε προσευχές τόσο ἀσυλόγιστες.

Σὲ λίγο ἀκούσθηκαν τὰ κουνουνάκια ἑνὸς ἀλόγου.

Ἐξήγησε τὸ Φθινόπωρο. Ὁ νέος σούφρωσε τὰ φρούδια του: «Δὲν ξέρετε τί ζητάτε» λέει. Ἄν ὁ Χειμῶνας δὲν ὑπῆρχε, δὲν θὰ ὑπῆρχαν οὔτε φρούτα, οὔτε θερισμός, γιατί ὁ Χειμῶνας διατηρεῖ τὸ στάρι μέσα στὴ γῆ ὡς τὴ στιγμή πού πρέπει νὰ φυτρώσῃ γιὰ νὰ γίνῃ στάχυ. Ὁ Χειμῶνας ἀνανεώνει μὲ τὶς βροχές του καὶ τὰ χιόνια του τὸ νερὸ τῶν ποταμῶν ἐκεῖνος ἐπιτρέπει στὰ καρποφόρα δένδρα νὰ ἡσυχάζουν, γιὰ νὰ κάνουν περισσότερα φρούτα. Ἄ! παιδιὰ μου, μὴ κάνετε προσευχές τόσο ἀσυλόγιστες.

Τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν κοντὰ τοὺς καὶ φώναζαν μὲ χαρὰ βλέποντας τὰ π κέτα πού ἔφεραν. Ὅλοι μπήκαν

Ὁ Κ. Ι. Ποντίδης

Ἀρχηγὸς προσκόπων Διδυμοτείχου τῆς Καραγάτς Ἀδριανουπόλεως ὅστις ἔλαβεν μετὰ 17 προσκόπων του μέρος στὴν ἀπελευθερωτικὴν μάχην τῆς Ἀδριανουπόλεως τὸ 1920, εὐχεται εἰς τοὺς Ἕλληνας προσκόπους ὅπως τὸ 1927 τοὺς στέψῃ μὲ δάφνας δόξης καὶ παράσημα ἀνδρείας διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πανελληνίων πόθων.

στὴ σάλα ὅπου ἡ φωτιὰ ἔλαμπε ζωηρὴ καὶ φωτεινὴ στὸ τζάκι, καὶ οἱ γονεῖς ἀνοίξαν τὰ πακέτα. Ἐφεραν ἕνα Χριστουγεννιάτικο δένδρον στολισμένον μὲ γλυκὰ καὶ μικρὰ χρωματιστὰ κεράκια, μιὰ κοῦκλα γιὰ τὴ Λίτσα καὶ ἕνα αὐτοκίνητο γιὰ τὸν Μίμη, καὶ ὄρατα φρούτα γιὰ τὸ Χριστουγεννιάτικο τραπέζι, πού θὰ κάνουν ὅταν γυρίσουν ἀπ' τὴ λειτουργία τὰ μεσάνυχτα.

Τὰ δύο παιδιὰ διηγήθηκαν στοὺς γονεῖς τοὺς αὐτὰ πού εἶχαν συμβεῖ. Αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἐντελῶς βέβαιοι ὅτι οἱ μικροὶ δὲν εἶχαν ὄνειρευθῆ, ἀλλὰ ἡ μητέρα τοὺς λέει σιγά-σιγά: «Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς γνωρίζει περισσότερα ἀπὸ μᾶς καὶ ὅτι πρέπει πάντα νὰ τὸν παρακαλοῦμε νὰ μᾶς δίνει αὐτὸ πού μᾶς ἀρμόζει καλλίτερα».

(Ἄπ' τὸ Γαλλικὸ) Ἀθῆναι 1 Δεκεμβρίου 1926
ΝΙΚΟΛ. ΝΙΚΗΦΟΡΙΑΛΗΣ

Ἐνωμ.χης 9 Ο. Ν. Α.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΓΕΝΝΗΣΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥ-ΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Ήταν ακριβώς μεσονύκτιο όταν οι στόνοι του εγερτηρίου διετάρραξαν τη γαλήνη και την ηρεμία που βασιλεύει στον καταυλισμό των προφυλακών του Μπελετζίκ.

Ξαφρισμένοι και μεις από τους ήχους των σαλπικών ανοίξαμε περίεργοι τα μάτια.

— Μά τί; Ξημέρωσε; έρωτά ο υπεν)χης μου.

Ένας πρόσκοπος έντεταλμένος να ιδη τί συμβαίνει μās απάντησε ότι έπρεπε να σηκωθούμε άμέσως για να προσκυνήσουμε την εικόνα του Χριστού που θά έφεραν από το κεντρικό καταυλισμό μετά την λειτουργία των Χριστουγέννων.

— Α...α...α...καλά λέτε βρε παιδιά ξημερώνει Χριστούγεννα... Ηώ...

Πεταχτήκαμε άμέσως από της κουβέρτες μας, βάλαμε τα πλατύγυρά μας και βγήκαμε από τη σκηνή τεντωμένοι για να ξυπνήσουμε έντελως.

.....

Μά τί ζητούσατε σεις Χριστουγεννιάτικα ψηλά στο Μπελετζίκ του 'Αφ'όν—Καρά—'Ισάο; θά ήωτήσουν οι συνάδελφοι άναγνώσται.

‘Απλουστάτα ι. Η ένωμοτία μας είχε όρισθί να συνοδεύη τās Κυρίας και Δεσποινίδας τής Συμναϊκής όριστοκρατίας που είχαν έλθει στο Μέτωπο του 'Αφ'όν μο:ράζοντας δώρα.

‘Αφού άφήσαμε την συνοδείαν μας εις το 'Αφ'όν-Κ 'Ισάο κρίναμε καλό ν' άνεβοΰμε έως τα χαρακώματα του Μπελετζίκ όπου μοιράσαμε άφθονα δώρα.

Νά λοιπόν πώς βρεθήκαμε τα ξημερώματα τής 25 Δεκεμβρίου στον καταυλισμό του Μετώπου.

.....

Το θέαμα που άντικρύσαμε μπροστά μας μόλις βγήκαμε από τ' άντίσκηνο ήταν από τα σπάνια εκείνα που χαρίζει το μεγαλείο τής φύσης.

‘Από τās 10 μ. τ. είχε αρχίσει να πέφτη χιόνι πυκνό που έπαιζε τα μεσάνυχτα αφού σκέπασε όλη τη φύση με το κρινόλευκο πέπλο του.

Παντού λοιπόν απλώνονταν το άσπρο φόντο του χιονιού που σκέπαζε τά κυπαρίσια και τις καστανιές που όρθώνονταν στις πλαγιές του Μπελετζίκ ενώ μέσα άπ' τά κλαδιά τους βογγούσε πένθιμα ο άνεμος σάν συμφωνία Αδλικής άρπας.

‘Εκεί βαθιά στη κατασκότεινη κοιλάδα, που σκεπάζει ο πέπλος του χιονιού, μέσα στην ηρεμία του θανάτου που τη διακόπτει του λύκου ή ώρνυγή, λευκάζουν βυθισμένα στη σκιά και στον ύπνο τά καλύβια ένδς μικρού χωριού.

Μόλις κανένα άγρουπνημένο φως τρεμοσβύνει έδω κ' εκεί, κάποια έλπίδα που περιμένει—ή κανέναν πόνο που άγρουπνει στής νυκτός το διάβα. Πέρα μακριά ξεχώριζαν τά Τουρκικά χαρακώματα.

Και πάνω άπ' όλη αυτή τη γαλήνη τής φύσης απλώνονταν σά γαλανό όνειρο ο έναστρος πέπλος τής χειμερινής νυκτός.

‘Εκεί ψηλά λοιπόν στα χαρακώματα του Μπελετζίκ, γύρω από το άπέραντο μεγαλείο τής αναδυομένης νυ-

κτός που όλοι από τον ούρανό που έλαμπε σά γαλανό όνειρο εις τά φώτα των καλυβιών που ξεχνοΰσαν στη σιγαλή τής χιονισμένης νύκτας όραίζονταν στο άύλο πλαίσιο κάποιων άναμενομένων όνειρων, θά γιορτάζαμε τη Γέννησι του Χριστού.

Στη μέση του καταυλισμού ήταν στημένο ένα τραπεζάκι όλοφώτιστο από τά κεράκια που έκαιαν γύρω του. Στη μέση του τραπεζιού μέσα σ' ένα κάνιστρο στολισμένο με άγριολούλουδα του Βουνοΰ ήταν στη μένη μιá μικρή εικόνα του Χριστού.

Με βαθιά κατάνυξι στέκουν άσκεπεΐς οι στρατιώτες με κεράκια άναμμένα στα χέρια. Βαθιά ήσυχία βασιλεύει παντού στή μεθυστική άτμόσφαιρα του Λιβαδιού και μόνο άντηχοΰν τά μακρυνά βήματα των διπλοσκοπών ψηλά στα παρατηρητήρια. Και κάπου—κάπου έπειτα σιγοτραίμοντας και καμιά νιφάδα.

.....

‘Εξαφνα στη άκρη του δάσους πέρα από τη πλαγιά φάνηκαν άπειρα φώτα να κινούνται, να προχωροΰν νάρχουνται επάνω μας,

‘Ερχονται... έρχονται... πλησιάζουν. ‘Ιδού μπροστά ο γηραλέος ίερεΰς του Συντάγματος ντυμένος με τά ιερά άμφια και με το μεγάλο χρυσό σταυρό στο χέρι. Δίπλα του έοχεται ή μεγάλη εικόνα τής γεννήσεως του Χριστού που την βαστούν δυο νεαροί άξιωματικοί και πίσω τους ακολουθεί όλόκληρο κύμα χακί που ξεχώριζαν μόνο στο τρεμάμενο φως των κεριών τά γλωμά πρόσωπα των φανιάρων μας. ‘Η συνοδία προχωρεί με βήμα άργό· περνά μέσα από το γονατιστό κύμα του χακί που σταυροκοπιέται εύλαβικά και ο Χριστούλης άποτίθεται σιγαλά ήσυχά, στο λουλουδέιο κάνιστρο. Σιγαλό... ήρεμο... παύει το βογγητό των σαλπικών, κι' άγγά ήσυχά αρχίζει ή ιερή μυσταγωγία. Σ' όλων τις ψυχές που μήνες τώρα είχαν νάλθουν σ' έπαφή με τη Θρησκεία. Ξαναγεννήθηκε το άπειρο αίσθημα τής εύλαβείας. Ξεχείλισε την καρδιά και ξεχωρίσθηκε στα πρόσωπα ι.

«Χριστός γεννᾶται δοξάσατε» βροντοφωνοΰν αίφνης οι έκτελοΰντες χρέη ψαλτών και ο γηραιός λειτουργός με το βλέμμα στο άπειρο· σηκώνει ψηλά το χρυσό σταυρό που σε κάθε άνάδεμα σκορπίζει χονσά σελαγίσματα. ‘Η συγκίνησης ξεχειλίζει... ξεσπάει... ‘Εξαλλο όλο το κύμα του χακί ψάλλει με παλμούς συγκινήσεως. «Χριστός γεννᾶται δοξάσατε» και αντιλλαλλοΰν οι βράχοι του Μπελετζίκ.

Το άστρο λάμπει ψηλά στη κορυφή του βουνοΰ. Μέσα στην άπέραντη γαλήνη του άσφοδελού χειμώνα και στο γαλανό του ούρανού όνειρο τά άσπροντυμένα δένδρα κουνοΰν χαμόσυνα τά κλωνάρια τους και ραΐνουν τά ροδοπέταλλα.

‘Αγαλλιάσθω τά ούράνια... ‘Εγεννήθη το φως και διελύθησαν τά σκότη». Κι' ο Χριστούλης τής εικόνας άχνός, γλωμός, κέρινος γύρω στα φιώρα του βουνοΰ χαμογελά άγνά, στεφανωμένος με τον Ούλο χύτη τής άποθέωσις, στους μαρουτοκαπνισμένους φαντάρους και στις ματωμένες σκελές που τον γλυκοφιλοΰν εύλαβικά. Χαμογελά σ' αυτούς που αύριο

Νουθεσία ἀπειθυνημένη πρὸς τοὺς Προσκόπους ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου.

— Ἐὰν κανεὶς σὰς εἰπῆ ὅτι ἠμπορεῖτε νὰ γίνετε ἀνεξάρτητοι καὶ νὰ πλουτίσετε κατ' ἄλλον τρόπον, εἰμὴ διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς οἰκονομίας, μὴ τὸν ἀκούσετε, εἶναι ἀπατεῶν.

— Μάθετε νὰ δυσπιστεῖτε, καὶ ποτὲ μὴ ἀναλαμβάνετε νὰ ἐπιχειρήσετέ τι, ἂν μὴ προηγουμένως δὲν πεισθεῖτε ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι μὲ τοὺς ὁποίους θὰ συνεργασθῆτε εἶναι εὐλοκίνοι καὶ τίμιοι. Αὐτὸ θὰ σὰς προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς κινδύνους εἰς τοὺς ὁποίους θὰ σὰς ἐκθέσουν ἢ καλωσύνη καὶ ἡ εὐπιστία σας.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ

Ἐνωμοτάρχης Γεωργίου !

— Παρών !

Ἐνας πρόσκοπος ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν παράταξιν καὶ στέκεται προσοχὴ μπροστὰ στὸν ἀρχηγό του.

— Λάβε αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ μὲ τὴν ἐνωμοτία σου νὰ πᾶς στὸ Ἐπιτελεῖον στὴν Καβάλλα. Σὲ μισὴ ὥρα θὰ ξεκινήσῃς ἐτοιμάσου !

Πρόσεξε στὸ δρόμο, ἔνολλοι Τοῦρκοι χωρικοὶ εἶναι πολλοί.

— Μάλιστα.

— Μᾶρς !

Ἡ σιγὴν αὕτη ἐκτυλίσσεται κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1912. Εἰς τὸ χωρίον Φωτόβιστα ἀπέχον περὶ τὰ 18 χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς Δράμας.

Ἡ ὥρα εἶναι 8 τὸ βράδυ.

Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου πρόσκοποι τῆς αὐτῆς δμάδος, ἀπομεμακρυσμένοι τοῦ στρατοπέδου εἶδον ὅτι αἱ Τουρκικαὶ δυνάμεις εἶχον στήσῃ ἐνέδραν εἰς τὸ βον Σύνταγμα παρὰ τὸ χωρίον Ἀσαλί μάχ.

Ἀμέσως εἰδοποιήσαν τὸν ἀρχηγὸν ὁ ὁποῖος συσκεφθεὶς μετὰ τοῦ ὑπαρχηγοῦ κατέληξε εἰς τὸ νὰ στείλῃ τὴν ἐνωμοτίαν Γεωργίου νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς Ἕλληνας.

Εἰς τὰς 8 καὶ μισὴ μίᾳ σιγῇ περιέρχεται τὸ στρατόπεδον, καὶ σὲ λίγο βλέπομεν ὄχτῳ σιᾶς νὰ μπαίνουν στὴν γραμμὴ. Εἶνε ὁ ἐνωμοτάρχης Γεωργίου καὶ ἡ ἐνωμοτία του.

Ἐμπρός ! Μᾶρς ! Ἀκούγεται στὴν σιγὴ τῆς νυκτὸς καὶ ἡ ἐνωμοτία προχωρεῖ.

Περπατοῦν ἐπὶ μισὴν ὥραν ἔξαφνα ἀκούγεται ἡ

θὰ πεθάνουν γι' αὐτὸν, γὰτὴ θρησκεία του, βάφοντες ἀκόμη ζωηροτέραν τὴν πορφύραν του, προσθέτοντες ἀκόμη ἕνα δαφνόφυλλο στὸν ἀκάνθινον στέφανόν του. Σὲ γλυκοφιλοῦμε νεογέννητε Χριστούλη πού τὸ χαμόγελό σου λάμπει σὰν Ἡλύσιον ὄνειρον. Μπρός σου περνοῦμε τώρα καὶ μεῖς ντυμένοι τὸ χακὶ πὺν πάνω του λαμπυρίζει χρυφὰ ὁ πτωχὸς Φοῖνικας μεῖς ἡ νέα φυλὴ, τὸ νέο ἔθνος... Ἄν τὰ σώματά μας μένουν ὀρθὰ ἔμπρός σου οἱ ψυχές μας εἶναι γονατιστές.

Θεσσαλονίκη

ΝΙΚΟΛ—ΥΜ ΒΑΣ

φωνὴ τοῦ ἐνωμοτάρχου. Ἄλτ ! Καὶ ἡ ἐνωμοτία σταματᾷ.

Παιδιά ! λέγει ὁ ἐνωμοτάρχης πρέπει ἐδῶ ποῦ εἴμαστε μόνονι μας νὰ σὰς πῶ τὸν σκοπὸ μου. Θὰ ἀποφύγωμεν τὸ Καρατσαλί διότι ἄτακτοι Τοῦρκοι στρατιῶται εὐρίσκονται πολλοί. Θὰ προχωρήσωμεν Β.Α. ὡς τὸ Δοξάτον καὶ ἀπὸ κεῖ θὰ πάρωμεν τὸν μεγάλον δρόμον πού πάει στὴν Καβάλλα καὶ πού τὸν κατέχουν Ἕλληνες. Πρόσεξε ἡ δυσκολία εἶναι νὰ βγοῦμε στὸ Δοξάτον.

Σὲ λίγο ἡ ἐνωμοτία ξεκινᾷ φθάνει εἰς τὸ Καλαμπάκι χωρίον Τουρκικόν. Τὸ σκοτάδι ὁμως τοὺς βοήθει καὶ σὲ λίγο τὸ πενοῦν. Ἐπειτα πλησιάζουν στὸ χωρίον Μποριάνη.

Ὁ ἐνωμοτάρχης διατάσσει.

Πρηνηδὸν προχωρεῖτε !

Ἐξαφνα ἀποκάτι χαμόκλιδα πετάγονται τρεῖς ἔνολλοι Τοῦρκοι.

Οἱ πρόσκοποι τοὺς ἀντιλαμβάνονται καὶ ἀρχίζουν νὰ τρέχουν,

Γρηγορότεροι ὁμως οἱ Τοῦρκοι ἔχουν πιάσει δύο πρόσκοπους. Οἱ ἄλλοι μὲ τὸν ἐνωμοτάρχη τοὺς τρέχουν.

Στὰς 12 μπαίνουν στὸ Δοξάτο Ἐσκουράζονται μισὴ ὥραν καὶ ἔπειτα μπαίνουν στὸν μεγάλον δρόμον καὶ προχωροῦν.

Σὲ μιὰ στροφὴ τοῦ δρόμου ἀκοῦν πίσω τοὺς ἕνα τρέξιμο, εἶνε οἱ δύο πρόσκοποι πού ἔπιασαν οἱ Τοῦρκοι.

Σταματοῦν τοὺς φθάνουν.

Γιὰ σας παιδιά !

Καὶ ἀρχίζουν ἐρωτήσεις. Τὶ σὰς ἔκαναν, πῶς φύγατε ; Τέλος κατορθώνουν νὰ ποῦν.

Μόλις μᾶς πιάσανε ἄρχισαν νὰ μᾶς ρωτᾶνε ποῦ πηγαίναμε καὶ τί ζητούσαμε ἐκεῖ. Ἐμεῖς δὲν τοὺς λέγαμε τίποτα. Στὸ τέλος ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε κάτι στοὺς ἄλλους καὶ μᾶς ἔπιασαν καὶ μᾶς ἔβαλαν σ' ἕνα δωμάτιο χαμηλὸ καὶ μικρὸ. Μέσα μύριζε μούχλα. Πέσαμε σὲ ἕνα σωρὸ ἀπὸ ἄχουρα καὶ σκεπτόμαστε. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁμως εἶδαμε ἀπὸ μιὰ γωνία νὰ μπένει λίγο φῶς. Ἦταν μιὰ τρύπα ἀρκετὰ μεγάλη. Βγάλαμε τοὺς στυγιάδες μας καὶ ἀρχίσαμε νὰ βγάξωμε τίς γύρω, γύρω πέτρες. Ἐβγαίναν ὄχι μὲ πολλὴν δυσκολία γιατί ὁ τοῖχος ἦταν πηλὸς καὶ χαλασμένος. Σ' ἕνα τέταρτο ἡ τρύπα ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ περάσωμε. Τότε σταματήσαμε. Βγήκαμε καὶ κυτᾶσαμε ἔξω κανεὶς τὸ χωριὸν (δηλ. τί χωριὸν, μερικὰ χαλάσματα) ἦταν ἐντελῶς ἡσυχῶ.

Ἀπὸ λάκο σὲ λάκο κ' ἀπὸ θάμνον σὲ θάμνον βγήκαμε πεντακόσια μέτρα μακρὰ ἀπὸ τὸ χωριὸν. Μακρὰ εἶδαμε τοὺς Τοῦρκους πῶ μᾶς εἶχαν πιάσει νὰ συζητοῦν. Τότε ἀρχίσαμε νὰ τρέχωμε χωρὶς νὰ ξέρουμε κ' ἔμεῖς γιαποῦ. Βγήκαμε στὸν μεγάλο δρόμον λίγο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὸ Δοξάτο.

Βρήκαμε δύο στρατιῶτες καὶ τοὺς ρωτήσαμε ἂν σὰς εἶδαν. Μᾶς εἶπαν ὅτι σὰς εἶδαν νὰ ἀκολουθῆτε αὐτὸν τὸν δρόμον, τρέξαμε καὶ μεῖς καὶ σὰς προφτάσαμε.

Καλά. εἶπε ὁ ἐν' ἀρχῆς καὶ τώρα θὰ μείνωμεν νὰ ξεκουραστῆτε.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα τῆς 30ης Φεβρουαρίου ἂν βρισκότανε κανεὶς στὸν μεγάλο δρόμον ποῦ ἐνώνει τὴν

Ο ΝΕΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Είς την επιτροπήν συντάξεως του νέου οργανισμού του Σώματος υπεβλήθη ή κατοτέρω εκθέσις.

«Μοι ανετέθη ή έπιτολή να μελετήσω και να υποβάλω υπό την κρίσιν υμών σχετιζήν εργασίαν ή όποία θα καθορίζη τά της διοικήσεως και εκπαίδευσέως του Σώματος των Έλλήνων προσκόπων.

Λαβών υπ' όψει μου τά εκδοθέντα μέχρι σήμερον υπό του σώματος διοικητικά και εκπαιδευτικά βιβλία και τάς γνώμας προσώπων επί μακρόν ασχοληθέντων εις τά του προσκοπισμού έμφορμα τάς έπομένους επί του ζητήματος τουτου άντιλήψεις.

Η εργασία έν τω προσκοπισμῳ πρέπει νά διακριθί εις τρεΐς κατηγορίας. α') Διοίκησιν β') εκπαίδευσιν γ') οικονομικήν ένίσχυσιν.

Εκ των κατηγοριών αυτών ή Διοίκησις και ή εκπαίδευσίς θα υπάγονται και θα κατευθύνονται από τῷ Διοικητικῷ Συμβούλιον. Η οικονομική ένίσχυσις θα υπάγεται εις τάς τοπικάς προσκοπικάς οργανώσεις. Έκστή δηλαδή τοπική προσκοπική οργανώσις (τοπικός προσκοπικός σύνδεσμος) αναλόγως των υλικών μέσων τά όποία ή ίδια διαθέτει θα δύναται υπό την πρωτοβουλίαν και την κρίσιν αυτής να τά διαθέτη διά τάς ανάγκας του προσκοπισμού της περιοχής της. Το κέντρον διά των πόρων τους όποιους διαθέτει εις αυτό τῷ Κράτῳ δέν είναι δυνατόν παρά έλαχίστην συνδρομήν να παρέξη. Θα διαθέτη δέ ταύτην ή διά γενικωτέρας φύσεως ανάγκας ή διά την ένίσχυσιν περιφερειῶν τινων τάς όποιαις θα έκρινε άναγκαΐαν.

Δέν συνδέω όμως, τῷ ζήτημα της ανάπτυξεως του προσ-

κοπισμού με την οικονομικήν μόνον συνδρομήν του Κράτους. Όπου τῷ Κράτῳ ήθέλησε να διαπανήσῃ μόνον, χωρίς κάμμίαν άλλην συστηματικήν και θετικήν ενεργείαν, οὐδέν άλλο έπραξε, παρά να ενδύσῃ παιδιὰ μέστολάς τάόποια έπαυσαν να είναι πρόσκοποι όταν έπαυσαν να έχουν και τίς στολάς.

Τῷ ζήτημα της ανάπτυξεως του προσκοπισμού είναι ζήτημα κυρίως καλής διοικήσεως και ορθῆς κατευθύνσεως της εκπαίδευσέως. Έφ' όσον διοικήτις και εκπαιδευσις δέν λειτουργοῦν να οικιωσῶ, έφ' όσον διά τῆς εργασίας αυτής δέν γεννηθῆ ή έμπιστοσύνη εις την κοινωνίαν πρὸς τὸν προσκοπισμὸν πᾶσα οικονομική υπό του κράτους βοήθεια δέν θα είναι ικανή τίποτε τῷ θετικῷ και μόνιμον να δημιουργήσῃ.

Καλή λοιπὸν διοίκησις και ορθή κατευθύνσις της εκπαίδευσέως είναι τά πρώτα ζητήματα τά όποία πρέπει να μᾶς άπασχολήσουν.

Διοικήσις και εκπαίδευσίς. Η Διοικητική Ιεραρχία του προσκοπισμού ή όποία θα έχη και την εκπαίδευσιν καθορίζεται εις τὸν υποβαλλόμενον οργανισμόν ή έπιμένῃ: Προσκοπική όμως — Τοπικός έφορος — Περιφερειακὸς έφορος — Γενικός έφορος και Διοικητικὸν Συμβούλιον.

Οἱ τοπικοί προσκοπικοί σύνδεσμοι είναι οργανώσεις μη πρρηβαλλόμεναι εις την Ιεραρχίαν του προσκοπισμού. Έπομένως δέν έχουν διοικητικήν και εκπαιδευτικήν δικαιοδοσίαν επί των προσκοπικῶν ομάδων. Έχουσι τὸ οικονομικὸν μέρος, φροντίζουσι να παρέχουσι τά υλικά μέσα διά τάς ανάγκας του προσκοπισμού.

Θα ήτο όμως δίκαιον αλλά και συμφέρον διά την ευόδωσιν των εργασιῶν του προσκοπισμού αυτοὶ οἱ όποιοι διαθέτουσι τὸς πόρους της συντηρήσεώς του και ένδιαφέρονται διά την ανάπτυξιν αὐτοῦ να μη περιορίζηται μόνον ή δικαιοδοσία των εις την παροχήν των υλικῶν μέσων. Διά τὸν λόγον αὐτὸν οἱ Γ. Π. Σ. έχουν την άνωτέραν έποπτείαν εις τάς εργασίας του προσκοπισμού της περιοχής των. Τὴν έποπτείαν όμως την έξασκοῦν οὐχι δι' άπευθείας επέμβασέως πρὸς τοὺς προσκοπους ή τοὺς άρχηγοὺς των ομάδων, αλλά μέσω του τοπικοῦ έφόρου.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ή διοικητική και εκπαιδευτική δικαιοδοσία της Ιεραρχίας δυνάται να λειτουργή κανονικῶς άφ' έτέρου δέ παρέχεται και εις τοὺς Γ. Π. Σ. τὸ μέσον της ευρυτέρης δράσεώς των έν τῷ προσκοπισμῳ.

Η Διοικητική Ιεραρχία έκαστοῦ κατά τοιούτων τρόπου ὡστε άφ' ένός μὲν να εξασφαλίζεται ή κατεύθυνσις των εργασιῶν του προσκοπισμού επί τη βίσει των άντι ή ψων του κέντρον, άφ' έτέρου δέ να μη περιόριζται ή πρωτοβουλία και ή ελευθερία δράσεως των υφισταμένων.

Συμμόνωσ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν έδόθησαν πολλά δικαιώματα εις τάς υφισταμένας άρχάς του Προσκοπισμού και ίδια εις τοὺς τοπικοὺς έφορους καθὼς και τὸ δικαίωμα της άλληλογραφίας με τάς Κρατικὰς άρχάς και ιδιωτικάς οργανώσεις.

Απεκλείσαμεν από τάς προσκοπικάς ομάδας τὸ δικαίωμα αὐτὸ και τάς αναγκάζομεν να άλληλογραφοῦν διά του τοπικοῦ έφόρου διά να μη επιτρέψωμεν να δημιουργήται ή άναρχία ή όποία πολλάκις μέχρι σήμερον έξεδηλώθη παρά διαφόρων άρχηγῶν με άυθαιρέτους επέμβασεις εκεί όπου οὐδέν δικαίωμα είχαν.

Οὗτω διά της διαθέσεως και διαχειρίσεως υπό του Γ. Π. Σ. των πόρων και διά της παροχής ευρέων δικαιωμάτων διοικήσεως και εκπαίδευσέως εις τοὺς τοπικοὺς έφορους είναι δυνατόν να εξασφαλισθῆ ὅλη ή πρωτοβουλία και ή δραστηριότης ενεργείας εντός των τεθειμένων γενικῶν κατευθύνσεων υπό του κέντρον.

Ο οργανισμὸς ὁ όποιος υποβάλλεται υπό την κρίσιν υμών καθορίζει άπαντα τά ζητήματα τά αναγόμενα εις την διοίκησιν.

Τά αφορρόντα την εκπαίδευσιν θα περιληφθῶν εις ίδιαν τερον τεῦχος τὸ όποιον έλπίζομεν να εἶε έτοιμον μετά δύο περίπου μήνας.

Ἀθήναι τῆ 15 Ν]βρίου 1926.

Ἀθ. Γιαννακόπουλος
Ταχ/χης Πειραιῶ.

Δράμα με τὸ Δοξάτο θα έβλεπε ὄχτῳ παιδιὰ να προχωροῦν στήν άκρη του δρόμου, σκυφτὰ και σιωπηλά.

Ήταν ή ένωμοτία Γεωργίου

Ήταν έπτά χιλιόμετρα μακρὰ από την Διὰμά όταν 300 μέτρα μακρὰ άπ' αὐτοὺς είδαν στρατιώταις να κάθονται μέσα στα πεῦκα. Θα εἶνε κανένα Ἑλληνικὸ φυλάκιο είπαν και προχωρήσανε.

Εἶχανε φθάσει στα 200 μέτρα όταν άκούσανε έναν πυροβολισμό και είδαν τὸν Ὑπενωμιατάρχη να πεῦτη λάτω.

Οἱ άλλοι έπτά άρχισαν να τρέχουν μέσα στο δάσος πού βρισκότανε στα δεξιὰ του δρόμου.

Ἀρχετοὶ άκόμη πυροβολισμοὶ και τρεῖς άλλοι πρόσκοποι πέσανε χτυπημένοι.

Οἱ τέσσαρες πού μένανε πέσανε μέσα σὲ θάμνους Ὑστερα βγήκανε. Ἀργίσανε να τρέχουν στή διεύθυνσι της Δράμας. Τρέξανε τέσσαρα χιλιόμετρα όταν ξανακούσανε τὰ Τουρκικὰ τουφέκια αλλά ήταν άργὰ ὁ ένωμοτάρχης και ένας άλλος πέσανε.

Τὸ γράμμα πάρτε πήτε στο Ἐπιτελεῖο στή Δράμα προσέχετε στο δο. μουρμούρισε ὁ ένωμοτάρχης ξεψυχώντας. Πήσανε τὸ γράμμα και άρχίσανε σιγά-σιγά να προχωροῦνε.

Η ὄρα εἶνε τρεῖς τὰ μεσάνυχτα...

— Τίς εἶ ; — Ὁ έπιτελάρχης πού εἶνε, έχω γράμμα γι' αὐτόν. — Κῆρ-Λοχία άγγελιοφόρος, τρέξτε Ὁ Λοχίας πλησιάζει : «Τί θέλεις παιδί μου». — Τὸν έπιτελάρχη γρήγορα. Σε πέντε λεπτά στόν έπιτελάρχη. — Τί θέλεις παιδί μου ; — Γράμμα σὰς έφερα, οἱ Τούρκοι στήνουν ένεδρ... Γενναία παιδιὰ. Δόξα σὲ σὰς πού αξιωθήκατε ν' αποκτήσετε με τὸ αἷμα σας τὸ Δέντρο της Λευτεριάς.

Γ. ΔΟΞΙΑΔΗΣ
3. Ο. Α. Ν.

Η ΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Η ΗΘΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος θὰ ρίψωμεν τὴν φωνὴν τοῦ φόβου μας: «Ἄς κτυπήσωμεν τὴν μόνωσιν» Τὸ ἀπομεμονωμένον παιδί, τὸ μονογενὲς (μοναχοπαίδι) παιδί εἶναι ἓνα ὃν ὄχι φυσικόν, προωρισμένον διὰ τὰς χειροτέρας συμφοράς. Δώσατέ του λοιπὸν ἀδελφούς. Ἄς γίνῃ αὐτὸς ὁ μικρὸς οἰκογενειακὸς κύκλος ἡ ἔστιά ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ γεννηθοῦν, θὰ δυναμώσουν καὶ θὰ ἐξωτερικευθοῦν τὰ ἀλτροῦστικά του αἰσθήματα. Κατόπιν ἀργότερα καὶ σύμφωνα μὲ τὰς κλίσεις του ἄς εὐρύνη αὐτὸν τὸν κύκλον προσθέτον καὶ ἄλλα στοιχεῖα. Τὸ σχολεῖον εἶναι ἐκεῖ διὰ τὰ τοῦ τὰ προμηθεύση.

Τὸ νέον παιδαγωγικὸν σύστημα, ἄλλως τε, ὑπεραμύνεται τῆς μεθόδου τῆς λεγομένης «Ἐργασία καθ' ὁμάδας» σκοπὸς τῆς ὁποίας εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πνεύματος τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τοῦ κοινῶς καθήκοντος.

Ἐδῶ ἀρμόζει νὰ ὁμιλήσῃ κανεὶς διὰ τὸν μεγαλοφυᾶ καὶ θαυμασίον θεσμόν τοῦ Μπέϊδεν Πάουελ τοῦ «Προσκόπου». Τὰ γνωρίζετε ὅλοι αὐτὰ τὰ εὐρωστὰ καὶ ἠλιοκαμμένα παιδιὰ, διότι θὰ εἶδατε νὰ παρελαύνουν ὑπερήφανα κατὰ τὰς μεγάλας δημοσίας εορτάς. Διότι θὰ συναντήσατε εἰς τὰς ἐξοχικὰς περιπάτους ἢ εἰς τὰς θριβασίας σας. Ἄλλὰ ἔάν ὅλος ὁ κόσμος ἔχει ἰδῆ Προσκόπους, ἐν τούτοις πολλοὶ ὀλίγοι τοὺς γνωρίζουν. Καὶ φαντάζονται ὅτι ὁ Προσκοπισμὸς δὲν εἶναι παρὰ ἓνας ἄλλος τύπος στρατιωτικὸς, ἓνας ὄμιλος μικρῶν νέων, οἱ ὅποιοι «καμαρώνουν» διότι φοροῦν μίαν στολήν! Ὑπάρχουν, αὐτὸ εἶνε ἀναμφισβήτητον, πρόσκοποι οἱ ὅποιοι νομίζουν ὅτι εἶνε οὐρανοκατέβητοι! Ἄλλὰ ὑπάρχουν ἐπίσης (τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀναμφισβήτητον) πληθὸς μικρῶν νέων οἱ ὅποιοι ἂν καὶ δὲν εἶναι πρόσκοποι, φαντάζονται καὶ αὐτοὶ πῶς ὁ κόσμος ὅλος εἶναι ἰδικὸς των. Καὶ ἔπειτα, ἐάν βεβαιώσῃ κανεὶς ὅτι ὅλοι οἱ πρόσκοποι καμαρώνουν, αὐτὸ εἶνε μὴ λεπτομέρεια, μὴ ἐξαίρεσις ἢ τοῦ ὁποίου τῆς ἐνδιαφέρει· ἐκεῖνο ποῦ ἐνδιαφέρει καὶ τοῦ ὁποίου τῆς σημασίαν πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν πάντες, εἶναι, ὅτι ὁ Προσκοπισμὸς εἶναι μὴ σχολῆ τῆς θελήσεως, τῆς ἀλληλεγγύης, ὅπου οἱ νέοι μαθητεύονται διὰ τὴν ζωὴν, ἐνῶ συγχρόνως μετέχουν εἰς δρασὶν ὑγιᾶ σύμφωνον μὲ τὰς ὁρέξεις των καὶ προσαρμοζομένην μὲ τὰς ἀνάγκας των. Καὶ νομίζω ὅτι εἰς τὸν προσκοπισμὸν αὐτὸ πρέπει νὰ ζητήσωμεν: «νὰ μάθωμεν νὰ ζῶμεν» πρὶν νὰ εἶναι πολὺ ἀργά! Νὰ μάθωμεν νὰ ζῶμεν τὴν στιγμὴν ποῦ ὅλος ὁ ὁργανισμὸς μας πλήρης ἀκόμη νεανικοῦ σφρίγγου, δὲν ἐπιθυμῆ καὶ δὲν σκέπτεται ἄλλο τι παρὰ νὰ ζήσῃ.

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι Προσκοπισμός. Αἱ διαφοραὶ αὐτῶν εἰς τὸ ὑπαίθριον εἰς στενὴν συνάφειαν μὲ τὴν φύσιν,

συντελοῦντι; τὴν ἐνδυνάμωσιν τοῦ σώματος καὶ καταπραῦνον τὴν ψυχὴν. Μανθάνει κανεὶς νὰ μὴ παραπονεῖται πλέον διὰ τὸν ἄνεμον, διὰ τὴν βροχὴν, διὰ τὸ ψυχρὸν, διὰ παντὸς εἶδους κακοπάθειαν, ἀλλὰ ἀπ' ἐναντίας νὰ τοῦ ἀρέσουν. Ἐπίσης, ζῶν κανεὶς ἐντὸς μιᾶς ἀτμοσφαιρας εἰλικρινοῦς συναδελφότητος, συγχρόνως δὲ καὶ καλῶς ἐννοουμένης αὐστηροῦς πειθαρχίας, ἐννοεῖ ἐν τέλει ὅτι δὲν εἶναι μόνος, ὅτι ἐκεῖ εἶναι καὶ ἄλλοι, οἱ συναδελφοὶ του, τινὲς τῶν ὁποίων εἶναι ἱκανότεροι, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλει νὰ ὑπακούῃ, καὶ ἄλλοι εἶναι ἀδυνατώτεροι αὐτοῦ, καὶ πρέπει νὰ τοὺς βοηθῇ.

Καὶ βοηθῆι αὐτοὺς καὶ ὑπακούει εἰς ἐκείνους, ἀπλῶς διότι τὸ λέγει ὁ «Νόμος». Εἰπέτε μου, δὲν εἶναι αὐτὸ ἀκριβῶς μιὰ πολὺ καθαρὰ εἰκὼν, τοῦ πῶς ὀφείλει νὰ εἶναι ἡ ζωὴ μας; Ἀπὸ τὴν φύσιν θ' ἀντλήσουν τὰς φυσικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις ἀναγκαίως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀτομικότητός των: ὅτι δύνανται νὰ εὐρουν ἐπίσης εἰς αὐτὴν τὴν εἰλικρινῆ συναδελφότητα, εἰς αὐτὴν τὴν ἀπὸ κοινῶς ζωὴν, τὴν χάραν τὴν ὁποίαν προξενεῖ μίᾳ ἀλληλεγγύῃ, ἀλληλεγγύῃ ἣ ὁποία δὲν ἐπεβλήθη ἀπὸ κανένα, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν ἀγαποῦν.

Τὸ κοινὸν δὲν ἐννοεῖ ἀκόμη τὸν προσκοπισμὸν ὅσον τοῦ ἀξίζει, καὶ τοῦτο δὲν εἶνε βεβαίως πρὸς ἔπαιλόν του.

Βλέπει εἰς αὐτόν, ἢ νομίζει ὅτι βλέπει, ἀκόμη μίαν ὁργάνωσιν ἡμιμιλιταριστικὴν καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον δυσπιστεῖ. Οὐδὲν τούτου ἀπατηλότερον. Οἱ γονεῖς ἄς βεβαιωθοῦν περὶ τούτου. Καὶ ἄς σπεύσουν νὰ ἐννοήσουν, ὡς ἔχουν καθῆκον καὶ ὑποχρέωσιν, ὅτι ἐνθαρῦνοντες τὰ παιδιὰ των νὰ γίνουν πρόσκοποι, θὰ τοὺς στείλουν εἰς ἓνα σχολεῖον ὅπου θὰ ἀποκτήσουν ὄχι μόνον συνήθη δύνωσιν ἀπλῶς, ἀλλὰ «ἠθικὴν δύναμιν» καὶ χαρακτήρα, πράγματα τὰ ὅποια εἶναι ἀνυπολογίστως πολυτιμότερα.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ «Βήματος τῆς Γενεύης»

Κωνστ. Χ. Κ. Μπρισιμιτζάκης

Πρόσκοπος 7ης Ο. Ἀθηνῶν

Φοιτητῆς Νομικῆς

Διὰ τὰ ὀφθαλμολογικὰ νοσήματα

Συνιστῶμεν τὴν τελειοτέραν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ὑψηλοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μέλους τῆς Γαλλικῆς Ὀφθαλμολογικῆς Ἐταιρείας. Διευθυντοῦ Ὀφθαλμολογικῶν Κλινικῶν. Ὀφθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων.

Θεραπεύονται: Καταρράκτης ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς. Τραχώματα, τριχίασις, ἀλλοιθωρία κλπ., διὰ τῶν ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν καὶ πάντα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα.

27 Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι

ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΚΡΗΤΗΣ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

20 'Ιουλίου 1926

'Εκδρομή στα σύνορα: 'Απαφασίστηκε νὰ γίνῃ ἐκδρομή στα Ἑλληνο Σερβικά σύνορα. Τὸ πρῶτὸ τῆς 20ης 'Ιουλίου συγκεντρωνόμεσθε.

Τὴν 8η ἀκριβῶς κινούμε ὑπὸ τοὺς ἦχους τῶν σαλπγγων. Ἀκολουθοῦμε τὴν ὁδὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς τετάρτου φθάνουμε στὴν νεότεριστο ἐκκλησία.

'Εκεῖ μᾶς ἐπερίμενον καμμιά δεκαπενταριά ἱππεῖς μὲ τὸν ὑπολοχαγὸ τους ἐπὶ κεφαλῆς κ. Οἰκονόμου.

Τοὺς χαιρετοῦμε καὶ κινούμε μαζὶ τους.

Τὰ ἄλογα ζωηρὰ καὶ καμαρωτά, βαδίζουν σιγὰ· σιγὰ ἐμπρὸς ἀπὸ τὶς ομάδες. Περνοῦμε μέσα ἀπὸ δύο κοιλάδες ἀπὸ ἕνα καλοστρωμένο δημόσιο δρόμο πρὸς τὸν ἕκαμαν οἱ Γάλλοι κατὰ τὰ 1917. Ἀντίκρου στὴ κορυφῇ τοῦ ὑψηλοῦ βουνοῦ ξεπροβάλλει δειλὰ δειλὰ τὸ καλοκτισμένο μοναστηράκι τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ. Μᾶς ἀκολουθοῦν καὶ δύο φωτογράφοι. Βαδίσασμεν ἔτσι ἀρκετὴν ὥραν καὶ ἔπειτα ξαπλωθήκαμε στὰ δροσερὰ χορτάρια διὰ νὰ ξεκουρασθοῦμε λιγάκι. Ἐνα ποταμάκι κυλοῦσε τὰ θολὰ του νερὰ πρὸς τὸν κατήφορον. Ἀντίκρου μᾶς φαίνονταν θαυμάσια τὰ ὑψηλὰ βουνὰ τῆς Φλωρίνης.

Διαπεραστικὸ καὶ δυνατὸ σφύριγμα μᾶς ἔκαμε ὄλους νὰ διακόψουμε τὴν ἀνάπαυση καὶ νὰ ἀκολουθήσουμε τὸ στενὸ ἀνηφορικὸ δρομάκι.

'Ο δρόμος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε πάντα ὁ ἴδιος. Στὰ κατηφορικὰ ὀλοπράσινα λειβάδια βόσκουν ἀμέριμνα ὀλόκληρα κοπάδια γιδοπροβάτων. Τὰ ἀφίνουμεν ὅλα πίσω μᾶς καὶ ἐξακολουθοῦμε τὴν πορείαν.

'Ο ἥλιος ἄρχισε νὰ καίῃ στὰ γερά: 'Ο ἴδρωτας ἄρχισε νὰ στάζει ἀπ' τὰ πηγούνια καὶ μύτες.

Μὰ ἕνας στίχος ἑνὸς παλαιοῦ προσκοπικοῦ τραγουδιοῦ:

- «Στὰ βουνὰ θὰ τρέχω καὶ στὰ δάση ἀψηφῶντας ἥλιο, χιόνια καὶ βροχὴ...»—μᾶς κάμει νὰ τὰ ὑποφέρουμε ὅλα. Στὴ κορυφῇ τοῦ βουνοῦ. Ἐκεῖ ὁ ἀέρας ἦτο δροσερὸς καὶ πολὺ εὐχάριστος. Ἀντίκρου μᾶς καὶ στὸ βάθος τῆς χαράδρας βρίσκεται τὸ χωριὸ Μπουφι.

Καθήσαμεν ἀρκετὰ ἐκεῖ ἐπάνω στὸ ὕψωμα τοῦ μεγάλου βουνοῦ, ἔπειτα κατεβήκαμε τρεχάτοι πρὸς τὸν ζῶηρον καὶ χαρούμενοι τὸ κατηφορικὸ μονοπάτι. Πλησιάσαμε στὸ χωριὸ. Ἐξω ἀπ' τὸ χωριὸ στὸ παρεκκλησί τῆς Ἁγίας Τριάδος μᾶς περιμένει μὲ ἀγωνία ὄλο τὸ ἐκλεκτὸ κοινὸ τοῦ χωριοῦ ποῦ εἶναι ντυμένοι στὰ γιορτικὰ τους.

Μπαίνουμε μέσῃ μὲ βῆμα ζωηρὸ καὶ ὄχι ψεύτικο.

Μόλις πλησιάσαμε στὸ ὕψωμα ταῦ παρεκκλησίου ἀπειράριθμα χειροκροτήματα ἐπλήρωσαν τὴν ἀτμόσφαιραν. Διακρίνουμε τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος Μπουφιῦ κ. Φίλιππον Γιανγκουλίδην, τὸν ἐφημέριον σεβασμιώτατον Παπῆ Ἡλίαν.

—«Καλῶς ὦρίσατε! Καλῶς ὦρίσατε παιδιὰ!...»

—Ζήτησαν οἱ Ἕλληνες Πρόσκοποι!...».

Τοὺς χαιρετοῦν ὄλους προσκοπικῶς οἱ κ. κ. Ἀρχηγοί, καὶ ἡ πορεία ἐξακολουθεῖ. Οἱ χωριῶται ποῦ μᾶς ἀκολουθοῦσαν μιλῶντας μὲ ζωηρὰ κινήματα μᾶς ἐ-

φθασαν καὶ μᾶς περιεκύκλωσαν σὰν νὰ εἴμασταν αἰχμάλωτοί τους.

'Η παράταξις ἔγεινε στὴ πλατεία τοῦ χωριοῦ. Λί πύλαι τοῦ σχολείου ἀνοίγουν διὰ νὰ φιλοξενήσουν διὰ πρῶτην ἴσως φορὰν καθ' ἑαυτοῦ Πρόσκοπους Κρητῆς καὶ Μακεδόνας. Ἀναβαίνουμε καθ' ομάδας ἐπάνω στὴ φαρδύα σάλα, ὅπου στρώνουμε τὶς κοιβέρτες μᾶς ἀφοῦ πρῶτα—πρῶτα ἀποθέσαμε τὰ πράγματά μᾶς καὶ ξαπλωνόμεσθε γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦμε.

Σὲ λίγο ὁ πρωτόγερος τοῦ χωριοῦ ἔρχεται γελαστὸς μὲ ἕνα δίσκο τὰ χέρια του λουκούμια καὶ κερνᾷ τὰ παιδιὰ κατὰ σειράν.

Σηκωθήκαμε διὰ νὰ φᾶμε. Εἴμαστε ἐφοδιασμένοι ἀπὸ τὴν Φλώρινα μὲ ψωμιά, τυρὶ καὶ σαρδέλλες. Μετὰ τὸ φαγὶ ἀνεβήκαμε καὶ πάλιν στοὺς κοιτῶνας διὰ νὰ κοιμηθοῦμε.

Σηκωθήκαμε τὸ δειλινὸ ὕστερα ἀπὸ βαθύ, ἀναπαιτικὸ ὕπνο τεσσάρων σχεδὸν ὥρων καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόμαστε στὲς καστανιές σὲ ἕνα κατάφυτο ἀπὸ δένδρα μέρος ποῦ ἀπέχει μόλις δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπ' τὸ χωριὸ.

'Εκεῖ, πάνω ἀπ' τὰ φυλλώματα τῶν καστανιῶν βγαίνουμε φωτογραφία. Ἀργότερα ἐπισκεφθήκαμε τὴν ἐκκλησία. Ἐκεῖ κοντὰ σὲ ἕνα ὕψωμα εἶνε καὶ τὰ νεκροταφεῖα. Καθήσαμε στὰ δροσερὰ χορτάρια τοῦ περιβόλου διὰ νὰ ἀναπνεύσουμε τὸν ὀλόδροσον ἀέρα μαγευτικῆς βραδυᾶς. (Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ μᾶς ἐξηγᾷ ζωηρὰ καὶ τὴν μεγάλην ἱστορίαν τῶν συνόρων

Τὸν ἀκοῦμε ὄλοι γενικῶς μὲ ἀνοικτὸ στόμα νὰ λέγῃ:

'Εκεῖ ἀντίκρου παιδιὰ, ἐκεῖ ἀκριβῶς στὸ ὕψωμα ποῦ μόλις διακρίνεται ἀπ' ἐδῶ, εἶνε τὸ ἱστορικώτατο Καϊμακτσίλαρ!... Ἐκεῖ ἔγιναν μεγάλες μάχες ὅπου χύθηκεν ἀφθονο αἷμα ποῦ μὲ τὸ ζωηρὸ κοκκινωπὸ κτυπητό του χρώμα ἔβαψε τὴ σκληρῇ γῆ. Ἐχουν κτίσει μιὰ ἐκκλησιὰ ὄχι ἀπὸ σανίδια, ἀλλὰ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ πολεμικὰ εἶδη, δηλαδὴ ἀπὸ ὀβίδες, κάννες ντουφεκιῶν καὶ κανονιῶν, ξίφη, χειροβομβίδες καὶ τὰ τοιαῦτα. Καλὸν θὰ ἦτο νὰ κάμναμε ὡς ἐκεῖ καμμιά ἐκδρομὴ διὰ νὰ τὰ ἰδῆτε ὅλα καλλίτερα...

'Υστερη ἀπ' τὴ σύντομη διήγησι τοῦ ἀξιωματικοῦ ἄρχισαν τὰ τραγούδια, ἀστεῖα καὶ τῶν δύο ομάδων.

'Ενας μεγάλος χορὸς στήθηκε στὸ μέσο τοῦ χωριοῦ, ποῦ ἀποτελοῦνταν ἀπὸ χωριῶτες καὶ Πρόσκοπους. Τὸ βράδυ στὶς 9παρετέθη δεῖπνον ὑπὸ τῆς Κοινότητος Μπουφιῦ στὸ μεγαλύτερο καφενεῖο τοῦ χωριοῦ. Τὸ κρέας τὸ καλοψημμένο τὸ κοκκινιστό, καὶ νόστιμο, τὸ κρασί τὸ γλυκὸ, ἀφθονὸ καὶ κατακόκκινο. Ἰκανοποιήσαν ἀρκετὰ καλὰ τὰ στομάχια ἑνὸς ἐκάστου χωριστά.

'Ὅλοι οἱ κ. κ. Ἀρχηγοὶ ἔβγαλαν ἀπὸ ἕνα λόγο καὶ ὄλοι τους κατέληξαν εἰς τὸ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν κ. Πρόεδρον, καὶ ὀλόκληρον τὴν Κοινότητα διὰ τὰ αἰσθημάτων τῶν κατοίκων καὶ διὰ τὴν ὑποδοχὴν καὶ περιποίησιν. Καὶ ὁ κ. Πρόεδρος εὐχαρίστησεν δι' ὀλίγων τοὺς κ. κ. Ἀρχηγοὺς καὶ ὄλους τοὺς Πρόσκοπους ποῦ εἶχαν τὴν καλοσύνην νὰ τιμήσουν τὴν ἱστορικὴν κοινότητα.

Τὰ τραγούδια, τὰ καλλίφωνα, οἱ ἀστεῖσμοι καὶ εὐθυμολογίαις ἀντηχοῦσαν στὸν περιορισμένον χώρον τοῦ καφενεῖου. Καὶ τὸ γλέντι ἐξακολουθοῦσεν ἀκόμη μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ἄν καὶ πρὸ πολλοῦ εἶχαν περᾶσει τὰ μεσάνυκτα...

Φλώρινα.

Λ. Παπαδόπουλος.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΑΘΗΜΑ ΜΑΓΕΙΡΟΥ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥ

Ἡ νεοσύστατη ἐμὰς μιᾶς κωμοπόλεως τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὸ παρελθόν θέρος ἔκαμε διήμερον ἐκδρομὴν εἰς χωρίον κατὰφυτον, ἀπέχον 4 περίπου ὥρας. Κάποιος παρθερίζων ἐκεῖ κύριος, γνωστός εἰς

τὴν ἐμάδα, ἀνέλαβε νὰ περιποιηθῆ αὐτὴν καὶ εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ παρχωρήσῃ ἕτι τῆς ἐχρειάζετο διὰ τὴν

παρασκευὴν τοῦ συσσιτίου. Προσεφέρθη νὰ παραχωρήσῃ καὶ τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὸ νησιήσιμον φαγητὸν λάδι, διότι ἐγνώριζεν ἕτι τὸ εἶδος αὐτὸ ποῦ ἐπωλεῖτο εἰς τὸ χωριό, κάθε ἄλλο ἦτο παρὰ λάδι. Ἀκόμη ὁ φιλόξενος κύριος παρεχώρησε καὶ τὸ μαγειρεῖον τῆς οἰκίας τῆς πεθερᾶς του καὶ ἐπειδὴ εἶχε ἑλθὴν τὴν καλὴν θέλησιν νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἐμάδα, ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν τῆς καὶ αὐτὴν τὴν .. πέθερά του, ὅχι βέβαια διὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἐλίγον ἀπ' αὐτὴν. Ἔως ἐδῶ τὰ πράγματα ἐπήγαιναν καλὰ.

Ὅταν ἔμως ὁ μάγειρος μετὰ τῶν δύο βοηθῶν του κατέλαβον ὡς ἐξ ἐφόδου τὸ μαγειρεῖον καὶ ἤρχισαν νὰ ζητοῦν δοχεῖον διὰ νὰ θράσουν τὸ συσσίτιον, ξύλα κρεμμύδια, λάδι, ἀλάτι, πιπέρι, ἢ κυρὰ πεθερὰ ἄρχισε νὰ δυσφορῆ. Ἰδίως εἶδειξε ἄλλην τῆς τὴν φειδώ, ὅταν εἶδιδε τὸ λάδι. Τὸ χέρι τῆς ἔτρεμε ὅχι ἀπὸ γεράματα, ἀλλ' ἀπὸ τσιγκουνιά, ἔταν μόνη τῆς ἄφηγε νὰ πέφτῃ-λίγο, σχεδὸν κατὰ σταγόνας, τὸ λάδι τοῦ συσσιτίου. Ὁ μάγειρος τὴν παρεκάλεσε νὰ αὐξήσῃ τὴν δόσιν, ἀλλ' ἡ οἰκονόμος γραικὰ προσποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε· ἡ θέσις τοῦ μαγείρου δὲν ἦτο εὐχάριστος· ἐσυλλογιζέτο τὰς ἐπιτιμήσεις τῶν συναδέλφων του, διότι ἐγνώριζεν ἕτι τὸ συσσίτιον δὲν θὰ τοῦς ἤρεσκε, ἐπειδὴ τοῦτο δὲν εἶχε τὴν ἀπαιτουμένην ποσότητα λαδίου. Προσέτι ἐσκέπτετο ἕτι ἦτο ἐπόμενον νὰ χάσῃ καὶ τὸ δῆλωμα τοῦ μαγείρου κατὰ τὰς προσεχέεις ἐξετάσεις. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εὑρεθῆ μία λύσις. Ἐνόμιζεν ἕτι ἡ θέσις τοῦ φιλοξενούντος κυρίου τοῦτου, νὰ περιποιηθῆ, δηλαδὴ ἔσον ἡμποροῦσε περισσότερο τοὺς προσκόπους, ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῆ ἐπιωδῆποτε. Ἀνέλαθε ἐπομένως νὰ φέρῃ αὐτὸς εἰς πέρας, ἕτι ἠγοεῖτο ἡ τσιγγάνη πεθερά. Ἡ παρουσία τῆς ἔμως τὸν ἠμπόδιζε. Μὲ πολλὴν ἀνυπομονησίαν λοιπὸν ἐπερίμενε πότε θὰ τὸν ἄφηγε μόνον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του. Τέλος ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετῶν ὥραν ὁ κέρβερος τοῦ μαγείρου καὶ τοῦ .. λαδικοῦ ἀπεφάσισε νὰ ἀπομικρυνθῆ. Ὁ Μάγειρος ἐνόμισεν ἕτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ οὔτε στιγμή καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἐφιλοξενεῖτο τὸ πολυτιμὸν ὑγρόν! Ἐκεῖ ἦσαν τοποθετημένοι δύο φιάλαι τοῦ αὐτοῦ μεγέθους καὶ ὁ νεαρὸς κλέπτῃς ἐν τῇ μεγάλῃ τῷ τῷ ἤρπασε τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ποῖα τὸν ἐνδιέφερε.

Βιαστικὸς ἔσπευσε νὰ ἐκκενώσῃ τὸ πλεῖστον τοῦ περιεχομένου τῆς εἰς τὸ ἀτυχὲς συσσίτιον. Ἡ ἐκπληγὴς τοῦ ἔμως ἦτο μεγάλη, ὅταν εἶδεν ὅτι τὸ κλοπιμαῖον εἶδος, μὲ τὸ ἔποισον ἠθελήσῃ νὰ ἀρτύσῃ τὸ συσσίτιον, δὲν ἦτο ἐλληνικῆς προελεύσεως, ἀλλὰ προῖον

κύριος εἶδε ποίας ρουμανικῆς πηγῆς. Οἱ βοηθοὶ τοῦ ἤρχισαν νὰ τὸν ἐπιπλήττουσαν δριμύτατα, διότι διὰ τοῦ πετρελαίου εἶχε καταστήσει τελείως ἀχρηστον τὸ συσσίτιον.

Ὁ μάγειρος συναισθανθεὶς τὸ σφάλμα ποῦ ἔκαμε ἐγκατέλειψε συνετριμμένος καὶ μαγειρεῖον καὶ συσσίτιον καὶ βοηθεὺς καὶ .. πενθεράν, ἤτις ἐν τῷ μεταξῷ εἶχε κάμει πάλιν τὴν ἐμφανισί, τῆς καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ οὐκ ὀλίγα τοῦ ἀτυχοῦς μαγείρου.

Ὅταν οἱ πρόσκοποι ἔμαθον, τί συνέβη, κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐθύμωσε, τοὺνκντίον ἔλοι ἐξέσπασαν εἰς ἀκράτητα γέλοια καὶ μεγάλην εὐθυμία ἐπεκράτησεν ἔκτοτε εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν. Ὁ ἐξαφνισθεὶς μέχρι τῆς ἐσπέρας μάγειρος ἀντικειτετάθη ἀμέσως καὶ σύντομα παρασκευάσθη νέον συσσίτιον. Εἰς τὴν παρασκευὴν τοῦτου δὲν ἔλαβε πλέον μέρος οὔτε ἡ κ. πενθερὰ οὔτε ἡ μοιτίλια τῆς, διότι ὁ νέος μάγειρος ἐπρομηθεύθη ἀπὸ τὸν μπικάλῃ ἕτι τοῦ ἐχρειάζετο.

Ἡ πεινασμένη ὁμάς ἔφαγε μὲ πολλὴν ὄρεξιν τὸ νέον συσσίτιον ποῦ παρεσκευάσθημὲ τόσα γέλοια καὶ σχόλια.

Ἡ πεθερὰ θὰ καταράτῃ ἀκόμη τὸν ἀπρόσεκτον καὶ σπάταλον μάγειρον, ποῦ τῆς κατηνάλωσε τόσον πετρελαῖον, ἀλλὰ καὶ στὸν γαμβρὸν τῆς δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔκαμε τὰς δεούσας συστάσεις νὰ μὴ εἶναι ἄλλοτε τόσον φιλόξενός.

Καλάδρυτα 1926

ΣΤΥΓΙΟΣ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ τραγικὸ δρᾶμα τ' Αἰδινίου.

— Μητέρα τῆς λέω, ποῦ εἶχες τὰ προσκοπικά

μου ρουχα; — Στὸ ντουλάπι μοῦ λείπει ὡχὼ καὶ τοῦ μπαμπὰ σου.

— Καλὰ. Πῆρα τὰ ρουχα καὶ τὰ φόρεσα, ἔπειτα πῆρα καὶ τὴ γαλανόλευκη γκραβάτα. Τὴν ἐβόλα μιὰ φορά, ἀλλὰ ἦταν στραβά. Τὴν ἔλυσα. Τὴν ξανάδεσα ἀλλὰ πάλι δὲν πέτυχε. Ἐπὶ τέλους πιά ἀφοῦ τὴν ἔλυσα καὶ τὴν ξανάδεσα ἦταν ἐν τάξει. Μόλις ἄρχισα νὰ ἐτοιμάζω καὶ τὸ γυλιό μου ξαφνικὰ ἀκούσα χτύπους στὴν δεξίπορτα. Τρέχω καὶ τὴν ἀνοίγω. Βλέπω ἕνα ζητιάνο ποῦ χτυποῦσε τὴν πόρτα νὰ πέφτῃ λιποθυμισμένος. Τὸν σήκωσα στὰ χέρια μου καὶ περπατήρησα ἕτι τὰ πόδια του ἦταν κομμένα λίγο πῶ κατὼ ἀπ' τὰ γόνατα, φώναξα τῆς ἀδερφῆς μου κι' ἔφερε λίγο νερὸ κι' ἀφοῦ τὸν ἐπλυνά σηκώθηκε. Τὸν πῆρα στὴν ἀυλὴ κι' ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ζέστη καθίσαιμα στὴ ψάθρα, κατ' ἀπ' τὴν κληματαριὰ μας, πῶχει ἀτρύπητο ἴσκιον. Στὸ πρόσωπο τοῦ ζητιάνου, ζωγραφίζόταν κάποια ἀνησυχία ποῦ τὸν τράζεε δεθεῖα καὶ φαινότανε νὰ κέπτε σε σκέψεις. Τὰ ρουχα του ἦταν κουρελιάρικα καὶ εἶχαν ἐπὶ πάρα πολλὰς μπαλωσιές. Τὸ παντελόνι του σβαρνιζόταν κατὼ στὸ χῶμα γιὰ τὴν τὰ πόδια

του καθώς ήτανε κομμένα τὸ παντελόνι περίσσευε κι' ἔπεφτε στὴ γῆ. Στὶς μασχάλ'ς του ἀπὸ κάτω εἶχε δυὸ ραβδιά πού στηριζότανε γιὰ νὰ μὴν πέφτει.

Κάθισε στὴν ψάθρα, ἔβγαλε τὸ μαντήλι του γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὸν ἰδρώτα του.

— Ἰσχυρὰ τὸν ρώτησα τι εἶχε πάθει.

— Παιδί μου! (τὸν πιάσαν οἱ λυγμοί)

— Τι ἔχεις γέρω; τι ἔπαθες;

— Ἐγὼ παιδί μου εἶμ' ἀπ' τ' Ἀἶδι (καὶ ξεκο-
λυθοῦσε νὰ κλαίει. δὲν μποροῦσε νὰ θαστιχτεῖ).

Εἶχα κι' ἐγὼ ἓνα παιδί σὰν καὶ σένα πρόσκοπο, τὸν Νέμα, κι' ἔταν ξανάρθαν στὴν πισθοχώρησι οἱ Τούρκοι ἢ ἐμάδα τους ἀντιστάθηκε ὡσπου τοὺς ἐπίασαν ἄλλους σκλάβους καὶ τοὺς ἔβαλε στὶς φυλακὲς τ' Ἀἶδινιού. Τὴν ἄλλη μέρα οἱ πατέρες τῶν παιδιῶν πήγαμε στὶς φυλακὲς καὶ ζητούσαμε ἀπ' τὸ διοικη-
τὴ τὰ παιδιὰ μας. Ἐκεῖ πού καθόμασταν ὁ γυιὸς μου ζήτησε ἀπ' τὸν φύλακα τῆς φυλακῆς λίγο νερό, γιὰ τὸ νερὸ τῆς φυλακῆς ἦταν ἀκάθαρτο. Τότε ὁ φύλακας τοῦ ἔδωσε μιὰ κλωτσιά. Ὅταν βγήκε ὄσω ὁ φύλακας δὲν κρατήθηκε καὶ τοῦ χτύπησε μιὰ στὰ μούτρα, τότε ἐκεῖνος βγάζει τὸ μαχαίρι του καὶ μου κόβει τὰ παδάρια κι' ἀπὸ τότε, παιδί μου τυραννιούμαι ἀπὸ πόλι σὲ πόλι καὶ ζητῶ λίγο ψωμάκι γιὰ νὰ ζήσω.

— Ἐπειτα παπποῦ, πού τοὺς πήγαν;

— Δὲν ξέρω, παιδί μου. Ἐμᾶς τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε διαταγὴ νὰ μᾶς πᾶνε στὴ Σμύρνη.

Ἐγὼ ὅλη τὴ νύχτα ἀπὸ τὸν πόνο δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ ἔπρεπε καὶ ἐγὼ νὰ πάω στὴ Σμύρνη γιὰ τὴν ἄλλοιῶς θὰ μέσφαζαν σὰν ἀρνί.

Ἐημέρωσε κι' ἡ ἄλλη μέρα, καὶ δυὸ ραβδιά πού ἀπὸ θραδὺς εἶχα βρῆ περπατοῦσα. Στὸ δρόμο ἐπειδὴ πήγαίνα πάντα τελευταῖος ὁ Τούρκος ἀρχηγὸς μὲ φοβέριζε ὅτι θὰ με σφάζει.

Ἐνας ἀπὸ τὰς στρατιώτας του μὲ λυπήθηκε κι' μῆβαλε στὸ μουλάρι του, σὲ κείνο χρωστῶ, παιδί μου τὴ ζωὴ μου. Ὅταν φτάσαμε στὴ Σμύρνη τοὺς ἄλλους τοὺς κακομεταχειριζότανε, ἐμένα ὅμως μὲ περιποιώ-
τανε πολὺ αὐτὸς ὁ Τούρκος ὁ στρατιώτης.

— Βλέπεις, βρίσκονται ἀκόμα καὶ τέτοιοι Τούρκοι...

— Ναι, παιδί μου, βρίσκονται! Ἐπειτα ἔταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ μᾶς στείλουν στὴν Ἑλλάδα, ἐκεῖνος φρόντισε καὶ μῆδωλε πρώτο στὸ πλοιο. Τὸ πλοιο μᾶς ἔβγαλε στὴν Πειραιᾶ κι' ἀπὸ κεῖ πήγαμε στὴν Ἀθήνα. Καθήσαμε ἀρκετὲς μέρες ὅπου ἄλλη δουλειὰ δὲν μποροῦσα νὰ κάνω παρὰ ζητιάνευα. Ἐπειτα ἀπὸ κεῖ ἀρχισα τὴν περιοδεία μου καὶ βλέπεις ἔφτασα ὡς ἐδῶ.

— Ἄλλους ἀπ' τὸ γυιό σου δὲν εἶχες;

— Ὅχι, παιδί μου. Ἡ γυναίκα μου μ' ἔφισε δυὸ χρόνια πρὶν φύγομε ἀπ' τ' Ἀἶδι.

Ὁ γέρος κάθησε, κι' ἀφοῦ ἔφαγε τὴ σοῦπα πού τοῦδωκα καὶ πήρε κάτι ρούχα τοῦ πατέρα μου ἔφυγε. Στὶς δυὸ ἔφυγα κι' ἐγὼ γιὰ τὴ συγκέντρωσι.

Ἀπὸ τότε ὁ γέρος οὔτε φάνηκε οὔτε ἀκούστηκε.

Σουφλι 2 τοῦ Ὀχτώβρη 1926.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΛΠΑΚΑΣ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΟΜΑΔΟΣ ΜΠΡΑΧΑΜΙΟΥ

Σήμερον ἐξαρειτικῶς ἀπ' ὅλες τὶς ἡμέρες ἐξύπνησα πολὺ πρωτὶ μὰ κατὰ τὰς 3 ἢ ὥρα ἦταν ἡ ἡμέρα πού θὰ ἐγίνετο ἡ πρώτη ἐκδρομὴ τῆς ἐμάδος μας εἰς τὸν Ἄϊ Γιάννη τὸν Καρρέα. Ἀφοῦ εἰσιμάστηκα ὡς ὑπαρχηγὸς τῆς ἐμάδος δὲν ἔπρεπε νὰ πάω μόνον ὅτι μοῦ ἔχρε ἀζετο ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ σκεφθῶ πῶς θὰ πᾶμε, ἀπὸ πού θὰ πᾶμε, μὰ σὲ λίγο ἤλθε καὶ ὁ κ. Ἀρχηγὸς στὸ ἀρχηγεῖο καὶ ἀρχίσαμε νὰ ἀραδιάζουμε ἰδέας γιὰ τὴν ἐκδρομὴ τέλος εὐρήκαμε τὸν κατάλληλον δρόμο νὰ πᾶμε διὰ νὰ συναντήσουμε περισσύτερα περιεργὰ πράγματα. Ἀκούμε ἔξω φωνές, ἀσφαλῶς λέμε θὰ εἶναι οἱ πρόσκοποι αὐτὰ τὰ ξεκούραστα παιδιὰ καὶ πράγματι αὐτὰ ἦταν. Κατεβήκαμε καὶ ἐμεῖς κάτω καὶ ἐκκλημερίσαμε τὰ παιδιὰ. Εἶμασθε ἐτοιμοί; λέει ὁ ἀρχηγός. Μάλιστα εἶπαν τὰ παιδιὰ, εἴμεθα ἐτοιμοί καὶ γεμάτοι δρεξη. Ἡ ὥρα ἦτο πλέον 4 1/4. Φορτώσαμε ὅτι βχριά πράγματα εἰς τὴν ὄχη, καὶ ἀνακηρήσαμε μὲ ἓνα ὄρατιο τραγουδάκι πού ἄρχισε ἡ ἐνωμοτία τοῦ Μπαχλατζῆ. Τώρα βγαίνουμε ἀπὸ τὸ Μπραχάμι καὶ φθάνουμε εἰς τὴν Ἡλιούπολι λίγο πρὶν πέρα διακρίναμε μιὰ στάμνα μὰ κόκκινο νερό. Μὰ τι κόκκινο νερὸ ἔχουν στὴν Ἡλιούπολη; Ὅχι. Τὸ νερὸ τὸ ἔκανε σὰν κόκκινο τὸ θασίλευμα τοῦ φεγγαριοῦ, πού ἔριχνε τὶς ἀχτίνες του ἐπάνω εἰς τὸ θουνὸ καὶ ἐφαίνοντο ὅλα κόκκινα.

Ἐπειτα ἀνεβήκαμε ψηλά. Ἀπὸ κειπάνω διακρίνωμαι καλὰ τὴν Ἀθήνα, τὸν Πειραιᾶ τὸν Ναύσταθμο μὲ τὰ πλεῖα, βλέπαμε καὶ τὸ ὄρατιο Μπραχάμι πού ἐμοιαζε σὰν μιὰ οὐρὰ τῆς Ἀθήνας. Συναντήσαμε ἓνα μικρὸ ποταμάκι, τὸ ἔπειτον πηδήσαμε μὲ τοὺς κοντοὺς διότι ἔτσι μᾶς εἶπε ὁ ἀρχηγός καὶ ἤλθαμε εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

Φθάσαμε ἔπειτα στὸν Ἄϊ Γιάννη τὸν Καρρέα. Ἡ ὥρα ἦτο 6 1/2. Νὰ καὶ χτυπᾶει ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας γιὰ τὴν λειτουργία, ἡ Πρῶτη μας δουλιὰ ἦταν νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία, ὡς θαλαμοφύλαξ ἐμεινεν ὁ Καλητέρης μέχρι τῆς δεξολογίας ἀπὸ τὴν δεξολογίαν μέχρι τὸ τέλος ἐμεινεν ὁ Παυλῆς. Ἄμα ἐτελείωσε ἡ λειτουργία ὁ Τρακάδας μας ἔψησε καφφέ.

Κάνουμε καὶ λίγη θεωρία, διὰ τίνα λόγον ἐκάνουμε αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴ, καὶ σε τί θὰ μᾶς ὀφελοῦσε ἔταν ἐτελείωσε φάγαμε μὲ μεγάλη δρεξη καὶ ἀρχίσαμε ἓνα καλαματιανὸ χερὸ ὁ ἐπειτος διήρκεσε περὶ-
που μίαν ὥρα. Δὲν εἴμεθα μόνον σὲ αὐτὸ τὸ θουνὸ. Εἶταν καὶ ἄλλοι πολλοί, ἐμειναν οἰκογένειαι αἱ ὅσαι παραθέρριζαν, ἐκδρομεῖς καὶ ἄλλος διάφορος κόσμος. Τὸ ἀπόγευμα εἶπαμε στὰ παιδιὰ μιὰ Ἱστορία γιὰ τὰ δένδρα, τὰ φέραμε στὸ φιλότιμο καὶ ἐπήγαμε καὶ ἐβγάλαμε κάμπιες ἀπὸ τὰ πεῦκα, καὶ μάλιστα κάναμε ἓνα διαγωνισμό ποιὸς θὰ βγάλῃ τις πεῖδὸς πολὲς καὶ ἔτσι τὰ παιδιὰ ἔβγαλαν ἀρκετὲς. Ἐχι μόνον τὰ παιδιὰ ἀλλὰ καὶ Ἀρχηγοί. Ἡ ὥρα ἦτο 6 Μ. Μ. καὶ μπήκαν τὰ παιδιὰ κατὰ ἐνωμοτίας καὶ κατεδαίναμε. Οἱ πρόσκοποι πού εἶχαν τὰ ζῶα τὰ ἐκαβάλησαν, καὶ ἐπήγγεναν ἐμπρός. Φθάσαμε καὶ σ' τὴν Ἡλιούπολι, καὶ ἀπὸ τὴν Ἡλιούπολι ἤλθαμε εἰς τὸ Μπραχάμι, κάναμε μιὰ μικρὰ παρέλασιν καὶ μετὰ εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον ἀπὸ ἐκεῖ πού ἐφύγαμε στὰς 3 τὴν νύχτα.

Ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ σε τί μᾶς ὀφέλγησε; Μᾶς ὀφέ-
λησε σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. Διότι ἐσκληραγωγῆ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗ ΜΙΑΣ ΣΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Ἀλησμόνητη θὰ μοῦ μείνη ἡ στιγμή πού κατέβηκα ἀπὸ τὸ τραίνο στὸ σταθμὸ τῆς Θεσσαλονίκης.

Πατούσαμε τὸ ἱερὸ χῶμα τῆς Μακεδονίας πού ἀπὸ ἀφηγήσεις τοῦ πατέρα μου εἶχα μάθει πόσο ἀγῶνες καὶ πόσο αἷμα συγγενῶν μας καὶ γνωστῶν ἄλλων ἡρώων εἶχε χυθεῖ ἐκεῖ πέρα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν τῆς ἀπὸ τὴ σκλαβιά, πού αἰῶνας ὀλοκλήρους στέναζε. Ἀπὸ τὸ μυαλό μου πέρασε σὰν κινηματογραφικὴ ταινία ἕλλη ἡ ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου πού ἔμαθα πέρυσι στὸ σχολεῖό μου, καὶ ἡ ἐποχὴ ἐκεῖνη τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας μοῦ γέμισε σκέψεις τὸ κεφάλι.

Αἱ ὑποδοχαί, μουσικαὶ καὶ ἐκφωνηθέντες λόγοι τῶν ἐπισήμων καὶ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τοῦ κόσμου πρὸ ἡλθε νὰ μᾶς ὑποδεχθῆ, ἔλα αὐτὰ τόσο μὲ συνεκίνησαν ὥστε ἄθελα δίκρυα κύλισαν στὰ μάτια μου. Τὸ ἴδιο παρετήρησα ὅτι εἶχε συμβῆ καὶ στὸ Διοικητὴ μας ὅπως καὶ στὸν Ἀρχηγό μου.

Ἡ παράταξις μας τελειώσε μὲ τὴν σημερινὴν τῶν Ὁμάδων μας μπροστά. Ἡ μορφή ἀπέναντί μας ἐνὸς συμπατριώτη μας βραχοφόρου πού κρατοῦτε λεβέντικα τὴν σημαία τῆς Παγκρατίου ἀδελφότητος ἐν Μακεδονίᾳ μοῦ θύμισε τὴν ἱστορία πού ἄκουσα μιὰ μέρα ἀπὸ τὸν πατέρα μου τοῦ ἥρωος Νικολάου Γ. Νταφώτη.

Οὗτος εἶναι ἐκ τῶν γενναίων ἐκεῖνων ἀνδρῶν, οἵτινες ἔχυσαν τὸ αἷμα των ἐν Μακεδονίᾳ ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεώς τῆς. Βραχοφόρος καὶ ἐκείνος Κρήσις, λεθηντόκορμος, μὲ ἀέρα πολεμικὸν εἰς τὸ πρόσωπον ἐκφράζων ἀνδρεία καὶ τόλμην, μὲ ὀρθοκλμούς ἀπαστράπτοντας ἀπὸ εὐφυΐαν καὶ ἀποφασιστικότητα ἔγκατέλειπεν νεκρὰν σύζυγον καὶ τὴν γενέτειραν Κρήτην καὶ ἔτρεξεν ὡς πραγματικὸς πρόσκοπος μαζί μὲ ἄλλους ἀντάρτας εἰς τὴν δούλην τότε Μακεδονίαν ὅπως πολεμήσῃ διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν τῆς.

Μίαν ἡμέραν τοῦ Μαΐου τοῦ ἔτους 1905 πλησίον τῆς μονῆς τῆς Ἐγ. Ἀναστασίας ἐφρονεῦθη ὁ ἥρωος σύγος γενναίως μαχόμενος κατὰ τοῦ θαρδάρου ἐχθροῦ. Ἀλλὰ τὸ αἷμά του ὅπως καὶ τῶν ἄλλων πεσόντων ἡρώων τούτων ἐπότισε τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας τὸ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα χρόνια ὑψώθη μὲ μεγαλοπρέπειαν καὶ καλύπτει σήμερον ἐλευθέρως τὴν ἀδελφεὴν μας Μακεδόνα.

Ἴδου ὁ χεῖμαρος ἀναμνήσεων καὶ σκέψεων καὶ συγκινήσεων τοῦ μὲ κατέλαβε καθ' ὀλόκληρον τὴ διάρκειαν τῆς ὑποδοχῆς μας στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἐνα δυνατὸ «Προσοχὴ» τοῦ Διοικητοῦ μας μὲ ἐ-

θημεν, μάθαιμε τόσα πράγματα πού δὲν ξέραμε, ἐκάναμε μίαν καλὴν πράξιν, ἐπήραμε καθαρὸν ἔθρα, διασκεδάσαμε, καὶ ἐκοιμηθήκαμε μὲ μεγάλη ὄρεξη.

Μπραχάμι 25)9 1926.

Μιχαὴλ Δ. Γεωργίου

Ἰδρυτὴς Ὑπαρχηγὸς τῆς 25 ὀμάδος Μπραχαμίου

πανέφερε στὴν πραγματικότητα. Ἡ τελετὴ τῆς ὑποδοχῆς μας εἶχε τελειώσει καὶ ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσωμεν διὰ τὴν πόλιν. Διηυθύνθημεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς «Ἀγίας Σοφίας» ὅπου ἐγένετο δεξολογία. Ἐκεῖθεν παρηλάσαμεν διὰ τῶν κεντρικωτέρων ἐδῶν τῆς πόλεως καὶ κατελήξαμεν εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Ἀρείου, ὁπότεν μερίμνη καὶ δαπάναις τῆς Παγκρατίου ἀδελφότητος Μακεδονίας ἐπεβιβάσθημεν αὐτοκινήτων καὶ ὠδηγήθημεν εἰς τὴν ἑπαυλιν Ἀλατίνι ὅπου καὶ κατεσκηνώσαμεν.

Αἱ περιποιήσεις, φιλοφρονήσεις καὶ ἡ φιλοξενία τὰς ὁποίας μᾶς παρέσχον ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἡ κοινωνία καὶ εἰδικῶς οἱ πρόσκοποι Θεσσαλονίκης οὐδέποτε θὰ λησμονηθῶσι. Ἐξαιρετικῶς ἀναφέρω τὴν Παγαρήτιον ἀδελφότητα Μακεδονίας ἀποτελουμένην ἀπὸ τὰ ἐκλεκτώτερα μέλη τῆς Κοινωνίας Θεσσαλονίκης μὲ Πρόεδρον τὸν εὐγενέστατον ἱατρὸν κ. Γραμματικᾶκην καὶ Γεν. Γραμματέα τὸν δρκατῆριον καὶ φιλοπρόδον κ. Σήφακαν Διευθυντὴν τῆς ἐγκρίτου Ἡμερησίας ἐν Θεσ)νίκῃ Ἐφημερίδῃς τὸ «Φῶς», τοὺς ἀρχηγούς Προσκόπων Θεσ)νίκης μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν συμπαθεῖ Τσπικὸν ἔφορον ἱατρὸν κ. Νούσιαν, τὸν Συν)άρχη κ. Τζανακάκην φρούραρχον τῆς πόλεως, τὸν πλοίαρχον κ. Λούντραν Διοικητὴν τῆς Ναυτικῆς Βάσεως, τὸν ἐγκριτον δικηγόρον Θεσ)νίκης κ. Τζερμιᾶν Νικ. κ.λ.κ.λ. ὧν τὰ ὀνόματα μὲ διαφεύγουσι. Πάντες οὗτοι παντοιοτρόπως ἐξεδήλωσαν τὸ πρὸς ἡμᾶς ἐνδοφέρον τῶν ἐν Θεσ)νίκῃ, ἱστορικὸν δὲ ἀσφαλῶς θὰ μείνη τὸ δεθὲν πρὸς τιμὴν μας ὑπὸ τῆς Παγκρατίου ἀδελφότητος ἐπίσημον γεῦμα ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Λευκοῦ Πύργου τὴν ἑσπέραν τῆς 1ῆς Ἰουλίου.

Μετὰ τεσσάρων ἡμερῶν διαμονὴν ἐν Θεσσαλονίκη ἐσυνελίσαμεν τὴν ἐκδρομὴν μας, διὰ τὴν ἔδεσαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Φλώριναν. Αἱ αὐταὶ ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ τῶν κατοίκων, αἱ ἴδιαι συγκινήσεις.

Εἰς Φλώριναν μᾶς ἀνέμενον ἐξῶθεν τῆς πόλεως πλῆθος κόσμου καὶ αἱ προσκοπικαὶ ὀμάδες τῆς πόλεως μετὰ τῆς μουσικῆς των μπάντας.

Εἰς τὴν πλατείαν τῆς πόλεως ἐσταματήσαμεν. Ἀπὸ τοῦ ἐξώθου τοῦ μεγάλου κέντρου «τὸ Ἐθνικόν» μᾶς ἀπηύθυνε διὰ λόγου μεστοῦ ἐννοιῶν τὸ καλῶς ἐρίσαν μὲν ὁ Ἐπαρχος Προσκόπων Φλωρίνης κ. Σμυρνῆς Διευθυντῆς καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Οἰκοτροφείου τῆς πόλεως.

Ἐπίσης ὠμίλησαν καὶ μᾶς ἐχαίρετσαν ἐκ μέρους μὲν τῆς πόλεως ὁ κ. Δήμαρχος ἐκ μέρους δὲ τῶν Προσκόπων ὁ κ. Τριανταφυλλίδης ἀρχηγὸς Α' τάξεως.

Ἀπήντησε δεόντως ὁ Διοικητὴς μας κ. Κατεχάκης εὐχαριστῶν, καὶ διηυθύνθημεν εἰς τὸ οἶκημα τοῦ Γυμνασίου ἐνθα ἐστρατωνίσθημεν.

Ἡράκλειον τῆ 30-8-1926.

EMMAN. MIX. ΣΚΛΑΜΠΑΝΗΣ
Δόκιμος Πρόσκοπος 4ης ὀμάδος Ἡρακλείου.

Παιγνίδια

Ἀγῶνες σημαῖων

Εἰς τὸ τέρμα σύρεται εὐθεῖα γραμμὴ ἐπὶ τῆς ἐπιπέδου ἀνοίγονται μικρὰ ὀπαὶ κατὰ τὴν διάμετρον τοῦ κεντοῦ τῆς σημαίας. Οἱ δρομεῖς τρέχουσι ἕκαστος κρατῶν μίαν σημαίαν. Ὁ πρῶτος στήσας τὴν σημαίαν τοῦ ἐπὶ τῆς ὀπῆς τῆς γραμμῆς τοῦ τέρματος κερδίζει.

ΜΕ ΤΟΥΣ ΗΧΟΥΣ ΤΗΣ ΦΛΟΓΕΡΑΣ

1

Ὁ ἥλιος δὲν εἶχε ἀκόμη φανῆ ἔταν ἀνεχωρήσει-
μεν... Φορτωμένοι ὁ καθένας μὲ τοὺς σάκκους του,
πίσω ἀπὸ τοὺς ὄμους, ἐφλυαρούσαμε, περιμένοντας
τὴν ὥρα τῆς ἐκκινήσεως. Ἡ σάλπιγξ ἐσήμανε διὰ
δευτέραν ἤδη φοράν καὶ ἔλοι μας παρατεταγμένοι
κατὰ τριάδας ἐπεριμέναμεν. Αἴφνης ἀκούεται ἡ
φωνὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας διατάσσοντες προσοχὴν καὶ
150 σχιὰ μὲ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν κτύπον λαμβάνουν
τὴν παραγγελθεῖσαν στάσιν. Λίγο ἀκόμα καὶ ἀφή-
ναμε ὀπίσω καὶ τὶς τελευταῖες οἰκίαι τῆς πόλεως.

2

Ἰστέρα ἀπὸ πορεία 4 ὥρῶν κάτω ἀπ' τὶς καυστε-
ραὶς ἀχτίνες τοῦ θερινοῦ ἡλίου κατάκοποι ἐφτάναμε
στὸ μαγευτικὸ χωριὸ «Ἅγιος Μύρων.» Ἀμέσως ἔ-
λει οἱ χωρικοὶ μας, ἔσπευσαν νὰ μᾶς ὑποδεχθῶν καὶ
νὰ μᾶς περιεργασθῶν. Τὸ τί ἐγίνει ἐκεῖνη τῆ στιγ-
μῆ δὲν περιγράφεται. Γυναῖκες ἐφώναζαν, παιδιὰ
ἔτρεχαν, σκύλοι ἐγαύγιζαν καὶ μωρὰ ἐκλαιαν. Σωστὸ
πανηγύρι. Ἐν τῷ μεταξύ ἐμεῖς ἐστρατοπεδεύσαμεν
σ' ἓνα κατάφυτο μέρος ἐξω ἀπ' τὸ χωριό, ἀπὸ τὸ ὄ-
ποιον ἡ θεὰ ἦτο ἐκτάκτως ὠραία. Κάτω ἐξηπλοῦτο ἡ
ἐπαρχία Μαλεβουζίου καὶ τὸ μάτι μόλις μποροῦσε νὰ
διακρίνη μέσα στὸ πράσινο χρῶμα τοῦ ἐπικρατοῦσε,
πλήθος ἀπὸ κάτασπρα χωριά διεσκαρμένα μέσα στὴ
χλοερῆ πεδιάδα.

Λίγο ἀκόμη καὶ τὸ μέρος στὸ ὁποῖον ἐστρατοπε-
δεύσαμε μετεβλήθη εἰς ἀληθινὸ προσκύνημα. Σὲ ἐ-
λάχιστο διάστημα ἔλο τὸ χωριὸ ἐγνώριζε τὴν ἀφιξί-
μας καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, πλήθος ἀπὸ καρέκλες μὲ
τοὺς κυρίους τῶν ἐπιλήρωτων τὸν περίεξ ἄνθρωπον.

Ἔως οὗ νὰ καλοσχεφθῶμε πῶς ἐφθάσαμε, τὸ
τραπέζι ἀποτελούμενον ἀπὸ μερικά κλίματα κρεβα-
τινάς εἶχε στρωθῆ καὶ ἀπάνω σ' αὐτὸ ἀχνίζον ψη-
τὸ ἀρνάκι μόλις φερμένο ἀπ' τὸν φούρνο ἐπερίμενε
τὸ μοίρασμα.

Ἐκεῖ εὐρίσκοντο ὅλα τὰ καλά. Φρούτα, καρποί,
ψωμιὰ, τυριά, ὅλα αὐτὰ κατελάμβανον ἄνθρωπον σέβα-
στῶν διαστάσεων περίεξ τοῦ ὁποῖου χωρικοὶ καὶ χω-
ριάτισσες ἀπετέλουν μετὰ τῶν προσκόπων πρωτότυ-
πον παρέαν.

Σὲ λίγο ἦρθε καὶ ὁ Μπάρμπα Θανάσης, γνωστὸς
εἰς τὸ χωριὸ λυρατζῆς, ἡ ἀφιξίς του δὲ ἐπροξένησε
ἔκρηξιν ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ ἐκ μέρους τῶν πα-
ρακαθημένων.

«Ἀπόψε εἶναι ποὺ θὰ γλεντίσωμε στὰ γερά» ἡ-
κούσθη λέγων ὁ μερακλῆς Μπάρμπα Θανάσης, τοὺς
λόγους του δὲ αὐτοῦς ὑπεδέχθησαν ζητωκραυγαὶ ὁ-
πῆρ αὐτοῦ καὶ τῆς λύρας του.

Πολλὴ ὥρα παρῆλθεν τοιουτοτρόπως διασκεδάζον-
τες, τέλος δὲ ἀφοῦ ἐφάγαμεν μέχρι διαρρήξεως τοῦ
στομάχου μας, ἐσηκώσαμεν τὰ ὑπολείμματα τῆς βα-
σιλικῆς μας τραπέζης γιὰ νὰ ἀρχίσῃ ὁ ἀπαραίτη-
τος χορὸς.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐτραβήξαμε τὶς καρέκλαις κύκλω
οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελεσθῆ σωστὸ θέατρο Μινωϊκῆς
ἐποχῆς, ἔλα ἦσαν ἔτοιμα. Οἱ χορευτάδες ἔλαβαν τὶς

θέσεις των καὶ ὁ Μπάρμπα Θανάσης ἤρχισε στὴ
λύρα του τὸν πηδηχτό... Ἡ μαντινάδαις ἤρχισαν...

Πρῶτος ὁ Κωνσταντῆς ἔκαμε ἀρχὴ τραγουδώντας:
«Ὅποιος δὲν εἶνε μερακλῆς καὶ στ' ἄρματα τεχνίτης»
«δὲν τοῦ πρέπει γιὰ νὰ ζῆ εἰς τὸ νησί τῆς Κρήτης»

«Ἄντέστε μωρὲ παιδιὰ» φώναξε ὁ Κωνσταντῆς
«ἀρχίσετε καὶ σεις. Βάστα μωρὲ Μανώλη. Ἰντα
περιμένεις ;»

Ὁ Μανώλης τότε ἀρχισε κι' αὐτὸς νὰ λέη στοὺς
ἦχους τοῦ πηδηχτοῦ τὴν κάτωθι μαντινάδα τὴν ὁποία
ἀσφαλῶς θὰ εἶχε κατασκευάσει τὴν ὥρα ἐκεῖνη.
«Σὰν πᾶς στὴ Κρήτη, Κρητικῆ, χαιρέτα μου τὴ Κρήτη
«χαιρέτα μου » ἓνα βουρὸ τὸ γέρω ψηλορεῖτη».

Ἡ Κατερίνα ἡ ὁποία ἄλλως τε ἐφημιζετο ὡς τρα-
γουδίστρια δὲν μπόρεσε ν' ἀντιταχθῆ στὸ πειρασμό.
Γι' αὐτὸ ἀρχισε μὲ τὴν ὠραία πραγματικῶς φωνή
τῆς νὰ τραγουδῆ τὰ κάτωθι τὰ ἔποια οἱ θεαταὶ ὡς
ἐν χορῷ ἐτανελάμβανον :

«Ἀπελπισμένη βρισκομαι σὲ κύματ' ἀφρισμένα
κι' ἂν δὲν ἀλλάξουν οἱ καιροὶ ἀλλοίμονον σὲ μένα».

...Ἰστέρα ἀπὸ τὴν Κατερίνα ἡ εὐθυμία πλέον ἐ
γενικεύθη, καὶ καθένας ἐβιάζετο ν' ἀποδείξῃ τὸν
ἀνεξάντλητο πλοῦτον σου σὲ μαντινάδες, πράγμα πολὺ
σύνθηες στὰ χωριά μας...

3

Ἡ σάλπιγξ ἐσήμανε πρὸς ἀναχώρησιν. Ἐνα σφύ-
ριγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, μᾶς εὔρε ὄλους ἐτοιμοὺς
πρὸς ἀναχώρησιν... Δεύτερον σφύριγμα καὶ μετ' ὁ-
λίγον ἐβιάζετο ἐπὶ τῆς δημοσίας, ἔδοῦ, ἐνῶ αἱ γυ-
ναῖκες γύρω μας μᾶς ἐκινούσαν τὰ μαντήλια στὸν
ἄερα...

.. Περπατοῦμεν ὄλοι βιαστικοί, σιωπηλοί... Ὁ
ἥλιος ἔδουσε.. Τὰ καντηλάκια τῆς Οὐράνιας Ἐκκλη-
κίαις ἀρχίζουσιν ν' ἀνάβουν ἓνα ἓνα κι' ἔστερα πολλα-
πολλά γιὰ νὰ ὑποδεχθῶν τὴν πανεύμορφη νύχτα...

Ἦταν πλέον ὄρως ποὺ προχωροῦμεν. Ἡ σελήνη
ψηλὰ ντροπαλῆ καὶ λευκοπρόσωπη. Σὲ μιὰ στροφῆ
τοῦ ὁρόμου τὰ φῶτα τῆς πόλεως ἐφάνησαν στὰ μάτια
μας... Σὲ πέντε λεπτά εἰσερχόμεθα εἰς αὐτήν, συν-
οδεύμενοι ἀπὸ τὸ πένθιμο τραγοῦδι τοῦ νυχτερινοῦ
πουλιοῦ κι' ἀπὸ τοὺς γλυκοὺς ἦχους τῆς φλογέρας
κάποιου βεσκού.

Ἡράκλειον

Γ. Ε. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΝΕΑΙ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ

Κομοτινῆς Τοπ. ἔφορος Κωνστ. Πολυζώης, Πρό-
δρος Ἀλεξ. Μακριπλῆς, Γραμματεὺς Σ. Γαβριηλί-
δης, ἀντιπρόεδρος Π. Σαραφωτεινίδης, Ταμίας Σ.
Μελᾶς, μέλη Κ! Δραγώτης, Μιχ. Καζῆς, ἀρχηγοὶ
Γ. Φίτιος, Θεοδ. Θεοδωρίδης.

Εἰκόνης. Τοπ. ἔφορος Χρ. Μπαρδόπουλος, Πρό-
εδρος Θ. Λιμπέριος, Ταμίας Ε. Κρονομήδης, ἀντιπρ.
Σ. Βασιλακόπουλος. Μέλη! Ε. Χαφειρτζόγλου, Ἡλ.
Καρακατζᾶς, Γεν. Γραμ. Ι. Παπαγεωργίου. Ἀρχηγοὶ
ὁμάδ. Σοφ. Μάγνης, Θ. Τατσούλης, Ἀθ. Κραγιώ-
της, Γ. Σταυρουλάκης.

Χίου. Βροντάδες Τοπ, Π, Σύνδεσμος Κ. Κουφο-
παντελῆς, Ἐπιτρ. Σ. Εὐνός, Γ. Π. Μαργαράνης, Π.
Γ. Κοσμάς, Δ. Μ. Φόρος.

Προσκοπικαὶ Δοκιμασίαι

Οἱ ζήτωνι ἀναφερόμενοι ἐννέα Πρόσκοποι τῆς 6ης Ὀμάδος Ἀθηνῶν, προσελθόντες ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κ. κ. Η. Ἡσαΐα Ἐφόρου Ἀθηνῶν καὶ Εὐστρ. Περδικέα Ἀρχηγοῦ καὶ Διευθυντοῦ τοῦ «Προσκοπικοῦ Κήρυκος», παρισταμένων καὶ πολλῶν Ἀρχηγῶν, ὑπέστησαν αὐστηροτάτην δοκιμασίαν διαρκέσασαν ἐπὶ δεκαήμερον, εἰς τὰς πρώτας βοηθείας, θεωρητικῆς καὶ κατ' ἐφαρμογὴν, ἐπιτυχόντες ἐλαξία; τὴν ἀπόκτησιν τοῦ σχετικοῦ πτυχίου.

- 1) Σπίνιας Ἰωάννης ὑπ)χης
- 2) Ἀποστολίδης Ἀνέστος >
- 3) Διαμάντης Θεόδωρος Πρόσκ. Α'. Τ.
- 4) Ἀναστασιάδης Ἀπόστ. > Β'. >
- 5) Θεοδορίδης Κυριάκος > > >
- 6) Τριανταφυλλίδης Βύρων > > >
- 7) Κατσιβαλῆς Χρῆστος > > >
- 8) Δάμπας Δημήτριος > > >
- 9) Καραβίδας Δ. > > >

Ἴδου μία ἐργασία ἀξία μιμήσεως· ἡ τακτικὴ ἦν ἀπὸ μακροῦ τηρεῖ ἡ 6η Ο. Ἀθηνῶν τοῦ νὰ παρουσιάσῃ ἐκάστοτε πλήρεις ἐνωμοτίας δι' ἐξετάσεις προαγωγικὰς ἢ πρὸς ἀπόκτησιν πτυχίου εἰδικότητος. Ἡ πρόοδος αὕτη εἶναι ἀποτέλεσμα ἀθορύβου, μεθοδικῆς καὶ ἀδιαλείπτου ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ τακτικῆς προσελεύσεως τῶν μελῶν τῆς Ὀμάδος εἰς τὰς συγκεντρώσεις, καὶ πειθαρχίας ἀξιοσηλούς.

Ἐπίσης ἐκ τῆς 6ης Ο. Ἀθηνῶν ἠξιώθησαν πτυχίων εἰδικότητος οἱ ἑξῆς Πρόσκοποι :

- 1) Διαμάντης Θεόδωρος, τὸ ἐπαναληπτ. Βιβλιοδέτου
- 2) Δάμπας Δημήτριος τὸ τοῦ Μαγείρου
- 3) Ἀποστολίδης Ἀνέστος Τυμπανιστοῦ καὶ Σαλπικτοῦ.

Πνευματικαὶ ἀσκήσεις

(Λύσεις δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰανουαρίου 1927)

Λεξιγραφος :

- 1) Τόνος μουσικῆς καὶ Ἐπιστήμων
ἔνωθησαν γὰρ νὰ ἴδοιμε,
κάτι ποῦ ὅλοι χαίρομε.
- 2) Κάτι ποῦ ὅλοι πένομε, ἓνα ἄρθρο στὴ γραμμὴ
Κι' ἀπὸ τοὺς δώδεκα ὁ εἰς μᾶς κάνουν γιὰ νὰ ξέρομε
Αὐτὸ ποῦ βάζει ὁ καθεὶς στὸ πρῶτο τοῦ συνόλου.
- 3) Τοῦ ἀγροῦ διὸ λούλουδα
Ποιὰ θάλασσα μᾶς κάνουν ;
- 4) Σύνδεσμος ἐνωτικὸς καὶ τοῦ στρατοῦ κομμᾶτι
Μᾶς φανερώσαν ὡς εἰκόσ, τῆς πολιτείας κάτι

Νέστορ

Ἑλληποσύμφωνον :

- 5) Η . . ω . . α . . ο . . α . . α . . ε . . ε . . ε . . α . . ι
. . ο . . α . . α . . α . . ι . . ε . . ι

Πολικὸς

Γρῆφος :

	ΙΡΑΚ		ΟΘ		ΑΝΗΡ
ΙΡΑΚ	ΙΡΑΚ	ΟΘ	ΟΘ	Ι	ΑΝΗΡ
Ο	Λ	ΣΤ	ΓΣ		ΟΣ
ΙΡΑΚ	ΙΡΑΚ		ΟΘ		ΑΝΗΡ
					Νέστορ

Προσκοπικὴ καὶ ἀθλητικὴ κίνησις

ΣΟΥΦΛΙ Νοέμβριος.—Μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ γυμναστοῦ μας κ. Ἀναστ. Ἀθανασοπούλου, καὶ ὁ ἀθλητισμὸς προοδεύει, σύγχρονα καὶ ὁ προσκοπισμὸς.

Ἡ αὐλὴ τοῦ γυμνασίου περικυκλώθηκε μὲ σύρματα καὶ ἔγινε ἓνα ὁμορφὸ γυμναστήριον. Τὸ πάσκει καὶ βόλεῦ μπλ. στήθηκαν. Ἀπ' τὴν δημαρχίαν πῆραν δι' ἀνάγκας προσκοπισμοῦ 15 χιλ. δραχμᾶς καὶ ἐνοίκιασαν λέσχην προσκόπων.

Λοιπὸν τί μένει, ἡ θέλησις τῶν μαθητῶν, καὶ ὅλα θὰ πᾶν' ἐμπρός.

Συγχαίρομε μὲν μᾶς τὴν καρδίαν τὸν κ. Α. Ἀθανασοπούλου.

Χ. ΚΑΛΠΑΚΑΣ

Οἱ Πρόσκοποι Λαγκαδᾶ

Εἴκοσι χιλιόμετρα βορείως τῆς Θεσσαλονίκης βρίσκεται ἡ κομὸπολις Λαγκαδᾶς, τῆς ὁποίας τὰ θανιατοργὰ λαματικά λουτρά τὴν κατέστησαν περιώνυμην Λουτροπόλιν τῆς βορείου Ἑλλάδος. Σ' αὐτὴν τὴν κομὸπολιν ἰδρύθη καὶ πάλιν ἡ 1η προσκοπικὴ ὁμάς ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κ. Νίκου Χέλη ἡ ὁποία ἐργάζεται μὲ τέλειον προσκοπικὸ πρόγραμμα.

Ἡ ὁμάς ἔχει ἰδιόκτητο γυμναστήριον, ἐκτεταμένο λαχανόκηπο καὶ συστηματικὸ φυτώριον, ἔχει καὶ λέσχην ἀλλὰ σπανιότατα τὴν ἐπισκέπτονται οἱ πρόσκοποι γιὰτι ἔχουν συνειδήσῃ τόσο στὸ ὑπαιθρο ὥστε καὶ στὸν παγερὸ βορῆν ἔννοοῦν νὰ ἐργάζονται στὸν ἀνοικτὸ οὐρανὸ. Τὰς ἐκτάσεις αὐτὰς τὰς ἀπέκτησαν ἀπὸ δωρεᾶς τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κοινότητος ἀπὸ τὸ 1920 καὶ χάρις εἰς τὰς προσπάθειας τοῦ Τ. Π. Σ. Λαγκαδᾶ μετεβλήθησαν εἰς σοβαρὰν περιουσίαν μὲ καλὴν ἀτόδοσιν καὶ πρόσδορον κατὰ τὸ καλοκαίρι ποῦ ἓνα μέρος ἀπ' ὅλα μεταβάλλεται εἰς πρώτης τάξεως ἐξοχικὸν καφφεζυθοπωλεῖον.

Τώρα αἱ προσπάθειαι τῶν προσκόπων μᾶς στρέφονται εἰς τὴν ἀποστράγγισιν μερικῶν ἐλῶν γύρω τῆς πόλεως τὸν καταρτισμὸν πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας διὰ νὰ ἀναλάβουν ἐντὸς ὀλίγου ὑπευθύνως τὴν πρόληψιν καὶ κατάσβεσιν πυρκαϊῶν τῆς πόλεως τῶν καὶ τέλος ἐτοιμάζονται προσκοπικῶς γιὰ τὴν Βαν Πανελληνίον Συγκέντρωσιν ὅπου ἐλπίζουν νὰ διακριθῶν εἰς πολλὰς ἐπιδόσεις.

Παιχνίδια

Δρόμος τῆς Ἀντιλόπης

Ἐκάστη Ὀμάς ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν ἐνωμοτίαν. Οἱ πρόσκοποι τρέχωσι κατ' ἄνδρα κρατούμενοι ἐκ τῆς ζώνης· Ὁ πῖπτον ἢ διασπῶν τὴν γορμὴν θεωρεῖται ἐκτὸς παιγνίου. Ὁ δρόμος εἶναι 50 μέτρα καὶ επιστροφή. Ἡ ἐνωμοτία πρέπει νὰ τελειώσῃ ἀδιάσπαστος. Κερδίζει ἡ μείνασα ἀδιάσπαστος ἐνωμοτία τῆς ὁποίας ὁ ἐνωμοτάρχης πρῶτος θὰ θραύσῃ διὰ τοῦ στήθους του τὸ νῆμα τοῦ τέρματος.